

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

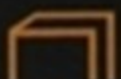
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

PEK SAYGIDEĞER PTOLEMY GREY

WALTER MOSLEY

INDUSTRİ KÜLTÜRÜ ÇEVRESİ
MERVE BALÇIK

dedalus

K Ö L N
KÜTÜPHANE

[illegible]

Bu kitabın Türkiye hakları Akçalı Telif Ajansı tarafından temsil edilmektedir.

Walter Mosley

**Pek Saygıdeğer
Ptolemy Grey**

İngilizce Aslından Çeviren:
Merve Balcık

WALTER MOSLEY

1952 California doğumlu Walter Mosley, daha çok polisiye romanları ile bilinir. *Easy Rawlins* serisiyle bu alanda ün yakalamış, ardından yine bir çok seriyi farklı kitaplarla oluşturmuştur. Kendisi de siyah olan Walter Mosley'in kahramanları genellikle Afro-Amerikan'dır. Yapıtları ünün yanısıra kendisine bir çok ödül de getirmiştir. Sözüünü ettiğimiz *Easy Rawlins* serisinin en önemli kitabı, "*Mavi Elbiseli Şeytan*" Can Yayınları aracılığıyla Türkçeye aktarılmıştır. Hikayeleriyle de ses getiren yazar, polisiye nitalik taşımayan bir çok romana da imza atmıştır. *Pek Saygıdeğer Ptolemy Grey* bunlardan birisidir.

MERVE BALCIK

Boğaziçi Sosyoloji bölümü mezunu. Üniversitedeyken bir derimde Walter Mosley'in *Always Outnumbered and always outgunned* öyküsünü okuduktan sonra, bu eserden bir kısmı o dönem aktif üyesi olduğu Boğaziçi Üniversitesi Sosyal Sorumluluk Kulübünün genç mahpuslarla drama çalışmaları projesi için çıkardığımız dergi için çevirmeye karar verdi.

*Yaşamı boyunca
benden hiçbir şeyini esirgememiş olan
Leroy Mosley'e..*

Çevirmenin Notu

Yazarla tanışmama vesile olan ve kitabı çevirme kararı almamda büyük payı olan Boğaziçi Üniversitesi hocalarından Meltem Gürle'ye, Walter Mosley'in eserlerinden birini çevirme fikrini veren Işın Yanar'a, çeviri sürecimde yardımlarını esirgemeyen Boğaziçi Üniversitesi hocalarından Aylin Vartanyan ve edebiyat hocam Metin Günaydın'a ve Walter Mosley'i Türkiyeli okuyucularla paylaşmada benimle aynı heyecanı paylaşan ve bu değerli eseri çevirmeme aracılık eden Sedat Demir ve Dedalus Kitap'a teşekkür ederim.

Merve Balçık

1

“Merhaba” dedi çok çok yaşlı, siyah bir adam telefona. Telefon, hafızasına göre, bir ya da bir buçuk haftadan fazladır çalmamıştı, fakat gerçekte üç günü sadece biraz geçmişti. Biri aramıştı, bir kadın. Üzgündü. O kadının birkaç kere daha aradığını anımsadı.

Arka planda klasik piyano çalıyordu radyoda hafifçe. Konsol televizyonundaysa yirmi dört saatlik bir haber kanalı gevezelik ediyordu.

“Orada biri var mı?” diye sordu yaşlı adam, telefondaki konuşamadan.

“Grey Baba?” dedi bir erkek sesi. Gerginlik ve yaşlılıktan uzak genç bir sestti. “Sen misin Reggie? Neredeydin çocuk? Bir haftadır gelmeni bekliyorum. Hayır, hayır iki hafta. Tam olarak bilmiyorum ama uzun zaman oldu.”

“Hayır, Grey Baba, hayır, benim, Hilly.”

“Kim? Reggie nerede?”

Hilly'den iki saniye kadar ses çıkmadı. Yaşlı adam “Orada kimse var mı?” diye sordu.

“Buradayım, Grey Baba,” diye doğruladı ses. “Buradayım.”

Oradaydı mutlaka, hattın diğer ucunda, ama kimdi, merak etti yaşlı adam. Odanın etrafına baktı arayanın kimliğini hatırlatacak bir ipucu bulmak için, ama tüm gördüğü bir yığın gazete, her boyut ve şekilde kutular ve mobilyalardı. En azından bir düzine sandalyeyle kırık ayağı yüzünden yana devrilmiş bir çalışma masası vardı. İki yemek masasının biri kuzey, diğeri güney duvara dayandırılmıştı. Yırtık döşegi, ince battaniyenin altında güney taraftaki yemek masasının altındaydı.

“Chopin’den bi çalışmaydı,” diyordu radyo sunucusu. “Şimdi duyacağımız...”

“Grey Baba?” dedi ses.

“... Bağdat ve çevresinde yarım düzine bomba patlatıldı. 64 kişi öldü...”

Ses radyodan mı yoksa televizyondan mı geliyordu? Hayır, kulağındaydı. Telefon.

“Kim o?” diye sordu Ptolemy Grey, biriyle konuştuğunu hatırlayarak.

“Hilly, Baba. Büyük yeğenin. June’un kızının oğlu.”

“Kim?”

“Hilly” dedi genç adam, ses tonunu hafifçe yükselterek. “Yeğenin.”

“Reggie nerede?” diye sordu Ptolemy. “Oğlum nerede?”

“Bugün gelemez, Amca,” dedi Hilly. “Annem bir şeye ihtiyacın var mı diye aramamı istedi seni.”

“Kahrolası” dedi Ptolemy bu aramanın ne anlama geldiğini ve arayanın ne demek istediğini öğrenmek istiyordu artık.

“Var mı?”

“Ne var mı?”

“Bir şeye ihtiyacın var mı?”

“Tabii ki var. Her türlü şeye ihtiyacım var. Bir hafta oldu Reggie beni aramayı, belki de sadece üç gün. Dört kutu sardalyem kaldı, Reggie bana her zaman on dörtlük kutulardan alırdı. Her öğlen bir tane yedim. Ama aramadı bir daha, balık ve mısır gevreği bittiğinde ne yiyeceğimi bilmiyorum.”

Piyano sonatı başladı.

“Sana ne almamı istiyorsun?”

“Bana almak mı? Evet, evet. Buraya gel, beni al ve beraber alışverişe gidelim. Demek istediğim ben ve Reggie.”

“Tamam gelirim amca,” dedi Hilly isteksizce.

“Alışveriş merkezi nerede biliyor musun?” diye sordu büyük amcası.

“Tabii ki biliyorum.”

“Seni hiç orada görmedim.”

“Ama biliyorum.”

“Reggie geliyor mu?”

“Bugün değil.”

“Neden? Hayır, hayır, neden olduğunu söyleme. Bunu yapma. Geliyorsun değil mi, immmim Hilly?” gülümsedi Ptolemy, ismi hatırlayabilmişti.

“Evet Grey Baba.”

“Ne zaman?”

“Bir saat içinde.”

Ptolemy sendeleyen çalışma masasının üstündeki saate baktı.

“Benim saatim dördü çeyrek geçiyor,” dedi Ptolemy büyük yeğeni Hilly Brown’a.

“On ikiye on var amca, dört çeyrek değil.”

“45 dakika daha eklersen,” dedi yaşlı adam. “Beşi çok geçmeden gelmiş olman lazım. Her neyse altıdan önce olmak zorunda.”

“Peki, tamam.”

Ptolemy, uzaktaki itfaiye aracının siren sesini duyabiliyordu. Güneyde sel olmuştu ve Beethoven sağırdı. Dent-rifice diş macunu, ulaşılması zor yerler için en iyisiydi.

Maude Petit yangında ölmüştü. Sirenle birlikte Maude’nin çığlıklarını da duyabilmişti Ptolemy. O zaman Breland’daydı, Mississippi’de. Beş yaşındaydı ve Maude en iyi arkadaş-ıydı.

Ptolemy sağlam çınar sandalyesinin üzerinde sallanmaya başladı. Sandalyenin ayaklarından bir tanesi lastiğini kaybemişti, bu yüzden tık tık diye ses çıkarıyordu parke zeminde. Bir şey yapması gerektiğini hissetti. Ne peki? Oyun arkadaşını kurtarmak, yapılması gereken buydu. Şimdi daha büyüktü. Onu yangından kurtarabilirdi, eğer oraya girebilseydi. Yanan katran çatının kokusunu alabiliyor ve yüzüne doğru vuran sıcaklığı hissedebiliyordu. Gözyaşlarını sildi ve sonra yaşlı ve yıpranmış eline baktı, derisi kâğıt gibi ve kırıktı. Katran çatı ve Maude’nin küçük mutlu yüzü kadar siyahtı elleri.

Reggie neredeydi? Neredeydi?

Saat hâlâ 4.15'ti. Cenaze levazımatçılığı yaptığında da aynı böyleydi. Saatin altıya gelmesini beklerdi. Büyük siyah ve gümüş bir saatti o zamanki. Dışardaki salonda asılıydı, yerlerini süpürdüğü, Maude ve ailesinin bedenlerini tutan o salonda. Dedesinin derin oyuklu barbeküsündeki ağırlaşmış et gibi kokmuşlardı. İtfaiyeci Maude'nin çok sevdiği köpeğini çöpe atmıştı, Ptolemy de gizlice girmişti Petit ailesinin her şeyinin atıldığı yeşil büyük kutuların arkasına ve çalmıştı Floppy'yi. Ve gömmüştü onu nehrin oraya. Ptolemy'nin Maude'ye onunkini gösterdiği, Maude'ninse çok çekindiğinden kendisinininkini göstermediği yere.

Birbirleri için yaratılmışlar, demişti Earline Petit.

Yangını başlatan sanırım bir kibrit demişti, itfaiye şefi.

Opera söyleyen kadının sesi çilek reçelini hatırlattı Ptolemy'ye. Öne doğru eğilerek ve koltuğun kollarına tutunarak ayağa kalkmaya çalıştı. İlk ve ikinci denemede başaramadı. Üçüncü seferde başarmıştı. Ayaktaydı, üç yeri incinmişti; dirseği, dizi ve ayak bileği. Bir, iki, üç yeri.

Kısa buzdolabı çalışıyordu ama boştu.

Saat 4.15'ti.

Bayan haber sunucusu Miami'deki beyaz bir kızdan bahsediyordu, kız kimsenin tanımadığı biri tarafından götürülmüştü. Ptolemy, annesinin Petit'in baraka evinin infernosu dediği şeyi, sarı yangını düşündü; rüzgârda sallanan uzun ot gibiydi. Ve koyu gölgeleri düşündü, evin tüm odalarını dolaşıp Maude'yi arayan uzun bir adamın

silüetine benziyordu. Tıpkı Ptolemy'nin yapmak istediği gibi, yapmalıydım dediği gibi.

Saatın işi bitmiş, diye düşündü Ptolemy. Eğer zaman durduysa nereden bilecekti Reggie ne zaman gelmesi gerektiğini? Ptolemy sonsuza kadar orada öylece kalabilirdi. Fakat saat ve zaman olmasa da aç ve susuz olmaya devam edecekti. Peki ya nasıl o katran karası çukur parka giden otobüsü bulacaktı, Reggie gelmezse?

Kapıdaki tık sesi Ptolemy'yi şaşırttı. Gözlerini dinlendiriyordu, insanların savaş ve okul için para vermeleri gerektiğini söyleyen adamı ve çalan trompeti dinleyerek. Caz trompetiydi. Ailesinin onları parkta sallanıyor sandıkları zaman Coy'un onu götürdüğü genelevdeki siyah insanların gülüşünü hatırlatmıştı bu müzik ona.

Coy poker oynarken ya da kadınıyla beraberken, Deena Andrews de Pity'yi yıkardı; bu isimle çağırırlardı onu. Kimse neden olduğunu bilmeseydi de Ptolemy bir küfür gibi görünürdü. Deena Pity'yi yıkar, saçlarını tarar ve "Keşke benim küçük oğlum olsaydın, Pity Grey. Öyle tatlısın ki," derdi.

Kapı tıkırtısıyla yeniden irkildi.

Kapıya doğru yürüdü ve iki eliyle dokundu oraya. Hiçbir şey hissedemedi, hissetiği sadece sert tahtaydı.

"Grey Baba?"

"Kim o?"

"Hilly. Kusura bakma geç kaldım, trafik vardı."

"Reggie nerede?"

"Reggie gelememi, Grey Baba. Alışveriş yapmana yardım etmem için annem gönderdi beni, June'un kızı."

June genç bir kadındı. Cuma geceleri evde çocuklarıyla olması gerekirken sürtük kıyafetleriyle dışarı giderdi. Ve Esther... June'un kardeşi bakardı Hilda, George ve Jason'a.

"Kimin oğlusun sen?" diye sordu Ptolemy kapıya.

"Marley ve Hilda'nın oğlu," diye cevap verdi kapının diğer tarafındaki ses.

Ptolemy kafasındaki resimleri birleştiremese de kelimeleri duymuş ve tüm bunların bir anlamı olduğunu anlamıştı. Bir soru daha sormak istedi çünkü kapıdakinin, evine gelip kahve kutusundaki parasını çalan kadın olmadığından emin olmak istiyordu.

Ptolemy sadece Reggie'nin bir arkadaşının bilebileceği bir şey hatırlamak için zorladı hafızasını ama o her seferinde başka bir şeyi hatırladı: Mavi bir sis ve beyaz bulutlar vardı gökyüzünde. Güneş batıyor, günün sıcaklığı yerini yumuşak bir esintiye bırakıyordu. Şarkı söylüyorlardı kuşlar, ölmüş bir adam hakkındaydı. İnsanlar şarkı söyleyebilsin ya da hayır hayatı şarkı söylemişçesine yaşasınlar diye her şeyini vermiş bir adam hakkında...

"Grey Baba iyi misin?" diye sordu kapının ötesindeki ses.

Ptolemy kapıdaki genç adamın bilmesi gereken Reggie hakkında bir şey hatırlamaya çalıştığını hatırladı. O, Reggie'ydi, Ptolemy'nin oğluydu, torunuydu, ya da öyle bir şeydi. Uzun ve siyahtı, yakışıklı ya da zayıf değildi ama insanlar ondan hoşlanırdı ve içmediği ve ardından sertleşmeye başladığı zamanlar dışında hoş bir insandı.

“İçme, oğlum,” derdi Ptolemy ona. “İçmek, şeytanın karanlıkta yolunu kaybetmiş ruhlar için hazırladığı bir ev ödevidir.”

“Reggie’ye likör hakkında ne derdim?”

“Ne?”

“Ona likör hakkında ne derdim?”

“İçmemesini mi?”

“Ama ne derdim?” diye sordu Ptolemy.

“İçmek kötüdür mü?”

“Ama ne derdim?”

“Tam olarak bilmiyorum. Uzun zaman önceydi,” dedi Hilly.

“Ama ne derdim, ona?” diye ekledi Ptolemy soruyu cevaplamasına yardım etmek için genç adama.

“Grey Amca, eğer kapıyı açmazsan alışveriş için sana yardım edemeyeceğim.”

Ptolemy ellerini birbirine vurarak kapıdan geri çekildi. Avuçlarıyla evinin girişinde kümelenmiş eski ve dağınık mukavva kutulara dayandı. Kel kafasının üzerine elleriyle bastırdı, üç parmağının eklem yerlerindeki romatizmal ağrıyı hissetmişti. Bir, iki, üç. Sonra uzandı kapının koluna ve kavradı.

Yeşil soğuk cama dokunmak aklına getirmişti yine deli kadını, evine giren Melinda Hogarth isimli o kadını, ismini biri söylemişti. Ptolemy’yi yere serip, kahve kutusunu da alıp sıvışmıştı sonra. Elli yaşındaydı. “Uyuşturucu bağımlısı olmak için çok yaşlı,” dediğini hatırladı.

“Yolumdan çekil zenci,” demişti Ptolemy ayağa kalkıp, bankasını ondan geri almaya çalıştığı zaman. “Köpek gibi keserim seni eğer beni durdurmaya çalışırsan.”

Ptolemy nefret etmişti o şişko, koyu kahve uyuşturucu bağımlısından ve korkuyla geri çekildiği ve sus pus olduğu o andan. Nefret etmişti ondan, nefret...

Ve sonra bir daha aynısını yapmıştı.

“Ben ya da benim gönderdiğim biri dışında kimseye açma kapıyı,” demişti Reggie. O da Reggie’den başka kimseye açmamıştı kapıyı üç buçuk ya da belki beş yıldır ve kimse de çalmamıştı kahve kutusunu o zamandan beri. Ve Reggie olmadığı zaman dışarıya çıkmamıştı çünkü bir seferinde St. Peters Bulvarı’nın aşağısında Melinda’yla karşılaşmış ve kadın o aydınlık günde de soymuştu onu.

Ama yaşlı adamın hesaplamasına göre bir ya da bir buçuk hafta kadardır yoktu Reggie. Bu kadar uzun süre sonra birini göndermiş olmalıydı. Her neyse, bir erkek se-siydi, deli Melinda Hogarth değildi. Ptolemy topuzu çevirdi ve kapıyı açtı.

Uzun koridorun aşağısında bir adam apartman kapısına doğru gidiyordu. İri yarı bir çocuktuk, kalçalarından aşağı sarkan bir kot giymişti.

“Reggie.”

Döndü genç adam. Çocuksu kara bir yüzü vardı. Tanıdık görünüyordu.

“Dönüyordum,” dedi uzun koridorun aşağısından. Suratsız bir ifadesi vardı. Hâlâ gidebilirmiş gibi görünüyordu.

“Reggie mi gönderdi seni?” diye sordu yaşlı adam kapının kolunu tutarak böylece kapıyı çarpabilirdi bunu yapmak zorunda kalması gerekirse.

“Hayır,” diye cevap verdi çocuk. “Niecie gönderdi. An-nem gönderdi.”

İstemeyerek Ptolemy'nin kapısına geldi çocuk, ayaklarını sürte sürte.

Yaşlı Grey Amca'yı korkutmuştu çocuğun bu kaba davranışı. Evin içine atlamayı ve kapıyı ardından çarpmayı düşündü Ptolemy. Fakat korkusuna direndi. Direndi çünkü korkmaktan nefret ediyordu.

"Kim olduğunu bildiğinde korkacak hiçbir şey yoktur," derdi Coy.

Bu duygular ve hatıralar yaşlı adamın içinde yanarken yaklaştı Hilly Brown. Oldukça genişti ve Ptolemy'den çok uzundu. Neredeyse kapı kadar genişti.

"Gelebilir miyim, Grey Baba?"

"Seni tanıyor muyum?"

"Büyük büyük yeğenimim," dedi yeniden, "June'un torunu."

Ptolemy'nin zihninden bir sürü isim geçti. Hilly ismi tanıdık geliyordu, June da; bir sürü hatırasını canlı fakat servis dışı saklayan zihnindeki o kapının arkasındaydı bu isim de.

Ptolemy hafızasının ve düşüncelerinin durumunu böyle hayal ediyordu: Hâlâ ona aittiler, hâlâ düşünebiliyordu onları, ama çoğu anahtarını kaybettiği kilitli kapının ardındaydı. Bu nedenle hafızası zihninden saklanan sırlar gibi olmuştu. Fakat gürültücü şeylerdi bu sırlar, kapının ardından homurdanıyor ve uğulduyorlardı; bu nedenle daha önce çok iyi bildiği bir şeyi yakalamak umuyla dinledi onları.

"June, June...benim yeğenimdi," dedi.

“Evet,” dedi çocuk gülümseyerek. “İçeri gelebilir miyim, amca?”

“Tabii gelebilirsin.”

“Geri çekilmelisin gelebilmem için.”

Bir anda Ptolemy çocuğun ne demek istediğini anladı. Ziyaretçisini içeri alabilmek için geri çekilmeliydi. O, parasını çalan deli ve bağımlı kadın değildi, ziyaretçiydi.

Güldü yaşlı adam ama hareket etmedi.

Mezarın içine çökmüş toprak gibi odalara çökmüş yaşam tortusunun içine girerken iki eliyle kibarca yana itti amcasını Hilly.

Ptolemy takip etti hantal çocuğu.

“Bu koku ne?” diye sordu Hilly.

“Ne kokusu? Ben hiçbir koku almıyorum.”

“Bu kötü.” Banyonun kapısına yaslanmış bir yığın katlanır metal sandalyeyi ittirdi Hilliard Bernard Brown.

“Oraya girme,” dedi Ptolemy. “Orası benim banyom. Orası özel.”

Fakat dinlemedi yuvarlak genç adam. Sandalyeleri bir kenara itti ve girdi küçük banyoya.

“Tuvalet tamamen tıkanmış, Grey Baba,” dedi Hilly geniş eliyle ağzını ve burnunu kapatırken. “Burada nasıl nefes alabiliyorsun? Tuvalete nasıl gidiyorsun?”

“Çoğunlukla Reggie’nin beni öğle yemeği için götürdüğü Frank’in Kahve Dükkânı’nda gidiyorum tuvalete ve bir numara için de domuz yağı şişesini kullanıyorum ve lavaboya döküyorum her gece. Sudan ve zamandan tasarruf ediyorum ve böylelikle hiç oraya girmek zorunda kalmıyorum.”

“Hiç yıkanmıyor ya da duş almıyor musun?”

“İmmmm... Sabun bezim ve küvetim var. Her üç günde bir yıkanıyorum ... Ya da her neyse.”

“Duş almıyorsun ve su içtiğin lavaboya işiyorsun ha?” Hilly ellerini göğsünde kavuşturdu hastalıktan ve günah-tan korunmak istercesine.”

“Hepsi aynı borulardan dökülüyor her şekilde,” dedi Ptolemy. “Ve tuvalet çalışmıyor.”

“Hadi gel Grey Baba,” dedi Hilly tuvaletin kapısını kapatarak. “Hadi çıkalım buradan.”

“Ne?”

“Burası kokuyor,” dedi Hilly, “Kötü kokuyor.”

“Almalıyım benim, benim, benim, bildiğin... şeyimi...” dedi Ptolemy.

“Ne şeyi?”

Doğru kelimeyi şimdi hatırlamıyorum ama, ama şey... Dışarıya gitmem için lazım olan şey.

“Ne şeyi amca?”

“Şey şey, demir. Evet bu, demir.”

“Demiri ne yapacaksın?” diye sordu yaşlı adam

“Lazım,” Ptolemy kalabalık evinin karışıklığına bakmaya başladı. Evi, bir insanın yaşayabileceği bir evden çok üçte biri dolu olan bir depoya benziyordu. Televizyon hâlâ açıktı. Radyoda Polka müziği çalıyordu.

Hilly radyoyu kapattı.

“Bunu yapma!” diye bağırdı Ptolemy, sesi radyo parazitine benzer bir tıslamayla yarılmıştı. “Benim radyom

o. Her zaman açık olmalı yoksa bütün programlarını kaybedebilirim.”

“Tek yapman gereken duymak istediğinde geri açmak,” dedi Hilly.

Ptolemy, “Fakat bazen yanlış şeyi açmış oluyorum, yanlış kanalı, yanlış istasyonu, of, yanlış adam konuşuyor ve doğru müziği bilmiyor,” dedi.

“O zaman tek yapman gereken istasyonunu bulmak dedi Hilly, kokuyu dışarıda tutmak için burnunu kapatarak.

“Onu geri aç Reggie... Ya da Hilly ya da her neyse... Hadi geri aç.”

Genç adam kapüşonunu çıkardı, ağzını ve burnunu kapamak için. Kısık seste açtı radyoyu.

“Sesini aç,” dedi Ptolemy

“Ama burada olmayacaksın Grey Amca.”

“Daha fazla aç.”

Hilly sesi yükseltti ve: “Dışarıda, bekliyor olucam, amca. Burası çok kötü kokuyor,” dedi

Kapıyı aralık bırakarak dışarı çıktı Hilly. Ptolemy hemen kapıyı kapattı ve sürgüyü çekti ardından. Sonra çabucak hareket etti ne yaptığını unutmamak için. Yığınlar halindeki kutu, karton, tabak çanaklar, elbiseler ve eski aletleri taradı. Masaların ve bir yığın elbisenin altına baktı. Dolağındaki eski gazeteleri, mektupları ve kitapları karıştırdı. Tavana baktı ve köşeye saklanmış büyük gri bir örümcek gördü. Bir an örümceği vurmaya düşündü.

“Hayır,” dedi, “Örümceği vurmamak zorunda değilsin. O bunun için çok küçük. Her neyse ne yaptı ki?” Ve

Ptolemy neyi aradığını hatırladı. Dolaba doğru gitti ve ilk karısı Berthie'nin aldığı bir yığın çarşafı çıkardı. Katlanmış nevresimlerin altında minyatür bir ütü sephasının üzerine oturtulmuş bir buharlı elektrik ütü vardı. Ütünün altında üç tane açılmamış zarf vardı, üzerlerinde Ptolemy'nin ismi ve adresi yazıyordu. Teker teker açtı Ptolemy, mühürlü zarfları. Her birinde 211.41 dolarlık emeklilik çeki vardı. Saydı her birini: Bir, iki, üç. Üç kez saydı çekleri ve cebine sokuşturdu. Şimdi ne yapması gerektiğini düşünerek bekledi sonra. Radyo açıldı. Opera çalıyordu şimdi. İnsanların farklı dillerde şarkılar söylemesi hoşuna giderdi. Onları normal bir insanın anlayacağından çok daha hızlı konuşan haber sunucusu kadın ve adamdan daha iyi daha iyi anladığını düşünürdü.

Kentucky'de bir uçak kazası oldu. Kırk dokuz ölü. Günlere pazartesi, ağustosun yirmi sekiziydi. Örümcek görünmez ağlarından aşağı doğru baktı, bir sinek ya da pervane, ya da temkinli bir hamam böceği bekliyordu.

Biri Ptolemy'yi bekliyordu. Hayır, Reggie değildi, ama...

Ptolemy, bir eliyle sağ dış cebini kavrayarak gün ışığına çıktığı sırada tombul genç yabancı büyük harap binanın beton basamakları üzerinde duruyordu. Güneşten kısılmış gözlerini, üşümüştü de. Rüzgâr vardı.

“Ne aldın Grey Baba?” diye sordu aşına olmadığı yabancı.

“Seni tanıyor muyum?”

“Hilly,” dedi. “Hilda'nın oğlu. Seni alışverişe götürmek için buradayım. Kapıyı kilitledin mi?”

“Tabii ki evet,” dedi Ptolemy. “Bugün pazartesi ve pazartesi günleri her zaman kapıları kilitlersin. Pazartesi, salı, çarşamba, perşembe, cuma, cumartesi, ım, ım, cumartesi ve ve ve pazar. Kapıları her zaman kilitlersin bu günlerde ve sonra ön cebine koyarsın.”

“Hey Pete!” diye bağırdı biri caddenin aşağısından.

Ptolemy kaçtı ve kapıya doğru geri geri gitti. Omzuyla tahta çerçeveye vurmaya başladı. Uzun ve neredeyse Ptolemy’i Grey Baba diye çağıran yabancı kadar şişman olan kadın hızlıca geliyordu onlara doğru.

“Orada dur Pete, bekle!” diye haykırdı kadın. Sesi tehditkârdı.

Ptolemy sol eliyle kapının kolunu kavramaya çalıştı, ama başaramadı. Kadın hızlıca tırmanarak iki büyük adımda çıktı basamakları ve kafasını kapıya sertçe çarparak tokatladı Ptolemy’yi.

“Param nerede piç?” diye bağırdı.

Ptolemy çömelmişti, kafasını korumak için ellerini üzerinde tuttu.

“Ceplerini boşalt ve paranı bana ver,” diye emretti kadın.

Kadın cebine uzanmak için eğildiğinde Ptolemy yana doğru kıvrıldı, devrilmişti. Ellilerindeydi kadın, koyu tenliydi. Bir zamanlar beyaz olan gözlerinin beyazı şimdi bulutlu kehribar rengindeydi. İkinci tokatı atmak için Ptolemy’nin omzunu kavramıştı.

Tam o sırada Hilly, kadının dikkat çekici bileğini kavradı. Büyük bir güç harcadı amcasını kadından kurtarmak için.

“Ahhh!” diye ılık attı kadın. Boşta kalan eliyle Hilly’e vurmaya çalıştı.

“Bana vurursan yemin ederim seni mahvederim orospu,” dedi Hilly

Neredeyse sihirle değişti kadın, büzüldü ve ağlamaya başladı:

“Sadece paramı istiyorum, paramı...”

“Ne parası?” diye sordu Hilly.

“Yalan!” diye bağırdı Ptolemy, boğuk ve kırık bir sesle.

“Bana para vereceğine söz vermişti. Bana vereceğini söylemişti. İhtiyacım var. Benim hiçbir şeyim yok ve herkes biliyor ki o zengin bir zenci ve emeklilik çeki var,” dedi kadın.

“Buradan gitsen iyi olur fahişe,” diye uyardı onu Hilly.

“Buna ihtiyacım var,” diye yalvardı kadın.

“Buradan git yoksa yumruğumla kafanı dağıtacağım,” diye uyardı Hilly. Elini tehditkârca kaldırdı. Kehribar sarısı kahverengi gözlü kadın aceleyle indi ve uzaklaştı inleyerek. La Jolla’nın müdavimlerinden bir ya da iki kişi kadını izlemek için durdular. Ama kimse ne Hilly’e baktı, ne de konuştu.

Cadde dardı, aşağı doğru her iki yanı  katlı binalarla doluydu. Ticari binalardan bir ya da ikisi kirli beyaz boyalı, geri kalanların hepsi kahverengiydi. Binaların çoğu apartmandı, giriş katı dükkân olan birkaç tanesinin de bu kısımlarında iş yapılmıyordu artık. Hâlâ alışan yer-

lerse, Blance Monroe'nun amaşırhaneşıyla Chow Fun'un dışarıya yemek servisi olan Çin restoranıydı.

Ptolemy sırtını duvara verdi ve ağrıyan dizleri üstünde doğruldu. Titrememeye ya da ağlamamaya çalışıyordu, dudaklarını ısırarak cesaretini toplamaya çalışıyordu.

“Kim o kadın?” diye sordu kurtarıcısı.

“Melinda Hogarth,” dedi Ptolemy, hiç unutamadığı isimlerden bir tanesiydi.

“Ona borcun mu var?”

“Hayır. Ona hiçbir borcum yok. Bir gün, birkaç yıl önce, kolumu sıktı ve uyuşturucu için paraya ihtiyaı olduğunu söyledi. Kolumu sıkmaya ve aynı şeyi söylemeye devam etti. Ona on dolar verdiğimde kolumu daha çok sıkıp ne zaman paraya ihtiyaı olursa aynı parayı yine vereceğimi söyletmeye çalıştı. Ondan sonra da evime girdi ve para kutumu aldı. Bu yüzden o günden beri Reggie gelmeden asla bir yere gitmiyorum. Reggie nerede?” diye sordu Ptolemy.

“Gel Grey Baba. Hadi alışveriş merkezine gidelim,” dedi Hilly.

“Niye titriyorsun amca?” diye sordu Hilly, Alameda'dan Büyük şehir Alışveriş Merkezi'ne yürürlerken.”

“Soğuk burası. Rüzgâr var,” diye cevap verdi Ptolemy.

“Sadece esinti,” dedi Hilly. “Ve sıcaklık seksen derecenin üzerinde. Ben domuz gibi terliyorum, her zamanki gibi.”

“Ben şyorum. Nereye gidiyoruz?”

“Big City’ye, yiyecek almak için. Sonra annem seni eve getirmemi istedi.”

“Önce o yere gitmem lazım?”

“ATM’ye mi?”

Ptolemy durdu ve kelimeyi düşündü. *Amen* gibiydi, ya da belki de koca çocuk öyle söylüyordu. Kafası karışmış görünüyordu.

“Sorun mu var amca?” diye sordu Hilly

Ptolemy arkasına baktı evinden uzakta olduğundan emin olmak için. Melinda Hogarth’ın bir keresinde o yere giderkenki gibi onu izlemediğini fark etti.

“Onu gerçekten korkuttun,” dedi Hilly’ye değiştirerek sohbeti. “Vurdu ve yere serdi beni ve sen buradan gitmesini söyledin ve kaçtı adam da,” Ptolemy kıkırdadı ve sırtına vurdu Hilly’nin.

“Kadın demek istedin,” dedi Hilly. “Adam değil.”

“Evet, evet doğru. Demek istediğim, kadın. Kadın kaçtı. Kadın kaçtı tabi.” Güldü yaşlı adam ve çocuğun omzunu okşadı.

“Big City’ye gitmek istiyor musun?” diye sordu Hilly yeniden.

“O yere gitmem lazım önce.”

Hilly, o anda fark etti amcasının mavi pantolonunda bir şeyi tuttuğunu.

“Cebinde bir şey mi var amca?”

“O beni ilgilendirir.”

“Yardım etmemi ister misin, o fahişe sana vurduğunda olduğu gibi.”

Kıs kıs güldü Ptolemy. Böyle bir küfrü çok nadir kullanmıştı, çocuğun öyle söylemesi hoşuna gitti.

“Gölmek bir insanın yapabileceği en güzel şey,” derdi Henrietta hala; Büyük Savaştan sonraki tüm siyah halkın birlikte yaşadığı, birbirini tanıdığı ve aynı şeyleri konuştuğu; meyhanelerin, beyaz eldivenlerin ve kızların olduğu o günlerde. Kızlar öyle güzel gülerlerdi ki dikkatlerini çekmek için taklalar atardı Ptolemy.

“Cebindeki için yardım etmemi ister misin Grey Baba?” dedi Hilly yeniden. Ptolemy’nin eline uzandı, ama yaşlı adam geri çekti.

“O benim,” dedi Ptolemy başını sallayarak kendini korurcasına.

Hilly, büyük amcasının sertliğine teslim olarak ellerini yukarı kaldırdı.

“Pekâlâ, pekâlâ. Fakat sana yardım etmem için, nereye gitmek istediğini söylemek zorundasın bana.”

“O yer,” dedi Ptolemy. O yer.

“ATM mi?”

“Hayır, o değil. Amin dedikleri yer değil. Bayanın camının arkasında durduğu o yer.”

“Banka mı?”

Yaşlı adam gülümsediğinde dilinin kurumuş olduğunu fark etti. Tuvalet de gitmeliydi.

“Ne bankası?” diye sordu yeğeni.

Bu soru bezdirmişti Ptolemy’yi. Bankanın ne olduğunu bilmeyecek kadar aptal nasıl olabiliyordu bir insan? Bin defa gitmişti oraya. Ve susamıştı şimdi, ayrıca işemesi de gerekiyordu. Soğuktan da.

“Banka kartı var mı cüzdanında Grey Baba?”

“Evet,” dedi Ptolemy, soruyu anlamadığı halde.

“Görebilir miyim?”

“Neyi görebilir misin?”

“Banka kartını.”

“Neden bahsettiğini anlamıyorum.”

“Cüzdanına bakabilir miyim?”

“Niçin?”

“Banka kartını görmek ve hangi bankaya gitmek istediğini öğrenmek için.”

“Reggie biliyor,” dedi Ptolemy. Neden ona sormuyorsun?”

“Reggie burada yok, Grey Baba. Ve ben hangi bankayla işin olduğunu bilmiyorum, bu yüzden cüzdanını görmem lazım.”

Çocuğun ne söylediğini ve ne demek istediğini deşifre etmeye çalıştı Ptolemy. Cüzdanında bulunan ve Reggie’nin, hayır Hilly’nin öğrenmek zorunda olduğu şeyin ne olduğunu anlamamıştı. O deli kadını dövmüştü Hilly. Reggie’yi tanıyordu. Ve tuvalete gidip, Ptolemy’nin -Reggie/ Hilly’nin değil- işlediği yerden su içmişti.

Arka cebinden cüzdanını çıkardı Ptolemy ve genç adamın büyük eline verdi.

Teni benekli ve kavun kahvesi olan Hilly mavi ve yeşil renkli sert plastik banka kartını buluncaya kadar bir yığın kâğıt ve makbuzueledi.

“Bankan Halk Bankası mı Grey Baba?”

“İşte bu. Sonunda ne yapman gerektiğini öğrendin,” dedi yaşlı adam.

“Orada dur,” diye emretti yüksek sesli adam.

Bir polis arabası kaldırma yanaştı ve iki üniformalı polis çıktı dışarı, ikisinin de elinde tabanca vardı.

Hilly kollarını omuzları hizasında kaldırdı, Ptolemy de aynısını yaptı.

“John Bull,” diye fısıldadı Hilly’ye. “Hırsızları arıyor olmalılar, ya da, ya da, ya da onlara göre siyahlar hırsız.”

“Sen ellerini indirebilirsin,” dedi polislerden biri, koyu kahverengi olanı Ptolemy’ye.

“Ben hiçbir şey yapmadım, memur bey,” diye cevapladı Ptolemy, daha yukarı kaldırdı kollarını, acısa da.

“Sizin bir şey yaptığınızı düşünmüyoruz, beyefendi. Fakat, bu adam sizi rahatsız ediyor mu?”

“Hayır efendim. O benim oğlum, yani torunum. Demek istediğim Reggie, torunum bankaya götürüyor beni. “O, senin oğlun mu, torunun mu?” diye sordu, siyah-mavi üniformalı beyaz polis.

“Torunum,” dedi Ptolemy yavaşça. Söylediğinin doğruluğundan emin değildi, ama genç siyah adamı polislerden koruması gerektiğini biliyordu.

“Polislerin seni hapse atmalarına izin verme,” derdi Coydog McCann Missisipi’de yaşadıkları zaman. Breland’daki baraka evlerinin verandasında. Ptolemy yedi yaşındaydı o zaman ve gökyüzü insanı gülümsetecek kadar maviydi. “Asla bir zencinin senin yüzünden hapse girmesine izin verme,” demişti Coydog. “Bir zenciye vurmak onu John Bull’a teslim etmekten daha iyidir.”

“Torunum Reggie, memur bey. Torunum. Beni bankaya götürüyor ve ...”

“Neden cüzdanın onda?” diye sordu koyu tenli polis.

“Nerede olduğumuzu söylemek istedi, şeyin nerede olduğunu yani. Şeyin nerede olduğunu.”

“Torunu musun?” diye sordu polis Hilly’ye.

“Yeğeni, memur bey,” dedi Hilly, daha önce hiç kullanmadığı saygılı bir ses tonuyla. “Beni Reggie diye çağırıyor ama ben Hilly Brown’ım. Reggie benim kuzenim ve aynı zamanda çoğunlukla ona bakan kişi. Cüzdanına bakıyordum, çünkü bankanın adresini unuttu.”

Polisler yeğenine bakarlarken, Ptolemy de onları inceledi.

Hilly onun büyük büyük yeğeniydi, şimdi hatırlamıştı Ptolemy. Birbirlerini son gördükleri zaman daha küçüktü. Birinin arkabahçesinde bir partideydi, göğün kenarlarında kahverengi sisler vardı, ama insanlar gülmeye devam ediyorlardı.

“İyi misiniz, beyefendi?” diye sordu beyaz polis, Ptolemy’ye.

“Evet memur bey, iyiyim. Reggie, demek istediğim Hilly burada ve beni caddedeki bütün hırsızlardan koruyor. Bankaya ve daha sonra alışveriş merkezine götürecek beni. Evet efendim.”

Dört adam yarım dakika daha beklediler kirli sokakta. Yakındaki çöp kutusunun içindeki kurtların kokusunu aldı Ptolemy. Havada tehlike vardı. Lee Minter’i düşündü sonra. Bitkindi ve dayak yemişti Reese Loman isimli bir

polis ve arkadaşı Sam'den. Copları vardı polislerin. Dayaktan sonra teneke evdeki sefil yatakta yatmıştı Lee ve bebeğiyle konuşarak ölmüştü, on yıl önce ölen bebeğiyle. Aptal demişti polislere; yapmadığını bildikleri bir şey yüzünden tutuklamaya çalıştıkları için onu. Ve sonra kaçmıştı. Öyle ateşi vardı ki ısıyı hissetmek için ona dokunmaya gerek yoktu.

Polisler bir şey dediler Hilly'ye, duymuştu Ptolemy seslerini ama kelimeleri çıkaramadı.

“Evet memur bey,” dedi Hilly beyaz polise.

Ptolemy her zaman beyaz polise doğru konuşmanın beklendiğini hatırladı. Üniformalı siyah polisler de olurdu bazen, ama konuşmak zorunda olduğun hep beyaz polisti.

“Canını sıkıyor mu bu?” diye sordu yaşlı adam daha genç olana.

“Ne? Hadi.”

“Hadi Grey Baba,” dedi Hilly polisler arabalarına binip uzaklaştıktan sonra. “Banka kapanmadan gitmeliyiz.”

Caddeye bakan yüksek pencereye dayalı ve pencerenin karşısındaki gişeleriyle uzun kalabalık bir salona girmişlerdi. Bir tabloyu andıran pencerenin karşısında kadınların gelen çekleri nakite çevirdikleri ve Noel için depozito aldıkları cam gişe duvarı vardı. Reggie'nin kızı Angelina için açmıştı Noel hesabını Ptolemy. Yok belki de William'ın kızı için. Evet, William'ın kızı Angelina için açmıştı. Bir de tatil hesabı tutardı Pecora için o bundan çok hoşlanmasa da.

Bir sürü insan vardı salonda. Yüzlerini görmeye çalıştı Ptolemy, ama karıştı hepsi. Ve ne zaman etrafına bakıp

birini gördüyse, kimse tanıdık gelmedi. Bu yüzden kafasını hareket ettirmeye devam etti herkesi görmeye ve hatırlamaya çalışarak.

“Hadi gişeye gidelim Grey Baba,” diyerek kolundan tuttu Hilly, Ptolemy’nin. Ama kımıldamadı Ptolemy. Etrafına bakmaya ve gördüğü tüm yüzleri anlaşılr kılmaya çalışıyordu.

Ptolemy ilerlemedi odayı tanıyana kadar. Çok önemliydi bu onun için, o çocuğu boğalardan koruması kadar önemli. Bilmiyor muydu cüzdanını hiçbir zaman dışarıda çıkarmaması gerektiğini? Hırsız almazsa, polis muhakkak durdururdu. Gençlerde mantık yok gibi görünüyordu. Bilmiyorlardı. Sıradaki ve gişedeki insanların hiçbiri ne yapılması gerektiğini bilmiyordu, bu yüzden sokaklar tehlikeliydi.

“Hadi gel amca.”

Açık mavi bir takım la çift sıra düğmeli bir ceket giymiş bir adam, gülen ve nikâh yüzüğü takmamış sarı saçlı bir siyah kadınla konuşuyordu. Mavi takım elbiseli adam gangster Sevimli Billy Madges’a çok benziyordu, sarı saçlı kadın da tanıdık geliyordu. Ama Madges ve yosmalarıyla bir alakası yoktu. Sarışın siyah kadın meşe ağacının olduğu avlunun karşısındaki odada yaşayan Letta Golding’e benziyordu.

“O meşe, tüm ona inanan ölü ruhların mezarlarıyla beslenmiş çamurdan yükselen Aziz İsa’ya benziyor,” derdi Coydog.

“Ona inanıyor musun?” diye sormuştu Li’l Pea.

“Eğer şeyler yolunda giderse, dedi buruşmuş yaşlı adam, çok hatırlamıyorum. Ama başım beladayken en iyi şekilde dua ediyorum.”

Yeterince küçükse, küçük bir çocuk, bahçenin karşısından ya da Missisipi'deki siyahların oturduğu sekiz katlı apartmanın her katından net görünen o ağacın dallarına tırmanabilirdi.

Coydog bir süre orada yaşamıştı ve Li'l Pea mümkün olan her zamanda ziyaret ederdi onu.

"Grey Baba," diye yalvardı Hilly.

Letta güzel ve arkadaş canlısıydı. Li'l Pea kendini hep, onun yedinci kattaki penceresine tırmanır bulmuştu. Çünkü o hiçbir zaman perdeyi indirmezdi; banyo küveti yerine kullandığı fiçinin içinde çıplakken bile. Ayağa kalkar, Ptolemy'ye güler, yanağına dokunur ve alnından öperdi.

"Sen çok kötü bir çocuksun," derdi Ptolemy'e, çıplakken penceresine geldiği zamanlar. Ama gülüyor olurdu, çok kızmadığını bilirdi Ptolemy.

"Papa Grey," dedi Hilly yeniden.

"Ne?"

"Nakit paraya çevirilecek çekin var mı?"

Hâlâ kalabalık odada ayakta duruyordu, Letta'nın banyosunda değil. Bunu fark ettiği an Ptolemy için şoktan çok bir sürprizdi. Zihninde bir yerlere gitmeye alışıktı. Gittikçe daha fazla geçmişte yaşıyordu artık. Bazen ilk karısı Bertie ile sonra gerçekten âşık olduğu kadın Sensia Howard'la olduğu zamanlara gidiyordu. En iyi arkadaşı Ivan'la birlikte kendisine ihanet ettiği zaman bile Sensia'yı terk edecek ya da onu öldürecek gücü bulamamıştı kendinde. Şimdi bildiği tek şeyse elinde 211.41 dolarlık üç çekle gişe önünde beklediği idi. Hilly, gişedeki çocuğun çekin arkasına yazdığı şeyleri imzalatmaya çalışıyordu ona.

“Burada kal Grey baba” dedi Hilly, “Veznedara gidip paranı alacağım.”

Hilly'nin elinde çekler vardı, ama Ptolemy çekleri ona verdiğini hatırlamıyordu. Onları imzalamıştı ve çocuk şimdi masanın öbür tarafında veznedarın penceresinin önünde sırada bekliyordu.

“Oğlunuz mu?” diye sordu bir kadın.

Kadın yaşlıydı, ama Ptolemy kadar değildi. Altmış, belki yetmiş yaşındaydı, ama Ptolemy ondan en az yirmi yaş daha büyüktü.

“Hayır. Onun adı... adını unuttum ama yeğenim. Ya kardeşimin oğlu ya da onun kızının oğlu. Onun gibi bir şey.”

“Ah!” dedi kısa boylu kadın, “Bana yardım edebilir misiniz beyefendi?”

“Mmmm, benim için çoğu şeyi o çocuk yapar,” diye cevapladı Ptolemy, sıraya girmesi ve Hilly'yle beklemesi gerektiğini düşünerek.

“Telefon borcumu ödemek için beş dolara daha ihtiyacım var,” dedi kadın. Kot pantolon ve pembe bir tişört giymişti. Siyah-beyaz tenis ayakkabıları vardı ayağında, uzun yeşil transparan bir güneşliği olan bir şapka takmıştı.

“Paraya ben bakmıyorum. Bunu yapması için çocuğa izin veriyorum. Ellerimdeki parmakları zor görüyorum bu yüzden o versin ki böylelikle beş yerine bir vermiş olmayayım size.”

Kadın Ptolemy'yle aynı boylardaydı. Bir zamanlar kah-verengi olan gözlerinin bir kısmı bir gri demetiyle kaplanmıştı.

“Adım Shirley,” dedi kadın.

“Ptolemy” dedi o da,”ama beni Li’l Pea diye çağırırlar.”

“Ne tür bir isim bu?”

“Kleopatra’nın babasının ismiymiş,” dedi yaşlı adam. Hayatı boyunca o kadar çok söylemişti ki bu kelimeleri, otomatik olarak gelmişlerdi dudaklarına. Doğru olduğundan bile tam emin değildi, çünkü Coydog söylemişti ve annesi de demişti ki: “O Coydog ağzını açar açmaz yalan söyler.”

“Afrika kraliçesi mi?”

“Soyadınız ne Shirley?”

Wring, dedi kadın gülerek. We-re-i-ne-ge.

We-re-i-ne-ge, diye tekrarladı Li’l Pea, Pity, Petey, Ptolemy Grey.

Kadın gülümsedi ve soluk kiraz renkli çantasının deri saplarını tutan sol kolunu yukarı kaldırdı. İçinden daha küçük kadife bir çanta çıkarıp, çantasını gişenin üzerine bıraktı. Onun içinden de pembe bir mendile sarılı altın bir yüzük çıkardı, kubbe biçiminde soluk yeşil bir taşı vardı.

“Zümrüt...” dedi Shirley, ters dönmüş parmakları arasında tutarken yüzüğü. “Sigortamı alana kadar kalır sizde, sonra altı dolara geri alırım.”

Ptolemy bakakaldı deniz yeşili kristale. Parmakları arasında yuvarladıkça açığa çıkan beyaz ve sarı parıltılarına hayran kalmıştı.

“Bir hazine,” diye düşündü Ptolemy. Bir neşe hissetmişti göğsünde, pencereden vuran gün ışığının elindeki

kristali tutuşturmasına benzer bir biçimde. Memnuniyet hissetmişti Shirley We- re- i- ne- ge'nin onu tanımamasına rağmen verdiği hediyeden dolayı. Guveninden dolayı büyük bir mutluluk duymuştu. Letta'yı düşündü; Ptolemy'yi penceresinden içeri alır ve giyinip erkeklerin dillerinde olan o kırmızı rujunu sürerken orada olmasına müsaade ederdi;

Gğsndeki heyecan, ağrıya dnşmştu. Bulut gözlü, kahverengi yüzlü kadının yüzüne bakıyordu şimdi, tüm bu duyguların onu öldürmeye yetecek kadar güçlü olduğunu anlamış olarak.

Gülümsedi Ptolemy genişce ve “Uzun bir gün yağan yağmurdan sonraki güneş ışığı gibisin sen,” dedi.

Yüzüğü cebine koydu Ptolemy. Shirley, Ptolemy'e baktı, umutla gülümseyerek.

Hilly geldi sonra.

“Tamam, Grey Baba,” dedi. “Hadi gidelim.”

“Paramı ver,” dedi Ptolemy.

“Daha sonra vereceğim, alışverişte...”

“şimdi...” diye emretti yaşlı adam, “şimdi bu odada.”

Hilly paraların bulunduğu beyaz zarfı Ptolemy'ye uzattı.

“Bu Shirley Wring,” dedi Ptolemy, We-re-i-ne-ge.

Artık bakmıyordu çevresine, çevresindeki değişen yüz- lere. Elindeki zarfı açtı ve on dolarlık çıkardı içinden. Pa- rayı kadına verdi ve sonra cebinden zümrüt yeşili bir y- zk çıkardı.

“Bu hediyeı kabu edecek misiniz Shirley We-re-i-ne-ge,” Hilly bir ona, bir diğetine çevirdi büyük ağır kafasını. Şaşırmış bir ifade vardı yüzünde. Shirley gülümsedi. Ptolemy daha yukarıya kaldırdı yüzüğü.

“Tatlı bir adamsın, Li'l Pea,” dedi yüzüğü alarak ve sıkıcı tuttu yumru olmuş parmaklarında.

Mendiline geri koydu zümrütü ve kadife çantasının içine yerleştirdi. Onu da soluk kiraz renkli çantasının içine koydu. Shirley, selamlayan bir hareket yapıp kuyruğa doğru atıldı telefon parasını ödemek için.

“Arkadaşın m?” diye sordu Hilly.

“Oradaki bir kadın, oğlum,” dedi Ptolemy, çocukken ve bir şey bilmezken Coydog'un onunla konuştuğu zamanları düşündü.

“Alışveriş merkezine gitmek ister misin şimdi,” dedi Hilly, bir elini amcasının omzuna koyarak.

“Acelen ne?” diye sordu Ptolemy.

“Hiçbir şey, sadece gitmemiz lazım.”

Büyük Şehir Alışveriş Merkezi'ne gittiler. Plastik sepetlerini; sosis, dükkânın kendi markasından yulaf ezmesi, margarin, ekşi salatalık turşusu, bir torba minik fıstık yağı kâseleri ve fıstık yağı, çavdar ekmeğı, Büyük Şehir markalı çabuk hazır kahveyle krema ve altı tane olgun kırmızı elmayla doldurdular. Hepsi 32.37 dolar tuttu. Sıradan çıktıklarında Ptolemy kalan parayı hesapladığında, 160.04 dolar kaldığını gördü. Üç kere saydı, dördüncü defa saymaya başlayacaktı ki Hilly, “Hadi Grey Baba bu şeyleri eve götürmemiz lazım,” dedi.

“Para üstünde bir hata var,” Reggie, yani Hilly.

“Hiçbir hata yok, dedi Hilly, Ptolemy’nin ayakka-bı-larına bakarken. Bir sürü para aldın işte.”

Aldıklarını Ptolemy, karıları ve ailesinin bir ömürden fazla sürede elde ettikleri eşyalarla dolu olan eve getirdiler. Hilly alınanları raflara ve Ptolemy’nin eski buzdolabına yerleştirirken, Ptolemy de para üstünü sayıyordu tekrar tekrar. Shirley’in onu bir şekilde kandırıp kandırmadığını merak ediyordu.

Sandığını, Sensia’yı, zümrüt yüzüğü ve Reggie’yi düşündü. Reggie neredeydi?

“Para üstünde bir sorun yok, amca...” dedi Hilly. “şimdi annemin evine gitmeliyiz.”

“Nereye?”

“Annem, onu gelip görmene ihtiyacı olduğunu söyledi,” dedi Hilly, sert yüzü, sözünü ettiği ricaya hiç uymuyordu.

“Niçin?”

“Söylemedi. Sadece Grey Baba’ya onun gelmesine ihtiyacım olduğunu söyle dedi.”

“Niecie?” Beyninde yüzen enkaz en dibe batmıştı. Yüzük, Shirley Wring, para, Melinda Hogarth ve hatta Maude’yi öldüren yangın ve Sensia’ı alan çarpıntı kaybolmuştu zihninden.

Niecie. Sadece otuzaltı yaşındaydı, Niecie doğduğunda, ama yine de yeğeninin kızıydı. O yüzden Niecie diye çağırırdı onu, aslında annesi Hilda takmıştı ismini. Hilda’nın büyük amcası ve vaftiz babası olurdu Ptolemy. Bir yaşında bakır renkli bir Hindistan sentine benzerdi. Annesi büyük sandalyede oturuyordu, kucağında Niecie,

arkasında da Charles, June'un kocası, ayakta duruyordu. Tam böyle duruyorlardı, bir fotoğraf için poz verirmişçesine. Ama böylelerdi; bir resim kadar güzel, çift kolalı bir gömlek gibi sıkıcıydılar.

“Benim Nieciem mi?” diye sordu Ptolemy.

“Annem” dedi Hilly, onaylayarak.

“Başı belada mı?”

“Seni görmeye ihtiyacı var,” derken bir taraftan da bozulmayacak yiyecekleri kapağı olmayan dolaba yerleştiriyordu. “Bu raflarda benden yaşlı konserve kutuları var.”

“Neden? Niye var bunlar?”

“Niecie neden beni görmek istiyor?”

“Söylemedi Grey Baba,” dedi sızlanarak. “Seni görmeye ihtiyacı olduğunu söylememi istedi benden.”

“Niecie?”

87 B otobüsü yavaş ilerliyordu öğlen trafiğinde. Ptolemy turkuaz renkli plastik sandalyede küçük koridoru izlerken Hilly de yanında ayakta sallanıyordu, parlak demire tutunarak. Orta yaşlı Çinli bir kadınla, esmer İspanyol bir adam oturuyordu karşılarında. İkisi de Ptolemy'ye gülümsediler. Çok yaşlı diye gülümsüyordu insanlar ona. Hatta yaşlı olanlar bile gülümsüyorlardı ona. Çünkü biliyordu ki onlara da yaşlı görünüyordu.

Arkasında şehrin hareket ettiğini hissediyordu, Timör Sinemasını ve Thrifty'nin ilaç dükkânını hayal edebiliyordu. Meyhanelerdeki cazcı dansçıları ve ilçenin beyaz tarafındaki beyaz tahta kiliseyi düşündü.

Annesi bir iş, Coydogs'a bir görev için gönderdiği zamanlar geçerdi oradan, durur ve seyrederdi İsa, Vaftiz

John, Job Jonah ve Mary Magdalene'nin resimleriyle kaplı camları olan güzel binayı.

Bir gün, -yedi yaşından daha büyük değildi- kilisenin önünde duruyordu yine, elinde bir not vardı.87 B numaralı otobüste notun kimin için ya da kimden olduğunu hatırlayamadı ama çıplak ayaklarının altındaki kiri ve alnına vuran sıcak güneşi hissetti.

“Ne istiyorsun oğlum?” diye sordu adam emreden bir sesle.

Ptolemy esmer İspanyol adamın kahverengi deri ayak-kabılarına bakıyordu fakat başını yukarı kaldırıp adamın yüzüne baktığında, beyazların gittiği kilisenin önünde duran beyaz adamı gördü.

“Bakıyorum,” dedi küçük bir sesle.

“Bu not benim için mi?” dedi adam

Ptolemy “Hayır,” kelimesini düşündü ama tek yaptığı başını iki yana sallamak oldu.

Beyaz bir takım elbiseyle siyah bir gömlek giymişti beyaz adam. Geniş ağızlı hasır bir Panama şapkasıyla altın çerçeveli bir gözlük takmıştı.

“Konuşsana oğlum,” dedi adam.

Hayır, bu not Coy amcamdan Point Settia Caddesi'nin aşağısındaki Littletown'da çalışan amcam için, notun kimden ve kimin için olduğunu hatırlamıştı Ptolemy.

“Peki neden kilisemin önünde duruyorsun?”

Güneş tepede, çan kulesinin arkasındaydı; bu yüzden papaz giysili adam hareket ettikçe ışığın parlak kılıçları Ptolemy'nin gözlerine saplanıyordu.

“Çok güzel,” dediğini hatırladı adamın, Ptolemy.

Bir dakika durdu papaz, sert siması yumuşamıştı biraz.

“Kiliseyi sevdin mi?”

“Evet efendim.”

“Hiç içine baktın mı?”

“Hayır efendim. Beyaz boyalı duvarlarını, pencerelelerini ve güzel yeşil çimenliğini gördüm.”

Bazen insanların anlamadıkları kelimeleri anlamak için yaptıkları gibi, gözlerini kısarak baktı papaz. Her zaman merak etmişti Li'l Pea, gözlerin kısılmasının nasıl daha iyi duymaya yardımcı olacağını.

“Biliyorsun ki ne sen ne de ne de sizin insanların bu kiliseye girebilir,” dedi adam.

“Evet efendim, biliyorum.”

Adam çocuğa arkasını dönerek kiliseye baktı. Bu şekilde birkaç dakika durdu, böylelikle bir süre daha Li'l Pea'nın binaya hayran hayran bakmasına izin vermişti.

Adam döndüğünde, yüzü tamamen değişmişti; sanki içinde başka bir adam vardı. Elini çocuğa uzatmıştı. Ne yapacağını bilememişti çocuk, ama karşılık vermişti adamın jestine. Kirli elleriyle papazın manikürlü tırnaklarını sıkmış ve iyice sallamıştı.

“Teşekkür ederim oğlum,” demişti papaz. Hayatımı yeni bir ışıktaki gösterdin bana. Ben gündüz olduğunu sanıyordum, ama görülecek daha çok şey varmış.”

Gitmişti sonra adam.

Ptolemy on günden bu yana geçen seksen dört yıl boyunca merak etmişti adamın ne demek istediğini.

“Hadi Grey Baba,” dedi Hilly, bir milyon mil ötedeki otobüsün içinden, burası bizim durak.

3

Kasvetli ev ve apartmanların olduğu uzun bir cadde-
den aşağı doğru yürüdüler. Birkaç çimenlik ve bahçe, ço-
ğunlukla yabani otlar ve kırık betonlar vardı. Bazı evle-
rin yıpranmış tahta duvarlarının boyası gitmişti. Bir ya
da iki tanesi de etraflarını kuşatan karıncalar, sağlam ol-
mayan temeller ve genel bir çürümüşlük yüzünden çök-
müş gibi duruyordu.

Tüm bu şeyleri düşündü Ptolemy, ama nasıl söyleye-
ceğini hatırlayamadı.

“Korkunç.”

“Ne Grey Baba?”

“Korkunç.”

“Ne oldu? Bir yerin mi acıdı?”

“Yürüdüğümde dizlerim ağırır.”

“Bu çok kötü.”

“Ama korkunç değil,” dedi Ptolemy.

“Öyleyse korkunç olan ne?”

Ptolemy caddeye baktı ve verandada oturan kum kahvesi tenli büyük bir kadın gördü. Sigara içiyordu ve şişko dizlerinin arasında sendeleyerek yürüyen altı bağlı iki çocuktan başka hiçbir şey yoktu.

“O.”

İki apartman sonra bir zamanlar açık mavi ve sarı rengi olan bir eve geldiler, hatırlıyordu bu evi Ptolemy, ama mat ve solgundu şimdi renkler.

Araba yolunda ve caddenin karşısındaki evin oradaki kaldırım kenarında park edilmiş arabalar vardı. Geziniyordu kadınlar ve adamlar kahverengi çimlerde ve park halindeki arabaların etrafında;Pazar günlerinde yaptıkları en güzel şeydi bu.

“Bugün ayın kaç?” diye sordu Ptolemy Hilly’ye.

“15’i,” diye cevapladı Ptolemy.

Ön pencerenin altındaki dört gül ölmüştü. Beşincisi hâlâ yaşıyordu. Gülün dokuz ya da on bir tane dikenli yaprağı ve bir gün açacak bir tomurcuğu vardı. Ptolemy yaşam savaşı veren bu gülün arkasındaki musluğu fark etti ve gülü yaşatanın musluktaki sızıntı olduğunu anladı.

Ptolemy’nin dirseğini tuttu Hilly tahta basamaktan aşağı inerlerken. Yıllardır süren ayak trafiği yüzünden oluğa dönmüştü basamaklar. Perde kapiya yanaştıklarında içerde bir parti olduğunu gördü Ptolemy. Oturma odasında, düzinelerce insan konuşuyor, gülüyor, içiyor ve güzel giysilerinin içinde poz veriyorlardı.

Perde kapiya uzandı Hilly, ama dokunamadan içeri açıldı kapı.

“Pity Baba!” diye ılık attı bir kadın. “Pity Baba, altı buçuk yıldır görmedim seni.”

Büyük, bakır renkli ve balık etli Hilda, “Niecie” Brown, kucakladı zayıf adamı g l ce. Kısa bir süreliğine ağırlı ve karmaşık yaşıllıından sıyrılmıştı Ptolemy. Onu saran ve mutluluktan mırıldanan bir kadını hissetmeye bırakmıştı kendini.

Alnından ve daha sonra dudaklarından öptü kadın onu. İçeri girmesine izin verdiğinde kadının koluna tutundu Ptolemy.

“Ne tatlı değil mi?” dedi Niecie. “Beni  zledin mi Pity Baba?”

Ptolemy yüzüne baktı kadının. Yüzü pürüzsüz ve sıkıydı şişmanlıktan. Gülüyordu, iki altın dişini göstererek. Ama cesur görüntüsünün aksine üzgündü Niecie’nin gözleri.  z nt s n  hissetmiştı Ptolemy.

“Niecie” dedi. “Niecie.”

“Otur benle Baba. Anlat, neler yapıyordun?”

Etrafına bakarak oturdu Ptolemy, hatırlıyordu evi. Niece evlendiinde ve sonra da annesi June öldüğü zaman gelmiştı bu eve. June en büyük kız kardeşinin kızıydı, hatırladı. June’un zatürreden öldüğünü s ylemiştı doktor, ama herhangi biri, vahşı olduğ  için öldüğünü söyleyebilirdi.

“Evimi hatırlıyor musun?” diye sordu Niece.

“Hatırlıyorum, yaşılanmıştım. Evlendiinde çoktan yaşıydim. Burada genç ya da ocuk yoktu.”

Niecie’nin gülüşü de hüzünlüydü şimdi.

Kısa boylu bir kız geldi Niece'nin yanına. Koyu tenliydi, Ptolemy'nin teni kadar olmasa da...

"Robyn'i hatırlıyor musun?" diye sordu Niece. "Belki de hatırlamıyorsun. Seni en son gördüğüm zamandan beri burada bizimle birlikte yaşıyor. Annesi öldükten sonra ben ve Hilly yanımıza aldık onu."

Robyn on sekizden fazla değildi ve güzel görünmüştü Ptolemy'ye. Badem biçimli gözleri, gözlerinin ta içine bakışı; kendini yaşlı ya da orada yokmuş gibi hissetmesini engelliyordu. Bir şey daha vardı: Daha önce gördüğü kimseyi hatırlatmamıştı ona. Çoğunlukla her zaman insanlar ona daha önce karşılaştığı birilerini hatırlatırdı. Bu yüzden gördüğü birinin kim olduğunu hatırlamak zor gelirdi ona. Yüzler ona daima kaybolan bir şeyi hatırlaması gerektiğini söylerdi. Kendini bazen herkesle tanışmış, her yiyeceği tatmış, görülmesi gereken her yeri görmüş gibi hissedirdi.

"Bütünü gördüm," derdi Coydog, "Ama bu her şeyi gördüğüm anlamına gelmiyor."

Ptolemy şimdi anlıyordu çünkü Robyn yeni biri, yeni bir şeydi onun için.

"Selam," dedi kız, gülün muhteşem dudaklarıyla beyaz güçlü dişlerini göstererek.

"Sırtıyorsun Pity Baba," dedi Niece, "Buradaki tüm erkekler Robyn'nin arkasından sırtır."

"Senin gibisini hiç görmedim, kızım," dedi Ptolemy.

Robyn elini uzattı ve ona bakarak aldı elini Ptolemy.

Bir anda bir yerde bir kadının ağladığını fark etmişti. Uzaktaki boğuk hıçkırıklar, merhamet uyandırdı onda. Her nasılsa hatırladı.

“Reggie nerede?” diye sordu Robyn’e.

Gözleriyle Ptolemy’nin arkasında bir yeri gösterdi. Kafasını çevirmeye çalıştı, ama izin vermedi yaşlı eklemleri.

“Neden onunla gitmiyorsun Robyn?” dedi Niece.

Ptolemy hâlâ kızın elini tutuyordu. Kibarca çekti onu kız ve en az acıyla ayağa kalkmıştı Ptolemy. Onunla aynı boylardaydı Robyn. Dirseğine tutundu kızın, oturma odasındaki büyük kalabalıktan geçerek dar bir koridora girdiler. Koridor, çok uzun olduğu için, evi olduğundan daha büyük gösteriyordu. Acı hıçkırıkların geldiği odanın önünden geçtiler. Robyn’in kolunu bıraktı. Ptolemy’nin elini kibarca ellerinin içine aldı kız.

“Niye ağlıyor?” diye sordu Ptolemy?

“Saatlerdir böyle,” dedi kız.

Kahverengi kapıya yaklaştılar. Robyn kapıyı açtı ve Ptolemy’nin geçmesi için kenarda durdu.

Sadece bir yatağın ve tabutun sığacağı kadar büyüktü girdikleri yer. Çam tabut Reggie’nin boyutlarına tam uyuyordu. Uzun boylu, genç adamın balmumuna benzer elleri göğsü üzerinde kavuşturulmuştu. Yüzü sakindi, ama cenaze direktörünün Reggie’nin yüzüne yerleştirdiği gülümseme, Reggie’nin hayattayken sahip olduklarından değildi.

Ptolemy, Robyn’e döndü, ağzı açıktı, çığlık atmıştı sessizce. Nefes almayı ve hatta ayakta durmayı unutmuştu. Kızın kollarına düşerek bağırdı yaşlı adam, “Hayır!..”

“Hilly size söylemedi mi?” diye sordu Robyn

Ptolemy soruyu duydu ama hatırlamadı. Belki de söylemişti çocuk. Belki de söylediğinde dinlemiyordu. Belki dinleseydi Reggie ölmeyecekti.

İtti Robyn'ni omuzlarından ve çocuğu görmek için geri döndü. Büyük kaygan yaşlar döküldü Reggie'nin yüzüne. Küçük tabutun üzerine eğildi, ellerini Reggie'nin göğsüne koydu. Gözyaşları Reggie'nin parmaklarına düşüyordu. Genç adamın göğsü, Coydog'un Jack'in berber dükkânının arkasındaki odada üzerinde uyuduğu sert şilte gibiydi. Kirasını ödemediği için dairesinden kovulduktan sonra orada yaşamaya başlamıştı Coydog.

Reggie'nin uzun bir yüzü ve ağzının köşesinde bir yara izi vardı. Gözleri kapalıydı ve üzerinde yeni bir takım elbise vardı.

“Anlamıyorum neden takım elbise almalıyım onu gömmek için,” Ptolemy'nin babası Titus Grey, böyle şikâyet etmişti, karısı Aurelia, babasını gömmek için iyi elbiseler almaları gerektiğini söylediğinde. “Ben büyürken bir kere bile gelmedi. Hiç merhaba demedi oğluna, şimdi benden sadece bir kere giyeceği bir takım elbiseye bir ayın maaşını harcamamı istiyorsun.”

“Bu onun için değil,” demişti Aurelia. “Buraya bak.”

Bir eliyle Titus'a dokunup, diğeriyle Ptolemy'yi işaret etmişti kadın. O zaman beş yaşlarında olduğunu düşündü Ptolemy.

“Oğlunu görüyor musun?” diye sordu Aurelia.

Titus baktı, ama konuşmadı.

“Öldüğünde nasıl hatırlamasını istersin seni?” diye sordu kocasına. “Seni izliyor gün ve gece. Senin gibi konuşmaya, senin gibi yürümeye çalışıyor. Öldüğümüzde ne yapması gerektiğini göstermiş olacaksın ona.

O gece yatağında gözleri açık uzanmış, tabutun içindeki dedesini düşünüyordu. Karanlıktan mum ışığı ve

babasının ağır adımları geldi. Koca çiftçi, çocuğun kar-
yolasının üzerine oturmuş ve elini Ptolemy'nin göğsünün
üzerine koymuştu.

“Seni seviyorum oğlum,” demişti.

Sonrasında bir konuşma yapmışlardı ama hatırlamadı
Ptolemy. Dedesinin ölümü hakkında bir şeydi, oğullarını
seven tüm adamlar hakkında.

Ptolemy Reggie'nin tabutunun karşısında oturduğunu
hatırlamıyordu, ama oradaydı. Robyn yanında oturuyordu
ellerini tutarak. Belki dedesinin ölüm hikâyesini anlat-
mıştı ona, belki de sadece düşünüyordu. Konuşmuşlardı,
bundan emindi.

Sarı duvar kâğıdının üzerinde ters yönde yana yatık
çizgiler vardı. Çizgiler büyük T harfini oluşturmak için
buluşuyorlardı birbirleriyle neredeyse. Bunu görmek ve
tekrarı fark etmek gülümsetmişti Ptolemy'yi.

“Babanız ne zaman öldü?” diye sordu Robyn.

“Uzun zaman önce, birçok insanın öldüğünü gördüm.
Yatakta, linç edilmiş, ama en kötüsü bir yabancıнын ge-
lip sana babanın öldüğünü söylemesi ve onun bir daha
hiç eve gelmemesi.”

“Büyük elleriniz var Bay Grey,” dedi Robyn. Kız,
Ptolemy'nin sol elinin işaret parmağıyla baş parmağı ara-
sındaki sert kası sıkıyordu.

“Güçlü.”

Baskı hem acıtmış hem de iyi hissettirmişti.

“Paramı çaldı,” dedi.

“Kim?”

Üç tane çekim vardı orada, ama o sadece bir tanesinin parasını verdi. Yeşil yüzüğü olan kadına on dolar verdim, sonra alışverişte aldıklarım için de otuz iki dolar ve otuz yedi sent verdim. Fakat zarfımda şimdi sadece yüz altmış kadar dolar ve birkaç sent var. Bu iki tane on bir yapar, ama böyle üç tane daha çekim vardı. Biliyorum çünkü biriktiririm ve Reggie her üç haftada bir benimle bankaya gelir. Bir tane çeki faturalarımın ödenmesi için açtığımız hesaba yatırırız, diğerini de alışverişe.

“Reggie mi çaldı paranızı?” diye sordu Robyn.

“Evet... Demek istediğim hayır. Reggie çalamaz. O şu büyük çocuk, şu, şu, şu...”

“Hilly mi?”

“Evet, işte buldun.”

Bu kadar konuşma ve düşünme Ptolemy’yi yormuştu. Reggie’nin öldüğünü ve bir daha beraber bankaya gitmeyeceklerini hatırlamak onu üzdü.

Elini sıkı Robyn,

“Merak etme Bay Grey,” dedi. “Her şey yoluna girecek.”

“Nasıl?”

“Reggie cennete, Hilly de cehenneme girecek.”

“Emin misin?”

“Eminim,” dedi Robyn. Genç ifadesinde acımasız bir kesinlik vardı.

Çocuğun yüzünde gördüğü çok ciddi ifade güldürmüştü Ptolemy’yi. Gülüşü kıza da bulaştı ve biraz sonra birlikte gülüyorlardı el ele, Reggie’nin cesedinin yanında.

Bir süre sonra Ptolemy'yi de kaldırarak ayağa kalktı kız. Beraber terk ettiler ölü adamı ve uzun koridora geri döndüler. Kadının ağladığı odaya yaklaştıklarında Ptolemy sordu:

“Kız arkadaşı mı?”

“Üç yıllık evlilerdi.”

“Karısı mı?” Ptolemy, Reggie'nin bir keresinde dört günlüğüne gittiğini hatırlamıştı düğünü için. Sonra bir süpermarkette iş bulmuştu, çilek reçeli ve eski moda kıtır kıtır bir fıstık ezmesi getiriyordu ona her hafta.

Başını salladı Robyn. Ve çocukları. Reggie'yi gördükten sonra Niece'nin odasında durdu ve o zamandan beri ağlıyor.

Ptolemy kapıyı açtı ve içeriye yürüdü.

Sarı ışıkla doluydu oda. Duvarlar ve yer koyu maviydi. Uzun sarı renkli kadın yatağın mavi örtüsünün üzerine bırakmıştı kendini, ağlıyor, ağlıyordu... Yanında emekleyen bir bebek uzanmıştı, anne karnında gibiydi, baş parmağını yalıyordu. Kızın yanındaysa beş yaşında bir çocuk vardı, bir kitabın sayfalarını çeviriyordu. Her iki çocuğun rengi de annelerinden daha koyuydu.

Çocuk başını kaldırdı Ptolemy ve Robyn'i görünce.

“Kitabı okuyor musun oğlum?” dedi Ptolemy.

Başını salladı çocuk.

“Ne diyor?”

Çocuk omuz silkti ve kitaba geri döndü.

“Adı Arthur,” diye fısıldadı Robyn.

Çocuk baktı ve: “Derisi olmayan insanların resimleri ile el, ayak ve diğer bölümlerin resimleri var.”

“Niecie bir süredir hemşirelik okuluna gidiyor,” dedi Robyn. “Muhtemelen onun okul kitaplarından biri bu.”

Arthur ciddiyle başını salladı ve burnunu kaşdı.

“Nina!” dedi Robyn sonra. “Nina, bu Bay Grey, Reggie’nin yardım ettiği kişi.”

Kadın başını kaldırdı kıvrılmış kollarının üzerinden. Genç olduğunu anlayabilmişti, yirmili yaşların başındaydı, daha fazla değildi. Yüzü harap ve güzeldi, Robyn’den çok daha güzel diye düşündü Ptolemy. Ama yine de Robyn’den daha çok hoşlanmıştı. Ona davranışından hoşlanmıştı. Ona ihtiyacı olduğunda nasıl konuşması gerektiğini biliyordu Robyn.

Nina kalktı ve kollarını Ptolemy’ye doladı. Yine yumuşak bir sarılmada kaybolmuştu. Zor bir günün sonunda girilen sıcak bir küvete benziyordu bu.

“Sizi çok seviyordu Bay Grey,” dedi Nina. Nina parfümünden dolayı hoş kokuyordu. Çok hoş.

“Kendisine ne oldu?” diye sordu yaşlı adam kadının kollarından ayrılırken. Nina yatağa geri düştüğünde, bebek sızlanınca kardeşinin yanağına dokundu Arthur. Baş ve omzuyla kardeşinin parmaklarını kucakladı bebek. Bu sevgi gösterisi Ptolemy’nin odayı daha net görmesini sağladı. Çok önce kilisenin önündeki papazın gördüğü şeye benzer bir şey görüyordu.

“Onu vurdular,” dedi Nina

“Kim vurdu?”

“Bir otomobilli.”

“Kimdi?”

“Kimse bilmiyor,” dedi Robyn. “Bir arkadaşının veran-
dasında otururken vurdular.”

“Lakabının Araba Süren Arı olduğunu söylüyorlar.”

“Hayır. Adamlar arabalarıyla geçtiler ve vurdular
onu.”

Küçük kız ağlıyordu. Arthur arkasında uzanmış ve
kollarını dolamıştı kardeşine.

“Neden?” diye sordu Ptolemy.

“Kimse bilmiyor.”

Ptolemy gözlerini kısıtı, cinayetin arkasındaki nedeni
zihin gözüyle anlamaya çalıştı.

Gizli kutusunu ve sürüklenmeden ve vahşi bir hayvan
gibi öldürülmesinden önce Coydog’a verdiği sözü hatırladı.
Ptolemy’nin, Kleopatra’nın babasının, vatanını terk
ettikleri günden beri siyah adamların ve çocukların ba-
şına gelen bir şeydi bu.

Koridorun aşağısından ağır adım sesleri duyuldu.

“Nina!” diye çağırdı bir erkek sesi dışarıdan.

Kafasını çevirdiğinde içeri bir adamın girdiğini gördü
Ptolemy. Arkaya taranmış düz saçlarıyla çilli, çilek kah-
vesi tenli bir adamdı. Yakışıklı bir adamdı, ama öyle bir
vahşi bakışı vardı ki sanki arkasında saldırmak için bek-
leyen bir şey ya da biri vardı. Uzun bir adamdı, göğsü-
nün altına kadar açık olan mor bir gömlek giymişti. Ka-
lın bir altın zincir takmıştı, ucunda yana yatık şekilde
Georgie yazıyordu.

Reggie’nin karısı sudan çıkmış bir yaratık gibi kalktı
yataktan. Hareketleri akıcı ve zarifti. Dans fikri geldi
Ptolemy’nin göçebe aklına.

“Alfred!” dedi kadın.

Ele ele tutuşup öptüler birbirlerini dudaklarından. Sonra yanaklarını ve bedenlerini sıkıca basturdılar birbirlerine.

“Bu kim anne?” diye sordu Arthur.

“Bu kim?” diye sordu Alfred, Ptolemy’ye bakarak.

“Bu...” diyerek başladı sözüne Nina, ama ismi unutmuştu.

Bay Ptolemy Grey, dedi Robyn.

“Reggie’nin büyük amcası.”

“Bu kim anne?” diye sordu Arthur yeniden.

“Ah!” dedi Alfred. “Kaybınız için üzgünüm.”

İsmi Alfred’sse, neden boynunda Georgie ismi asılı?

Bir öfke parıltısı geçti cinli adamın yüzünden.

“Bir şey ima etmeye çalışmıyor, Alfred!” dedi Robyn.
“Sadece bir soru.”

“Georgie benim erkek kardeşim,” dedi Alfred öfkeyle.
“Vurdular onu.”

“Kardeşini de mi vurdular?”

“Ne?” dedi Alfred, Ptolemy’ye doğru atılarak.

İki adamın arasına girdi Robyn.

“O yaşlı bir adam,” dedi kız. Bütün gününü Alman müziği dinleyerek ve eski kâğıtları okuyarak geçiriyor.

“Biraz haber alsa daha iyi olacak,” dedi Alfred tehditkârca.

Nina Alfred’in yanına gitti ve koluna girdi.

“Burdan dışarı çıksak daha iyi olur Alfie,” dedi acılı dul anne.

Ama Alfred hâlâ yaşlı adama bakıyordu.

Böyle bir aptalın gözünü korkutmaya çalışmasının komik olduğunu düşündü Ptolemy. Korkmamıştı. Hem de hiç korkmamıştı.

“Tamam,” dedi Alfred. “Seni ve çocukları eve götürmek için geldim.”

“Tamam,” dedi Nina. “Hadi, bebeklerim.”

Arthur ve kardeşi ağlamaya başladılar. Gitmek istemediklerini söylemediler ve hatta başlarını da sallamadılar. Sadece ağladılar.

“Babaları için,” diye düşündü Ptolemy.

“Neden burada büyükanneleri Niece’yle kalmalarına izin vermiyorsun?” diye önerdi Robyn. “O bakar onlara.”

“Burada kalmak istiyor musunuz, Artie, Letisha?”

Başını salladı Arthur. Letisha da kafasını abisinin kucağına koydu. Nina her ikisini de alınlarından öptü ve Robyn’e doğru hareket etti öpmek için. Ama Robyn geri çekti kendini. Bir hamle daha yaparak Robyn’in omzuna dokundu Nina.

Alfred, düşmanca bakmaya devam ediyordu Ptolemy’ye.

O da Alfred’e bakmaya başladı, ne olup bittiğini anlamaya çalışıyordu.

Çocuklarını arkada bırakarak yakışıklı Alfred’in koruyucu kolları altında ayrıldı Nina. Kapıyı geçerken tekrar döndü ve çocuklarına baktı. Giderlerken ayakkabıllarının sert tahta zemin üzerinde çıkardığı sesleri dinledi Ptolemy.

“Nereye gidiyorlar?” diye sordu.

“Kim bilir?” dedi Robyn. “Açsın değil mi, Arthur?”

“Tisha aç.”

“Ne istiyor?” diye sordu Robyn gülerek.

“Pasta.”

“Yemek yediniz mi?”

“Hayır, ama biraz pasta istiyoruz.”

“Tamam,” dedi Robyn. “Ama şimdilik...”

“Tamam.”

“Burada kardeşinle bekle, Büyükanne Niece’ye Andrews Hala’nın getirdiği pastadan size getirmesini söyleyeceğim.”

Robyn elini uzattı Ptolemy’ye. Koridordan geçerek ağlamak ve gülme, başsağlığı dileklerini iletme, yemek ve içmek için gelen insanların olduğu kalabalık odaya doğru ilerlediler. Kafa karıştırıcı ve karışık kalabalıktan geçerlerken canı yandı Ptolemy’nin.

Robyn, Nina’nın Alfred’le gittiğini Niece’ye söylediğinde, dişlerini sıktı kadın.

“Çocuklar biraz pasta istediklerini söylediler,” diye ekledi Robyn.

“Tamam. Zavallı melekler. Yemek aldın mı Pity Baba?”

“Tuvalete gitmem lazım,” dedi Ptolemy.

“Göstereyim. Sonra Hilly’nin seni eve bırakmasını ister misin?”

“Ben götüreceğim,” dedi Robyn. Çıkacaktım zaten.”

Niece öptü kızı ve gülümsedi.

“Sen bize bir lütuftun çocuğum.”

Caddeden aşağı el ele yürüdüler. Sıcaktı ve Ptolemy'nin kafasında öyle çok düşünce vardı ki, fazla bir şey söyleyemedi. Ama Robyn dışarıya çıktıklarından bu yana sürekli konuşmuştu. Söylediği bazı şeyleri duydu Ptolemy. Güneyden bir yerden gelmiş, annesi öldüğünde. Robyn'in annesiyle Niece iyi arkadaşmışlar ve Niece kızı evlatlık almayı teklif etmiş. Kanunen akraba değillermiş ama Niece kan bağıyla bağlilar gibi hissedermiş ve oturma odasındaki kanepede uyumasına izin vermiş.

“Alfred kim?” diye sordu Ptolemy, çocuğun rahatlatıcı kelimelerini uzun bir süre dinledikten sonra.

“Nina'nın erkek arkadaşı.”

“Ama ben düşündüm ki, o Reggie'nin... Demek istiyorum, demek istiyorum ki, Reggie'nin karısı.”

“Öyleydi. Ama Nina Alfred'le görüşmeye devam etti, yıllar önceki gibi. Hapishaneye girdi ya da başka bir şey oldu sanırım. Sonra Reggie'yle tanıştı Nina ve Artie'ye hamile kaldı, bu yüzden de Reggie'yle kaldı. Ama hapisten çıktıktan sonra görmeye devam etti Alfred'i.”

Üç tane kırmızı ve mavi taksinin park halinde olduğu bir kaldırım kenarına geldiler.

“Şoföre evinizi tarif eder misiniz Bay Grey?”

“Sanırım...” dedi. “Sanırım yapabilirim.”

El eleydiler arka koltukta.

“Kaç yaşındasınız Bay Grey?”

“Doksan bir. Bazıları doğru hesaplayamayacağımı düşünüyorlar, ama doksan bir yaşımdayım.”

“O kadar yaşlı görünmüyorsunuz. Teniniz pürüzsüz ve ayakta dik durabiliyorsunuz. Yaşlı gibisiniz, normal yaşlı gibi, doksan bir yaşında gibi değil.”

Dairesinin kapısına kadar götürdü Ptolemy'yi ve dört kilitten en üsttekini açmaya çalışırken izledi onu.

“Dışarı çıktığımda yalnızca dördüncüyü kilitlerim,” dedi kıza. “Bu sayede hatırlarım bakır kilidi. Ama içer-deyken hepsini kilitlerim.”

Tam dönmek üzereyken Robyn yanağından öptü ve kulağına duymadığı bir şey fısıldadı.

Televizyonda haber kanalı açıktı ve bir piyano kon-çertosu çalıyordu. Işığı açtı, kâğıt ve kutuları karıştır-maya başladı ta ki Sensia'nın onunla evlenmek için ko-casından boşanmadan önceki bir resmini bulana kadar. Kalp şeklindeki kahverengi yüzünü yana eğmişti ve ho-şuna gidecek bir öneri de bulunmuş birinin gülümseme-siyle gülümsüyordu.

“Bağdat’ta bu sabah bomba patladı,” dedi mavi ceketli kırmızı rujlu güzel kadın. Açık tenli zenci bir kadındı, ama daha çok siyah olmaya çalışan beyaz bir kadın gibi görünüyordu. “Otuz yedi ölü, yüz on bir kişi ise ağır yaralı.”

Derin ve güven veren sesiyle Schubert hakkında konuşuyordu bir adam. Schubert, uzun yıllar önce zor bir hayat yaşamış, bazıları o hayattayken hiç duyulmamış, çok güzel müzikler yapmış Alman bir müzisyendi...

“Saldırılarda üç Amerikan askeri öldü. Başkan Bush üzüntüsünü dile getirdi, ama Irak için barış girişiminde ilerleme kaydettiklerini de ekledi.”

Ptolemy günlerdir Coydog’un hazinesini arıyordu. Biliyordu; mobilyaların, aletlerin, gazetelerin ve kırılmış tost makinesinin, kitapların, dergilerin, giysilerin, mühürlü se-lofon çanta içindeki eski bir mendile sarılı plastik çatal bıçakların arasına bir yere koymuştu onu.

Dolabı, büyükbabasının güney Lousiana’daki Leyford pirinç plantasyonunda yazmış olduğu doğum bildirimine

kadar uzanan kâğıtlarla tepeleme doluydu. Ayrıca karısının eski giysileri ve ayakkabılarıyla, aile üyelerinden ve eski arkadaşlarının çocuklarından topladığı kutularca fotoğraf da vardı.

“Bu eski işe yaramaz şeyleri neden hâlâ saklıyorsun?” diye sorardı Reggie.

Benim tüm ailem bu, demişti bir keresinde. “Onlar hakkında her şey. Bu kâğıtlar olmazsa, onlar, onlar ... ne demek istediğimi biliyorsun.”

“Hayır, amca. Bir daha hiç giymeyeceğin eski ve küflü giysilerle hiç okumayacağın kâğıtlar onlar. Tüm bunları koyacağın bir depo getiririm sana. Sonra rahatça dolaşır-sın burada.”

“Ya annen de seni... depoya koymak isteseydi?”

“Annem öldü, ama ben yaşıyorum Grey Baba.”

Dolabının kapağını kapatırken “Benim tüm eşyalarım da yaşıyor,” demişti Ptolemy.

Kapı çalındı, haber spikerinin ne dediği anlaşılmıyordu artık. Ptolemy kapıya doğru çevirdi kafasını, bakakaldı öylece. Bacakları doğrulmak ve gitmek istiyordu, ama beyni yerinde oturması gerektiğini söylüyordu. Dili “Kim o?” diye seslenmek istedi. Ama dişleri kenetlenmişti.

Ptolemy eğilmiş, neden kapıya cevap vermediğini hatırlamaya çalışıyordu.

Bir daha çaldı kapı. Bir zamanlar bir kapı zili vardı ama kırılmıştı ve ev sahibi tamir ettirmemişti çünkü Ptolemy kirayı yükseltmediği için çılgına dönmüş ve zili tamir ettirmeyeceğini söylemişti.

“Para kaybediyorum bu evden ve bunun için buranın sahibi olmadım,” diye bağırıyordu Reggie’ye bir gün.

“Defol buradan adam,” demişti Reggie. Bunun üzerine beyaz ev sahibi Bay Pierpont polisleri getirmişti.

Reggie’yi tehdit etmişti polis, ama sonra Pierpont, Ptolemy’i evden dışarı atmalarını sağlamaya çalışmıştı.

“Bu yaşlı adamı evden çıkarmaya mı çalışıyorsun?” diye sormuştu polislerden biri.

“Para kaybediyorum buradan,” demişti Pierpont, Ptolemy onu bıçaklamış gibi.

“Bu genç adamın yerinde olsaydım, tehdit etmekten daha fazlasını yapardım sana,” demişti polis. Polisler git-tikten sonra koca göbekli Joseph Pierpoint bir daha ne geldi ne de telefonlara cevap verdi.

Kapı zili çalışmıyordu artık bu yüzden gelenler kapıyı çalmak zorunda kalıyorlardı. Kapı her çalındığında Ptolemy kalkar, kapının önüne gider ve “Kim o?” diye sorardı.

Ama bu kez değil. Bu defa sandalyesinde kaldı, haber spikerinin anlamsız sesi ve müzik kulaklarını tırma-lıyordu.

Kapı ikinci kez çaldığında neden sandalyede kaldığını hatırladı Ptolemy. O koca çocuk Hilly gelmiş, kapıyı çalmış ve içeri girmek istediğini söylemişti. Üç günde bir gelmiş ve her geldiğinde ona ihtiyacı olmadığını, olursa arayaca-ğını söylemişti Ptolemy.

“Ama numaramı bilmiyorsun, Grey Baba,” demişti Hilly. “Senelerdir hiç aramadın.”

“Operatörü nasıl aramam gerektiğini biliyorum. Tek yapmam gereken sığır basmak. Seninle konuşmak ister-sem operatörü ararım.”

“Annem sana yardım etmeye gelmemi söyledi,” de-mişti hırsız Hilly yalvararak.

“Eğer dediğini yapmazsam çıldırır.”

“Yardıma ihtiyacım yok.”

“Alışverişe nasıl gideceksin?”

“Yürürüm.”

“Ya banka?”

“Paramı çaldın çocuk, bankada paramı çaldın.”

“Çalmadım.”

“Yardıma ihtiyacım yok,” demişti Ptolemy ve üç günden sonra kapıyı çalanın kim olduğunu bile sormamıştı. Haberleri sunana bakıyordu şimdi, kapıdakinin gitmesini ve sunucunun söylediklerinin yeniden anlaşılması için bekliyordu.

Reggie’yi tabutunun başında gördükten sonra kapıyı ilk çalan Hilly değildi bu.

“Kim o?”

“Bay Grey?” dedi bir erkek sesi.

“Sen de mi Bay Grey’sin?” diye sordu Ptolemy.

“Hayır,” dedi adam sabırla. “Bay Grey sizsiniz. Kapıyı açın lütfen.”

Adamın sesi o kadar kendinden emindi ki neredeyse itaat edecekti, Ptolemy adamın söylediğine.

“Kimsin?”

“Antonie Church, Bay Grey. Yeğeniniz Reginald bir süre önce sizin için sosyal servisler ofisine başvurmuştu. Reginald orada mı?”

“Reggie öldü.”

“Ah. Üzıldüm. Sizinle ilgilenen biri var mı?”

“Kimsenin benimle ilgilenmesine ihtiyacım yok. Reggie öldü ve şimdi sadece ben varım.”

Radyoda bir marş çalıyordu ve televizyonda biri gülüyordu. Kulağını kapiya dayadı Ptolemy.

“Sizi görmek isteyen bir doktor buldum Bay Grey,” dedi Antonie Church. “Hafıza uzmanı. Parasız hizmet veriyor.”

“Hasta değilim. Doktora ihtiyacım yok.”

“İçeri girmeme izin verin, Bay Grey,” dedi ses. “İçeri girmeme izin verin ki oturup konuşalım bu durumu.”

“Konuşmak istemiyorum. Git ve beni yalnız bırak.”

Elektronik uğultuyla içeri dolan bir sessizlik dalgası geldi sonra.

“Bay Grey?”

“Şimdi devam edin.”

“Kartımı kapının altına koyuyorum. Reginald ya da biri gelirse yardım etmek için...”

“Reggie öldü. Otomobilli biri öldürdü onu. Şimdi git buradan.”

Tekrar dayadı kulağını kapiya Ptolemy. Yumuşak bir hışırtı ve iç çekiş sesi geldi. Sonra koridordan aşağı inen ayak seslerini duydu.

Yerde, yaşlı adamın ayaklarının altında parlak beyaz bir kart vardı. Duvardan destek alarak eğildi ve kartı aldı. Antonie Church’in iş kartını cebine koyması, her şeyden fazla refleksti. Hilly gelmeye devam etti ama Ptolemy ne bir daha kapiyı açtı ne de kimin geldiğini sordu. Bir süre sonra hepsi gitti.

Kapı yine çaldı.

Kapının diğerk tarafındaki aklından çıkarmak için televizyona konsantre oldu.

“...katil, suçsuz bulundu. DNA testi suç mahallinde bulunan kanla uyuşmadı...” diyordu kadın.

“Bay Grey!” diye çağırdı bir kız.

İleriye doğru eğildi Ptolemy şüpheyile, televizyonun bir şekilde onunla konuşmayı öğrenip öğrenmediğini merak ederek.

“Bay Grey, benim, Robyn.”

Nar bülbülleri.¹ Evlerinin yanındaki ağaçlarda toplanırlardı eylül ve ekimde ve tatlı bir şarkı söylerlerdi son yaz sıcağını hafifleten serin rüzgâra. Ptolemy bir haftalık ekmek kırıntılarını yere saçarak selvi ağacının yanındaki çimenliğe usluca oturduğunda, nar bülbülleri ve diğerk kuşlar etrafına toplanırdı.

“Bu yemek fareleri çekecek,” derdi babası, ama Li'l Pea inanmazdı.

Kapı yine çaldı.

“Bay Grey, iyi misiniz?”

İşte bu doğru soruydu. Hilly nasıl olduğunu hiç sormamıştı. Hilly bir hırsızdı ve onu Melinda Hogarth'dan kurtarmış olsa bile, parasını çalmıştı ve sonra bir de yalan söylemişti çalmadığını söyleyerek.

Ptolemy Reggie'ye para verirdi. Reggie ona yardım etmek istemişti. Ama sonra linç edildi.

“Bay Grey, benimle konuşmazsanız polise gideceğim. Yaralanmış olmanızdan korkuyorum.”

¹ Robyn İngilizcede nar bülbulü demek. Kızın ismi Ptolemy'e bunu hatırlatıyor.

Ptolemy iyi olduğunu söylemek için ağzını açtı ama günlerdir konuşmamıştı ve sesi gitmişti. Kalktı ve öksürdü, bir adım attı ve yine öksürdü.

“Buradayım,” dedi, gıcık tutmuştu.

“Ne?”

“Buradayım.”

“Benim, Robyn, Bay Grey. İçeri gelebilir miyim?”

“Kim?” diye hırıldadı.

“Robyn. Hatırlıyor musunuz, Reggie’nin tabutunun yanına götürmüştüm sizi? Sonra buraya gelmek için taksi tutmuştuk.”

Ayaklarının altındaki yerden Reggie’nin vücudunun resmi yükselmışti gözünün önüne. Nefesi kesildi ve hıçkırdı, sevgili oğlunun ölümünü hatırlamıştı ya da yeğenin, büyük büyük yeğenin, evet büyük büyük yeğenin.

Zinciri çengelinden çıkardı ve Reggie’nin yerleştirdiği dörtlü kilidi açtı. Kapıyı açtı, Robyn küçük siyah elbisesi ve boynunda asılı fildişi madalyonuyla duruyordu karşısında. Arkadan toplanmıştı saçları, gözleri Ptolemy’nin görmek istediği şeyi gösteriyordu.

“Selam,” dedi kız.

Gülümsedi Ptolemy çünkü tanıdığı hiç kimseye benzemiyordu bu kız.

“Robyn,” dedi.

“İçeri gelebilir miyim?”

Başıyla onayladı, hareket etmiyordu.

Başını geri çevirdi ve ona doğru ilerledi çocuk, yakınına geldiği anda alnından öptü. Geri çekildi Ptolemy,

kızın öptüğü yere dokunarak sırtıyordu. Ptolemy'nin etrafında dolandı Robyn. Ptolemy de onunla birlikte döndü, sanki Pismo Kumsal'ındaki büyük grup Shell'in orada Sensia'yla dans ediyordu.

“Aman Allahım!” dedi Robyn, kalabalık odaya girdiğinde. “Nerede uyuyorsunuz Bay Grey?” Odanın güney duvarının karşısındaki meşe masayı gösterdi Ptolemy. Masa, üzerindeki kahverengi kutularla neredeyse tavana değiyordu.

“Kutuların içinde mi?”

“Hayır. Altında.”

Aşağı eğildi kız, ellerini çıplak dizlerine koydu, kafasını çevirdiğinde ince yatak ve zeytin desenli incecik battaniyeyi gördü.

“Masanın altında yerin üzerinde mi uyuyorsunuz?”

Başını salladı, çekinmiş ve utanmıştı bir anda.

“Hamam böcekleri ve fareler?”

Gülümsüyordu, kırmızı göğüslü nar bülbüllerini hatırlamıştı, şarkı söylüyorlardı, teşekkür ediyorlardı ona verdiği ekmek kırıntıları için.

“Oturmak ister misin, kızım?”

“Nereye?” diye sordu kız, sol burun deliği havaya doğru kalkmıştı.

“Her tarafta sandalye var,” dedi. “Ama mutfaktakini getirmeliyim, misafirler için olanını.”

Oraya doğru yürüdü bacaklarındaki acıyı hissederek, ama umursamadı. Alüminyum bahçe sandalyesini, önündeki çimlerin üzerinde, altı araba park edilmiş olan evin önünde buldu.

“Bir sürü arabaları var, ama bahçe mobilyaları için hiç yerleri yok,” dedi kendi kendine, deniz yeşili ve su renkli naylon kurdeleli hafif sandalyeyi sürüklerken.

“Bahçe mobilyalarını mı kullanıyorsunuz?” diye sordu Robyn, sandalyeyle geri döndüğünde.

“Şuradaki meşe mobilyaları almıştım,” dedi, “Ama şimdi çok ağır geliyorlar ve üzerlerinde onca şey var. Bir çim sandalyesi bu, ama rahat yine de.”

Genç kız yerleştikten sonra, Ptolemy katlanır tahta taburesini aldı, doğudaki masanın altından. Reggie getirmişti onun için. Çam ağacından ince bacakları ve onları bir arada tutan gökkuşağı renkli pamuk kumaşı vardı. Ptolemy tabureyi açtı ve siyah giyinmiş siyah kızın karşısına oturdu.

“Kaç yaşındasın?” diye sordu.

“On yedi.”

“Okulda olmalısın o halde.”

“On beş yaşındayken okuldan ayrıldım, ama sonra gece okuluna gittim ve diplomamı aldım. Sonbaharda üniversiteye başlayacağım,” dedi “Ve neredeyse on sekiz yaşındayım,” diye ekledi.

Birbirlerine bakarak beklediler bir süre sessizce. Ptolemy onun gibi birinin nereli olabileceğini düşünürken, Robyn etrafta göz gezdiriyordu.

Arka planda bir adam Filistinliler hakkında konuşuyordu. Ptolemy’nin aklına Mısır’ı getirdi bu. Mısır ismi oradan geliyordu.

“Mısırlı bir ismi olduğunu söylerlerdi,” demişti Coydog “Ama Ptolemy, Kleopatra’nın babası, Yunan’dı.

“Alman müziği mi bu?” diye sordu Robyn.

“Avrupa müziği,” dedi. “Klasik.”

“Ya!”

“Buraya niye geldin, ım, ım, Robyn?”

“Sizi görmeye geldim.”

“Neden partideki en güzel kız, yaşlı bir adamın on, hayır hayır yirmi üç senedir temizlenmemiş gibi kokan evine gelsin?”

Robyn ileriye doğru oturdu ve Ptolemy’nin büyük parmaklarından birini yakaladı. Hiçbir şey söylemedi.

Kızın teninin kendi teni kadar koyu olduğunu fark etti Ptolemy, ama daha genç bir tonu vardı. Bunu söylemek istedi, ama savruldu kelimeler, kurtuldu dilinden.

“Niecie buraya gelmemi ve iyi olduğunuzdan emin olmamı istedi Grey Baba.”

Derin bir nefes aldı burun deliklerine ve gülümsedi.

“Bu koku ne?” diye sordu Robyn.

“Bilmiyorum. Evin artık içine giremediğim bir kısmı var. Banyo, mutfak yarısı. Yatak odasına neydi adı, ah, Reggie geldiğinde girmiştim en son.”

“Bir yatak odanız var ve masanın altında yatıyorsunuz öyle mi?”

Ptolemy ellerini çekti kızın ellerinden ve ayağa kalkmaya çalıştı ama yapamadı ilk seferde. Sandalyesinin paslanmış metal saplarından tutarak Ptolemy’nin yanına hareket etti Robyn.

“Üzgünüm, Bay Grey. Sizi utandırmak istememiştim. Sadece şaşırdım, o kadar.” Tekrar tuttu Ptolemy’nin

elini. Niece buraya gelmem ve sizinle kalmam için beni gönderdi.”

“Niece...” dedi Ptolemy, uzun zaman sonra ilk kez büyük yeğeninin varlığını hatırlayarak.

“Hı hı... Çünkü Hilly ona, onu içeri almadığınızı ve bu yüzden buraya gelmesi ve sizinle konuşmasını söyledi. Ama Niece, Arthur ve Letisha’ya bakıyor, cenaze işleri ve tüm diğer işlerle ilgileniyor. Niece Hilly’e neden onu içeri almadığınızı sordu.”

Ptolemy’nin elini sıktı kız. “Neden olduğunu biliyordum ama Hilly’nin paranı alması konusunda hiçbir şey söyleyemedim çünkü o da o evde yaşıyor ve bir canı. Bu yüzden seni görmeye gelebileceğimi söyledim ve Niece de kabul etti.”

“Niece mi yolladı seni?”

“Hı hı.”

Robyn yüzü Ptolemy’ninkinden yalnızca birkaç milim ötedeydi. Gözleri bir şey rica ediyor, yalvarıyordu ona. Anlamadı. Ne istediğini nasıl soracağını bilemedi. Ama biliyordu ki her şeyi yapabiliirdi bu çocuk için. Çocuğuydu, bebeğiydi. Korunmaya ihtiyacı vardı.

“Niece seni buraya benim yanıma mı gönderdi?”

“Evet, Bay Grey. Hilly, siz emeklilik çeklerini alınca onları nakite çevirmemiz için bize izin vereceğinizi söyledi ama ben sizden hiçbir şey çalmayacağımı söyledim ona.”

“Ve sonra Niece seni gönderdi?”

“Evet,” arkasına yaslandığı sandalyesinde, hâlâ Ptolemy’nin parmaklarını tutuyordu Robyn.

“Başkan Bush bugün Amerika’nın beş yıl önce, teröristlerin iki yolcu jetiyle Dünya Ticaret Kuleleri’ne çarptıkları zamankinden daha güvenli bir yer olduğunu söyledi,” dedi kadın haber sunucusu, yeni arkadaşların sustukları o arada. “Kongredeki demokrat liderler itiraz ettiler...”

“Oraya girme,” dedi Ptolemy Robyn banyonun kapısını açtığı anda.

“Girmeliyim, Bay Grey,” dedi. “Eğer buraya gelecek ve size bakacaksam girebileceğim bir tuvalet olmak zorunda.”

Ptolemy Robyn’i banyodan uzak durmaya ikna edecek bir fikir düşünürken, kapıyı açtı ve içeri girdi Robyn.

“Aman tanrım,” dedi. “Bu ne?”

Kapıdan, kalabalık salonun küçük boş alanına bir tomar kararmış havlu uçtu.

Ptolemy yüzünü kapadı elleriyle.

“Bavullarınızı küvete koymuşsunuz,” diye bağırdı Robyn banyodan. “Ve siyah şeyler taşmış klozetten. Ve... Aman Allah’ım, hayır...”

Ptolemy büyük radyo dolabının yanına gitti oturmak için böylelikle opera söyleyen kadın, kızıdan gelen sesi ve şikâyetleri bastıracaktı.

Şarkıcı tatlı ve gür sesiyle aşkı icra ederken, akıntıya bıraktı kendini Ptolemy. Tüm caddeleri nehir olan İtalya’daki bir şehirde bir sandaldaydı, Coydog bahsetmişti o şehirden.

“Adamlar uzun botların arkasında ayakta durur, ellerindeki değnekleri sandalı hareket ettirmek için en dibe iterler,” diye anlatmıştı ihtiyar yalancı.

“Gittin mi oraya Coydog?” diye sormuştu çocuk. Yıllar sonra, operayı dinler ve Robyn’i duymamaya çalışırken. Gerçek adı olmasına rağmen onu hiç Coy Mr. McCann diye çağırmamış olduğunu hatırladı. Li’l Pea oğlum, Coy da Coydog’du, çoğunlukla.

“Zihnimde gitmiştim,” demişti Coy McCann çocuğa.

“Nasıl yapıyorsun bunu?”

“Okuyarak,” demişti, sesli harfleri uzatarak bir şarkıcının notalarla yaptığına benzer bir şekilde.

“Nasıl öğrendin?”

“ABC” demişti Coydog, tuhaf perşembe günleri beyaz insanların uygun adım yürüyen grubu, şehir binasının önünde durup en beğenilen eski güney şarkılarını çaldıklarında beyaz koro şefinin yaptığı gibi işaret parmağını sallayarak.

Li’l Pea’nın resmi olmayan eğitiminin başlangıcı olmuştu o gün. A’dan L’ye kadarını bitirmişlerdi o öğlen.

Bütün harfleri öğrendikten sonra, biraz kâğıt çalmıştı Coydog, köy dükkânından onun için ve harfleri nasıl yazması gerektiğini öğretmişti ona.

“Beyaz insanların dükkânından kâğıtları çalmak yanlış değil mi?” diye sormuştu Li’l Pea ihtiyar arkadaşına.

“Yanlış mı?” diye haykırdı dayanıklı küçük adam. “Yanlış değil, günah.”

“Ama günah işlersen, cehenneme gitmez misin?”

“Bu değişir, oğlum,” Coydog’un uzun kara yüzü lekeli, güçlü dişlerini göstererek ağzında açılmıştı. “Katoликler Tanrı’nın affetmesi için tek yapman gerekenin üzgün olduğunu söylemek olduğunu iddia ederler. Diğerleri

de Aziz Peter'in iyilikleri ve kötülükleri tarttığı bir tartışının olduğuna inanırlar. İyiliklerin, kötülüklerinden fazlaysa cennetten bir yer verilir sana.”

“Yani bu levhayı ve kalemleri çalıp sonra sana okumayı ve yazmayı öğretir ve sonra sen buradan Venice’e giden bir tren icat edersen...”

Alman alto, aşk nağmeleri söylüyordu ve Ptolemy cadelerinde nehirler olan şehrin ismini hatırlamıştı. Banyoya gidip ve kızı çağırıp başardığını söylemek istedi ona ama Coydog susmuyordu.

“... yani bunu yaparsam belki iyi kötüyü döver.”

Arkadaşını izlediğini, anlamaya çalışan bir gözle incelediğini hatırladı Ptolemy.

“Ama biliyorsun, oğlum,” demişti Coy, “Ben bunların hiçbirine inanmıyorum.”

“Sen neye inanıyorsun?” diye sormuştu çocuk, kafasında hâlâ ABC dönüyordu.

“Bence cennete doğru yükselen uzun bir sıra var ve senin bu sıradaki yerin yaptığın yanlışlarla belirleniyor. Yaptığın daha kötü şey sıranın daha ötesine, en arkalarına kadar götürebilir seni. Daha az yanlış yapanlar yukarlarda, sıranın önlerindedirler.”

“Cennetin en aşağı şehrinde başlar sıra, cehennem barakalarına kadar uzanır çünkü birbirine bağlıdır iki yer; iyi ve kötünün aynı insanda olmasına benzer bu. Her neyse, yani öldüğünde yaptığın yanlışları gösteren bir numara alırsın. Yani iki adam varsa, siyah ve beyaz ve siyah adam çocuklarını beslemek için beyaz adamın domuzunu çalmış ve beyaz adam da hırsız bulamadığı için siyah adamın oğlunu vurmuşsa... Cinayet işlemiş beyaz

adam, hırsızlık yapmış siyah adamdan daha büyük bir numara alacaktır. Yani, diğer suçları bir yana beyaz adamın bulunduğu yerde ayakları yanacakken, siyah adam yolun yukarısından gelen arp müziğini duyacaktır.

“Ya çocuk?” diye sordu Li'l Pea.

“Hangi çocuk?”

“Beyaz adamın öldürdüğü çocuk.”

“O mu?” dedi Coydog yüzünü ekşiterek. “Kurbanlar için özel numaralar yok. Seni yakalamaları ve esir etmeleri ya da seni dövmeleleri ve kardeşine tecavüz etmeleri hiçbir anlam ifade etmiyor, söz konusu olan sıradaki yerinse. Tanrı sana ne yaptıklarıyla ilgilenmiyor. Senin ne yaptığınla ilgileniyor”.

Ptolemy ona alfabeyi öğreten, onun için hırsızlık yapan ve kendini ulu Tanrı'nın yargılamasına kurban eden o adama bakan Li'l Pea'ydı şimdi.

“Bay Grey.”

Coy'un odasında, hayır kendi evinde, yere oturmuş yukarıya doğru bakarken Robyn'i gördü. Kısa eteği daha yukarı çekilmişti, ellerinde tanımlanamayan jelatinli çürümüş siyah bir şeyler vardı.

“Hı,hı...” dedi Ptolemy.

“Bacaklarıma mı bakıyorsunuz Bay Grey?” diye sordu şaşkınlıkla, sesinde kızgınlık yoktu.

“Evet, madam.”

“Güzel olduğumu düşünüyor musunuz?”

“Bence güzel, küçük çirkin kız kardeşiniz,” Coydog'dan bin kere duyduğu komplmanı tekrar ederek.

Coydog'un kur yaptığı tüm genç kadınlarda olduğu gibi Robyn'de de işe yaramıştı.

"Bu çok tatlı. Siz bir zamparasınız, değil mi Bay Grey?"

"Ellerindeki ne?" diye sordu Ptolemy.

"Lavabonun altından ve küvetin içinden çıktı bunlar. Pislik içinde orası. O halde nasıl gidiyorsunuz banyoya? Tuvaletin sifonu da çalışmıyor."

"Bir numara için kahve kutusunu kullanıyorum ve ..." tereddüt ederek, "lavaboya döküyorum," dedi.

"Ya iki numara için?" diye sordu Robyn, yaşlı adamın sezebileceği bir utanma ve iğrenme yoktu halinde.

"Çoğunlukla Reggie'nin gelmesini beklerim. Kahvaltı ve öğle yemeği için Frank'ın Kahve Dükkânı'na götürür beni,kahvemi içtikten sonra giderim."

"Şu durumda cenazeden beri gitmediniz tuvalete?" diye sordu Robyn.

"Galiba hayır."

Kız, yaşlı adama bakakalmışken, o da yeri inceliyordu.

"Gerçekten evin darmadağın olmasına izin vermişsiniz."

"Bunun için gerçekten üzgünüm. Sensia öldüğünde bıraktım bir şeyler yapmayı, bir şeylerin yerini değiştirmeyi bir şeyleri daha iyi yapmayı."

"Mutfaktaki lavabo çalışıyor mu?"

"Hı,hı... Etrafında bir sürü şey var ama çalışıyor."

Coydog'un verdiği dersleri geride bırakmakta güçlük çekiyor ve bu yüzden kıza ve güçlü bacaklarına gereken

ilgiyi gösteremiyordu. Doğrulamak istedi ama kollarında onu kaldıracak güç yoktu.

Ptolemy ayağa kalkmayı düşünürken Robyn mutfağa gitti. Şarkı dinlemeye yeni başlamıştı ki büyük bir gürültü koptu. Yaşlı adam kendini itecek ve konsol radyonun yanındaki çıkıntıya tutunacak gücü kendinde buldu.

Mutfağın kapısından içeri girdi ve kızı, bir yığın tencereyi lavabodan yere atarken buldu. Yüzlerce çeşit ve büyüklükte kara böcek çılgınca kaçıyordu vahşi kadının saldırısından. Elindeki siyah yapışkan, tencerelere ve hatta yere koyduğu bulaşıkların üzerine akıyordu.

“Dur,” dedi Ptolemy, ama Robyn yavaşlamadı bile.

“Duramam Bay Grey. Ellerimi yıkamak, bu evi temizlemek ve tüm bu böcekleri ve pisliği buradan atmak zorundayım.”

“Ama ortalığı dağıtan sensin.”

“Zaten dağınık, Bay Grey. Zaten darmadağın,” dedi Robyn. “Şu yığılmış ve dökülmüş çöplere bir bakın. Şu böceklerle bakın.”

“Onları sen dışarı çıkardın her şeyi etrafa saçarak,” diyerek itiraz etti yaşlı adam.

Lavabo, Robyn musluğu açacak ve ellerini yıkayacak kadar temizdi şimdi.

“Ah, hayır...” dedi Ptolemy, duvarlar yıkılacak, ocaktan alevler çıkacakmış gibi hissediyordu. “Bu çok kötü.”

Gülümseyerek ona döndü Robyn, ellerindeki sular yere damlıyordu, çünkü kuru bir havlu yoktu. “Burayı temizlemeliyiz, Bay Grey. Çöp ve böceklerle dolu böyle bir evde yaşayamazsınız.”

“Bu çok fazla. Bir sürü eşya var. Şimdi burayı bırakalım ve mağazaya gidelim. Yemek yapmak zorunda kalmam böylece.”

Robyn ellerindeki fazla suyu atmak için öne arkaya salladı ellerini ve Ptolemy’nin yanına geldi, kollarını boynuna doladı. Göğsüne çekerek kucakladı onu ve soğuk elini kel kafasının tam üstüne koydu.

“Şşşş...” diye fısıldadı.

Ptolemy gözyaşlarına hâkim olamadığını anladı o anda.

“Her şey yolunda bebeğim,” dedi Robyn. “Tüm bu dağınıklığı bir ya da iki haftada toparlayabilirim. Evin her yerini senin için hazırlayabilirim. Temiz ve düzenli istemiyor musun evini? Güzel bir banyo ve yatacak bir yatak istemiyor musun?”

“Hayır.”

Birkaç milim geriye çekildi Robyn, yüzü hâlâ yakındı ona.

“Neden?”

“Şeylerim...” diye sızlandı.

“Ama bu şeylerin çoğu işe yaramaz ve çöp.”

Ptolemy kollarını yukarı kaldırdı ve kızın göğsünün üzerine koydu, yalvararak:

“Çöplerin ve işe yaramaz eşyaların arasında sahip olduğum her şey var. Anahtarlarım ve madalyonlarım, resimlerim ve param. Bir keresinde Reggie toparlamaya çalıştı ama tek yaptığı bir kucak dolusu şeyi alıp çöpe atmaktı. O şeylerin arasında herhangi bir şey olabilirdi.”

“Bunu yapmayacağım,” dedi Robyn, çok daha büyük bir kadın ciddiyetiyle. “Tüm gazete ve parçaların üzerinden geçeceğiz küçük şeyleriniz için. Tamam mı? Birlikte bakmadan hiçbir şeyi atmayacağım.”

Ptolemy ellerinin nerede olduğunu fark edince kendi göğsüne doğru geri çekti ellerini.

“Özür dilerim,” dedi.

“Endişelenmeyiniz, Bay Grey. Biliyorum, zarar vermek değildi niyetiniz.”

“Gerçekten mi?”

“Tabii ki değildi,” dedi kız. “Tatlı bir yaşlısınız. Sizin gibi bir adam yaşırdı annemle birlikte oturduğumuz evin yanında annem ölmeden önce. Şeftaliler verirdi bana mevsimi geldiğinde. Küçük zeki bir kız olduğumu ve şeftalilerin beni daha zeki yapacağını söylerdi bana. Hiçbir niyet beslemiyordu bunu söylerken, ama güzeldi.

“Hilly’nin bankadan sizin için aldığı para hâlâ var değil mi, Bay Grey?”

Başıyla onayladı ve gülümsedi, açıklayabileceği bir neden olmamasına rağmen minnettar hissediyordu kendini.

“O halde cüzdanınızı alın ve alışveriş mağazasının nerede olduğunu söyleyin bana. Biraz sabun, bulaşık teli ve paspasla süpürge alacağız. İçinde çöp poşetleri olan büyük kutudan alıp her gazeteyi, kâğıdı ve eski gömleği bunların içine silkeleyeceğiz, tüm banyoyu boşaltana kadar.”

Alışveriş merkezine doğru yürürlerken, Ptolemy bir taraftan diğer tarafa tekrar tekrar çevirip duruyordu başını.

“Sorun ne Bay Grey?” diye sordu Robyn. “Birini mi arıyorsunuz?”

“Melinda Hogarth.”

“O kim? Kız arkadaşınız mı?”

“Beni görürse soyacak olan kişi.”

“Soymak mı? Paranızı almaya çalışacağını mı söylüyorsunuz?”

Başıyla onayladı Ptolemy, yaşamı boyunca duyduğu zayıflık ve korku yüzünden aşâğılık gibi hissetmişti kendini.

“Endişelenmeyin, Bay Grey,” dedi Robyn. “Sekiz parmak uzunluğunda bir bıçak koymuştum cüzdanıma, nasıl kullanılacağını biliyorum. Yanıma her zaman fazladan küçük bir şey aldım çünkü küçüktüm ve de kızdım. Biri ikimizden birine bir şey yapmaya çalışırsa anında bıçaklarım.”

Gözü pekti. Ptolemy’ye güven veren de buydu. Gökyüzüne baktı düşünerek. “*Bu çatı herkesin. Bu mavi çatı herkesin olduğu kadar benim de,*” Bu kelimeleri yol üzerinde bir yerde duymuştu. Hatırladı kelimeleri, bir çapa gibi tutmuşlardı onu, bu genç kız gibi, elini tuttuğu gibi.

Melinda Hogarth’ı görmediler o gün. Robyn, Ptolemy’nin emeklilik çekinin yetmiş üç dolarını temizlik malzemelerine harcadı. McDonald’s da Fransız kızartması ve tavuk salatası yediler. İki fincan kahve içtikten sonra gittiği tuvalette yarım saatini geçirdi Ptolemy.

Robyn tüm öğlen boyunca Ptolemy’nin banyosunu topladı, ovaladı ve sabunladı. Her kâğıdı, kutuyu, havluyu ve ıvır zıvırı gardıyanı büyük amcasına gösterek meydana çıkardı büyük çöplere atmadan önce. Küçük siyah elbisesinde lekeler vardı ve saçları kabarmıştı.

Ama çok gülüyor ve Ptolemy'ye rapor vermekten eğlenir görünüyordu.

“Bu eski diş fırçasını istiyor musunuz efendim?” diye sordu bilmiş bir gülümsemeyle.

Onun getirdiği her şeyi incelemek zorundaydı Ptolemy. İlk başta neye baktığını anlamıyordu, nesneyi tanıdığı andan sonra da nereden geldiğini hatırlamaya çalışırken kayboluyordu.

“Bu fırça Sensia'nındı, eminim,” dedi. “Woolworth'dan almıştı onu. Hayır, belki de değil. Nereden aldığını bilmiyorum.”

“Ama saklamak istiyor musunuz?”

“Sanırım hayır. Hayır. Atabilirsin... Sanırım.”

Saatlerce temizledi Robyn, Ptolemy'nin banyosunda bulduğu döküntü parçalardan hangilerinin atılacağına karar vermek için aralar verdi zaman zaman. Otuz dokuz galonluk çim torbasını tek bir odadan çıkan artıkle doldurdu. Ovaladı, süpürdü ve kuruladı.

Lavabonun altında siyah beyaz eski bir fotoğraf buldu bir ara. Zayıf ve kaşları çatık küçük bir çocuğun elinden tutan iri kahverengi bir kadının resmiydi bu.

“Bu kim Bay Grey?” diye sordu Ptolemy'nin yanına gelerek.

Genç kızın yaptığı her şeyi görmek için katlanır taburesini kapının tam yanına koymuştu Ptolemy.

“Hayır, onu atma. Hayır, hayır.”

Parçalanmış resmi eline aldı. Bir zamanlar beşe sekiz santim olan resmin, köşeleri ve kenarları rutubetten çürümüşü. Kadının yüzünün ve en altta, çocuğun bedeninin

yarısının üzerinde su lekeleri vardı. Yaralanmış bir yarattığı tutar gibi tuttu resmi nazikçe.

“O benim annem,” diye fısıldadı ve “Oğlu... ben.”

“Bunu güvenli bir yere kaldırmama izin verin, kopya yapabilen bir fotoğrafçıya götürelim bunu, iyi bir kopyasını yapabilirler mi bakalım,” dedi kırılgan hafızayı adamın siyah kalın parmaklarından alarak.

Ptolemy, bir süre sonra Robyn’in her hareketini izlemekten vazgeçti. Neyin önemli olduğunu bildiğini ve her köşe ve oyuga baktığını görebilmişti.

“Hadi içeri gelin, Bay Grey,” diye çağırıyordu akşamüstü Robyn.

Banyo parlıyordu. Düzenli ve temizdi. Mavi fayanslı yerler aşınmıştı yer yer ve mavi porselen lavaboda lekeler ve oyuklar vardı ama küvet bembeyaz ışıltıyordu ve duvarlar sevimli görünüyordu açık mavi olan rengi solmuş olsa da.

“Tavanda su çatlağı var,” dedi kız, “Buraya bir dahaki gelişimde hiçbir şey giyemem. Ve bakın...”

Robyn tuvaletin üzerindeki seramik sapı çektik ve lekeli klozet uzun yıllar sonra ilk defa su akıttı.

“Tuvaleti tamir mi ettin?” diye sordu Ptolemy. “Musluk tamircisi olmalıydın.”

“Hayır, sadece toparladım ve suyu açtım, hepsi bu kadar. Temizlendiği anda çalıştı.”

Bu aklına yattı Ptolemy’nin. Küvetin ucuna oturdu ve parmaklarını yumuşak beyaz porselenin üzerinde gezdirdi.

“Birkaç çatlak ve başka birtakım işler var ama tüm bunları tamir edecek birini bulabiliriz.”

“Ev sahibi hiçbir şeyi tamir etmeyecek,” dedi Ptolemy. Derin beyazlıktaki kara yüzünün en çıplak yansımaları görecektik kadar yaklaştı porselene.

“Gitmeliyim Bay Grey, geç oluyor.”

“Hiç böyle bir şey görmedim,” dedi. “Bunun yarısını bile gördüğümü hatırlamıyorum. Nasıl yaptın?”

“Sadece temizledim. Ama şimdi gitmeliyim. Artık kendi evinizdeki banyoya gidebilirsiniz. Yarından sonraki gün geleceğim ve yatak odanızı yapmaya başlayacağız.”

“Hayır!” dedi Ptolemy. Büyük siyah bir kelebek kalbinin tam ortasında kanat çırpıyordu. “Hayır. Bu kadarı yeter.”

“Yatağa ihtiyacın var bebeğim. Yerden yukarıda uyuyacağın bir yere.”

“Hayır.”

“Hı,hı... ” diyerek şarkı söyledi. “Yarından sonraki gün geleceğim ve yatak odasıyla beraber ilgileneceğiz. Endişelenme, istemediğin hiçbir şeyi atmayacağım.”

“Ama bunun yeterli olduğunu düşünmüyor musun?” diye sordu Ptolemy hâlâ elini serin seramik bordürün üzerinde gezdiriyordu.

“Gitmeliyim, Bay Grey. Tamam mı?”

“Tamam.”

Robyn ve Ptolemy evin açık kapısının önünde yüz yüze duruyorlardı. İkisi de biraz şaşkın görünüyordu. Nihayet Robyn kollarını Ptolemy’nin boynuna doladı ve yanaklarından öptü ve ardından Ptolemy, ellerini Robyn’in yüzünün her iki tarafına koydu ve parmaklarını büktü, tırnaksız pençelere benzemişti elleri. Konuşmadı Ptolemy,

Çünkü söyleyeceği Şeyler birden fazlaydı. İlk olarak yatak odasına girmesini istemiyordu. Yatağa ihtiyacı yoktu. O odada olmak istemiyordu, asla. Ama Robyn'in yeniden gelmesi ve orada onunla birlikte olmasını istiyordu. Belki banyoyu bir daha temizlerdi.

Robyn ikinci kez öptü onu ve koridordan aşağı yürüdü sonra. Binanın dış kapısına vardığında döndü ve el salladı dışarı çıkmadan önce. Orada, haberler ve orta ağ klasik müziği arkasında dakikalarca bekledi. Zihninde bir sürü insan izledi o kapalı kapıyı. Robyn, Coydog ve beş yıl boyunca evine gelmiş Reggie.

Sonra tanıdığı Reggie'nin koridorda yanında dururken ama onun hemen yanında da am tabutun içinde beyaz kefene sarılı l Reggie'yi gördü. Çocuklar yerde-lerdi. Ptolemy seslenmek istedi onlara, ama isimlerini hatırlayamadı.

“ocuklar l insanlarla aynı odada olmalılar, Reggie,” dedi boş koridora, ama zihninde l adamın yattığı Niece'nin evinin küçük yatak odasıındaydı.

Binanın dış kapısı açıldı ve bir tomar mektup ve dergiyi taşıyan koyu kıızılağa renkli bir kadın geldi. Tanı- dık görünüyordu.

“Bay Grey?” dedi ona doğru yürüyerek. Binaya biri girdiğinde çoğunlukla kapıyı çarpar ve kilitlerdi ama bu kez tereddüt etti Ptolemy.

“Bayan Dartman?”

Uzun boylu renkli siyah kadın ona yaklaşarak. “Ne- redeyse iki yıldır yüzünüzü görmedim Bay Grey. Bazen postanızı deliğe bıraktıktan sonra düŐünürdüm, ‘Belki de öldü.’ diye.”

“Ben değil. Bence ihtiyar adam öldü, numaramı kaybetti.”

Coy McCann söylerdi bunu bir süre görünmediğinde ve öldüğünü sandıklarında. Ptolemy’nin neredeyse bütün otomatik ve tutarlı cümleleri Coydog’dan gelirdi.

Uzun boylu kadın gülümsedi ve Ptolemy’e bir avuç dolusu postayı uzattı.

Birkaç gündür şehir dışında kardeşimin yanındaydım, bu yüzden postayı almadım. Belki de anahtar size vermeliyim böylece sevimli büyük yeğeniniz toplayabilir sizin için.

“Reggie öldürüldü.”

“Hayır!” diye bağırdı Bayan Falona Dartman. “Nasıl oldu?”

“Linç ettiler. Bir çete izledi ve öldürdü onu.”

“Çok üzgünüm, Bay Grey. O ...” dedi ve iç çekti “O öyle sevimli bir adamdı ki. Ah, hayır. Ne yapıyorlar bizim genç siyah adamlarımıza böyle?”

“Öldürüyorlar,” dedi Ptolemy. “Her zaman yaptıkları gibi.”

“Sizinle ilgilenmek için kim gelecek şimdi, Bay Grey?”

“Alabama’nın aşağısından ya da başka bir yerden büyük büyük torunum Robyn geliyor yardım etmek için. Bugün banyomu toparladı. Bütün gün çalıştı orada. Gün boyunca temizledi ve çöpe attı. Ama Reggie’yi özledim.”

“Evli miydi?”

Ptolemy başıyla onayladı. “Ve çocukları vardı.”

“Ah, hayır...”

Ptolemy postaları düzgünce Robyn'in bahçe sandalyesinin üzerine yerleştirdi. Sonra banyoya gitti, klozetin kapagını kapattı ve üzerine oturdu. Yeni ampuller getirmiş ve onları lavabonun üstündeki yedi tane sokete vidalamıştı Robyn. Işıklar öyle beyazdı ki Ptolemy'yi güldürdü. Klozete oturup küveti izlemekten mutluydu.

Ara ara meraklı bir hamam böceği çıkıveriyor, odanın aydınlığından ürkmüş olarak hızlıca kaçıyor. Dört kez lavaboya gidip suyun aktığını görmek için aşınmış musluğu çevirdi. Sıcak su musluğunun altında su sızdıran bir çatlak vardı ama sızan su hiç sorun çıkarmayarak lavaboya aktı.

Uzun koridorun sonunda, Özgürlük Vaftiz Kilisesi'nin kürsüsünün arkasındaki giriş kapısı vardı. Çocukken papazın vaazı uzun sürdüğünde kilise banklarının oradan gizlice kaçan uzun koridordan aşağı inerek giriş kapısının olduğu yere gelirdi. Kapı her zaman aralıktı, soğuk bir esinti verirdi tüm yıl boyunca, hatta yaz sıcaklığında bile. Odada hiç ışık yoktu, ama Li'l Pea odanın derinliklerindeki beyaz haçın loş görüntüsünü seçebiliyordu, koyu ve büyük bir şeye dayalıydı.

Pity isimli çocuk kutsal odanın girişine yürür, gözlerini zorlayarak odanın hikayesini toplamaya çalışırdı.

Tarihindeki bu önemli ve manevi anı hatırlayarak uykuya daldı.

Rüyasında Reggie'yi tabutundan çıkarmaya, onu uyan-dırmak için omuzlarından sarsmaya çalışıyordu. Tabutun etrafındaki beyaz katlanır sandalyelerde kadınlar oturuyordu. Güzel giyinmişlerdi; yas tutuyorlardı, şapkaları, mendilleri ve siyah eldivenleri vardı. Robyn, Niece, Letta

Golding, Shirley Wring ve tanıdığı ama isimlerini hatırlamadığı diğerleri- hepsi onu izliyordu. Çocuktan uyanmasını, yürümesini ve yaşamasını istediğinde mırıldanmaya başladılar. Tabutun ötesinde Arthur ve Letisha'nın oynadığı yeşil çimenliğe bakan bir pencere vardı. Çocuklar gülüyor ve birbirlerini takip ediyorlardı. “Düşüyor! Düşüyor!” diye şarkı söylüyorlardı.

Sabah Robyn'in temizlik malzemeleriyle birlikte getirdiği küçük bir kutu ton balığını yedi. Bir saat boyunca banyoyu ziyaret etti, Robyn'i yatak odasına girmekten nasıl uzak tutacağını düşündü. Hüzünlü viyola solosunu ve hava durumu raporunu duymamak için banyonun kapısını kapattı. Sonra klozetin üzerine oturdu, ellerini ovuşturdu ve açık mavi duvarlara baktı.

Ebediyet dedikleri şeyi hissetti orada öylece otururken. Bir yerde yalnız başınayken ve hiçbir yere gitmek ya da kimseye cevap vermek zorunda olmadığı zamanlarda olurdu bu.

“Böyle bir zaman,” demişti Coy McCann “Balık tutarken ya da kadınınla seviştikten sonra onun uyuyup senin sigara içtiğin o zamanlar... harika anlardır. Düşünebildiğin anlardır, çünkü aç, azgın ya da zamanını harcadığın biriyle birlikteykenki gibi değildir o zamanlar. Tek başına oturur ve ne yapman gerektiğini görebilirsin, tıpkı Tanrı'nın ebediyette yaptığı gibi.”

Coydog'un öldürülmesinden yıllar sonra aklına gelmişti onun bu sözleri.

Ptolemy tam olarak ne yapması gerektiğini biliyordu.

Mutfaktaki lavabonun üzerinde içinde Robyn'in Ptolemy'nin banyosundaki çöpleri atmak için kullandığı

plastik bahçe poşetlerinin olduğu ince kâğıttan küçük bir kutu vardı.

Kutuyu kaldırdığında adi dev bir böcek lavaboya düştü. Siyah ve kırmızı kahverengi tonlarındaki bir böcek, sırtından bacaklarına düşmüş ve sonra Ptolemy'nin on yıldır kullanmadığı ve temizlemediği eski bir tabağın üzerinde durmuştu. Böceğe sertçe vurdu Ptolemy, ama elini geri çektiğinde böceğin havaya fırlamış olduğunu gördü, kınkanatlarını yayarak mutfağın gerilerine doğru uçtu.

Tuhaf böceğin verandadaki kutu kulelere doğru kanat çırpışını izlerken bir çarpıntı hissetti göğsünde. Çabucak nefes aldı ve yere düşmemek için çömeldi olduğu yere. Kaşlarından parmaklarının arasına düşen teri hissetti. Acı veren bir geçirme, yoğun aromalı ton balığını boğazına kadar getirdi.

Sol dizindeki ağrıya odaklandı.

“Büyük bir adam der ki hayat acıdır,” demişti Coydog, “seksen beş yıldan uzun bir süre önce.”

“Bu demektir ki hayatı seviyorsan, ondan gelen acıyı da seversin. Artık bu bir melankoli değilse, ne olduğunu ben de bilmiyorum...”

Dizindeki ağrıyı daha derinden hissetti. Çabuk nefes alışını ve hızlı atan kalbini unutmuştu. Tek bildiği acı ve Coydog'un sözleriydi.

“Neden sürekli o yaşlı adamla dolanıyorsun?” diye sormuştu Titus Grey ona balığa tutmak için Coydog'la buluşmaya giderken.

“ABC'yi öğretiyor bana.”

“Alfabeyi bilmez o.”

“Biliyor.”

“Beni yalanlıyor musun, oğlum?” diye sormuştu Titus Grey.

“Hayır efendim.”

“O halde oltayı bırak ve benimle ağaçlığın oraya gel. Patates mevsimindeyiz ve aptal gibi davranmak için zamanın yok.”

Kulağında bu sözler, ayağa kalktı. Dizi ve göğsü iyiydi. Büyük böcek hâlâ uçuyordu, kafasını arka verandadaki kutu kulelerin üzerinden görünen pencerenin küçük bir kenarına vuruyordu. Müzik çalıyor ve bir adam uzaktaki bir şey hakkında konuşuyordu. Ptolemy lavabonun altında ne aradığını araştırmaya başladı.

Bir süre sonra neyi aradığını unuttu. Bu yüzden oturma odasına dönüp yatak odasının kapısının önünde durdu, böcekle kavgaya etmeden önce banyodayken çok net aklında olan o şeyi hatırlamaya çalıştı.

Sonunda, içeride bir ipucu olup olmadığına bakmak için kapıyı açmaya karar verdi.

Yatak odası yıllar önce Sensia'yla olan zamanlarını unutmak için kapattığı zamanki kadar karanlıktı. Sensia ölmüş ve gömülmüştü ama o oda anıtı olmuştu onun. Temizce yıkanmış, çam tabutta dinlenmeye bırakılmıştı, Niece'nin Reggie'ye yaptığı gibi. Hatırlıyordu Ptolemy, Niece'nin annesi Sensia'nın tabutunu almış, Reggie'yi koydukları yere koymuştu. . .

Terk edilmiş yatak odasının içindeki her şeyi örten gri bir muşamba vardı, bulutsuz, aysız bir gecedeki değişken bir çöl gibi görünüyordu. Gerçek aşkını hatırlayarak kumaşa bakakaldı Ptolemy. Onu düşünürken neye ihtiyacı olduğunu hatırlamıştı.

Mutfaga geri döndü ve mobilyaları hareket ettirdi. İki küçük tezgâh, üstü taş gövdesi krom masa, ceviz masa üstü ve çeşitli kutular, torbalar, okul çantaları ve çocukken Reggie'nin babasının aldığı bir Hop-a-long Cassidy kovboy beslenme çantası.

Bu eşyaların hepsini oturma odasına sürükledikten sonra, dolaptan eski emanetini almaya gitti. Meşe ağacından yapılmış bir ölçü çubuğuydu, Coydog vermişti beş yaşındayken.

“Bu ölçü çubuğu hayatının ölçüsü olacak, oğlum,” demişti yaşlı adam.

“Neyi?”

“Bunu sakladığın müddetçe yanında olacağım.”

Ptolemy o üç adımlık kuralı hiç bozmamıştı. Kırmızı harflerle yazılmış Blutchter'in Kasap Dükkânı yazısının çoğu silinmişti. Numaralar ve artan çizgiler de solmuştu. Bir iz vardı kara tahtanın köşesinde ve baştan başa oyuk ve çukurlar vardı üzerinde. Ama Coydog'un Li'l Pea'ye hediyeleri idi onlar. Her iki hediyesini de yıllarca saklamıştı.

Bir elinde çubuğu, aniden lavabonun altındaki kapağı açtı Ptolemy. Çubuğu içeri soktu ve güçlü örümceklerin kaygan bir tozla dolu olan ağlarını çıkardı. Ağları, unutulmuş bir köşedeki eski bir perdenin üzerine attıktan sonra, oraya uzanıp yetmiş yıl önce aldığı çelik bir buz kancası çıkardı. Yoksul evlerde soğutma bulunmadığı zamanlarda, yirmi poundluk buz bloğunu çıkarmak için kullanılan korkunç görünümlü bir aletti elindeki. Ptolemy ve Peter Brock, kamyonunda çalışırlar, şehrin caddelerinde bir yukarı bir aşağı sürüp, Brock'un babası, Papaz Brock'un müşterilerinin evlerine buz bırakırlardı.

“Baban hangi kilisede vaaz veriyor?” diye sormuştu Ptolemy, Peter’e ilk günlerinde.

“Papaz değil,” demişti Peter. “Büyükbabam vermiş o ismi babama, böylece insanlar ilk ismini kullandıklarında, ona her şekilde saygı göstermek zorunda kalacaklardı.”

Ptolemy bütün gücüyle Sensia’nın odasındaki plastik müşambaya asıldı. Üçlü kancayı derine sapladı. Her iki elini de kullanarak örtüyü çekmeye başladı doksan bir yaşındaki adam. İlk başta, olmadı. Kilitli bir kapının tokmağını çekiyordu sanki. Ama vazgeçmedi Ptolemy Grey. Omuzlarını kuvvet almak için çapraz tutarak, vücudunun ağırlığını örtününkine karşı kullandı. Çekti... Birden çekti... Kısa kısa çekti.

Aynı anda bir senfoni çalıyor ve bir spor sunucusu yüksek sesle anlamsız isimler ve numaralar söylüyordu.

Dinlemedi Ptolemy. Cılız kollarındaki tüm gücü kullanarak dizlerine kadar indi. Dinlenmek üzereydi ki plastik müşamba kendini bırakmaya başladı. Tüm gücünü ve ağırlığını kullanarak ayağa kalktı, kapıdan uzaktaydı, uzun zamandır terk edilmiş olan odadan dışarı akmaya başladı müşamba.

Kuru plastik, dev bir sürüngeimsi dil gibi kalabalık oturma odasına daldı. Kancayı çıkardı Ptolemy, tekrar sapladı, daha fazla müşamba sürüklemişti yatak odasından.

Diş kökü görünümlü kancayı tekrar tekrar müşambaya sapladı, dökülen bir kertenkele derisi gibi tıslıyordu müşamba yerde. Ptolemy terlemişti, gülüyor ve kalbi hızlı atıyordu. Hızla çekti örtünün tamamını yatak odasından. Kalkan bir toz bulutu altında yere düştü. Öksürdü, hapşırdı ve kıkırdadı. Rahatsız olmuş gözlerini ovaladı ve kıs kıs güldü kendine.

“Başardım,” dedi zaferle. “O laneti dışarı çıkardım.”

Yarı yerde, yarı tozlu gri muşambanın üstünde bir süre uzandı Ptolemy. Zor nefes alıyordu, insanları ve şeyleri rastgele hatırlayıp gülüyordu kendi kendine. Keith Low’la birlikte Jackson’dan Memphis’e giden bir buhar trenine yol paralarını ödemek için kömür attıkları zamanı hatırladı.

Coydog öldükten sonra iki hafta yataktan çıkmamıştı Pity. Sheriff Walters ne bildiğini sormak için yanına gelmişti, ama Ptolemy hiçbir şey bilmediğini söylemek dışında hiçbir şey söylememişti. Şerifin burnunun üstünden geçen çirkin mavi damarlara bakarken ağlamamak için tek yapabildiği bu olmuştu.

“Amcanı öldürenleri bulmak için burada olduğumu biliyorsun değil mi oğlum?” demişti orta yaşlı iri adam.

“Evet efendim.”

“Rengi ne olursa olsun bir adamı linç etmenin suç olduğunu biliyorsun değil mi?”

“Evet efendim,” dediğini hatırladı Ptolemy, yarı yerde, yarı gri muşambanın üzerinde nefesini tutmuşken.

“Tek yapman gereken bana kimin yaptığını söylemek. Senin söylediğini kimseye söylemeyeceğim.”

Walters, odanın arka taraftaki yatak odasına bakan kapısını kapatmıştı ama çocuk annesi, babası, kız kardeşleri ve küçük erkek kardeşlerinin diğer tarafta olduklarını biliyordu.

“Hiçbir şey bilmiyorum Sheriff Walters,” demişti Ptolemy.

“O halde neden yere bakıyor ve ağlıyorsun?”

“Çünkü arkadaşım öldü efendim. O öldü ve o, dünyada en çok sevdiğim insandı.”

Ayağa kalktı. Gözlerinden plastik muşambaya düşen yaşlar, ıssız ve karanlık bir öğle vakti düşen kimsesiz yağmur damlalarına benziyordu.

Kapıya doğru ilerlerken bir yığın elbise, fotoğraf albümü, sandalyeler, sarılı kâğıtlar, kapaklar ve kilimler gördü. Ayrıca yırtılmış hasır sepetler ve bavullar, bağlanmış destelerce karton kapaklı kitaplar, şişeler, kirli ipek çiçekler, tablolar, sicim yumakları, kaset ve hiç açılmamış paketler de vardı. Tüm bunların üstündeyse sürü halinde çeşit çeşit böcek vardı. Karıncalar, gümüş böcekleri, hamam böcekleri, kınkanatlı böcekler, örümcekler ve hatta birkaç tane uçan böcek bile vardı. Bir ya da iki tane fare de kutudan yatağa, yerden sepete zıplayıp duruyordu.

Hızlı bir piyano eseri çalıyordu ve Bağdat'da yüz on bir kişi ölmüştü. Ptolemy, Coydog'un ona Ali Baba ve Kırk Haramileri anlattığını ve sonra yaşlı adamı boynunda bir ilmek, onu boğulmaktan kurtaracak kadar uzun olmayan tahta bir kutunun üstünde ayaklarının ucuna basarak durmaya çalışırken hatırladı. Etrafındaki tüm beyaz adam ve çocuklar gülüyorlardı, sonra bir adam Coy'un ayaklarına gazyağı döktü, Coy'un ayakları yanmaya başlamıştı. Böylece kendini asmaktan kaçamayacaktı. Dans ediyordu yaşlı adam, ayakları ve pantolonu ateş almıştı, beyazların hepsi gülüyorlardı.

Yüzünü çevirdi Li'l Pea.

Kapıyı çarptı Ptolemy ortada sürüler halinde cirit atan böcek ve kemirgenlerin üzerine. Böceklerin evin diğer taraflarına da girmemesi için muşambanın kenarlarıyla kapı

altlarındaki boşlukları kapadı. Sonra banyoya girdi ve kapıyı kapadı. Havluları yere koydu ve ışıkları açtı. Küveti sıcak suyla doldurdu, böcekler ya da linç ediciler ya da hayaletlere karşı hazır bekledi.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu Ptolemy. Saatini kurmuştu Robyn, doğru zamanı göstermesi için iki haftada bir ayarlanması yetiyordu. Banyo kapısının diğer tarafındaydı doğru zaman, ama oraya gitmeye cesaret edemedi. Bütün kötü anıları oradaydı. Sensia ölmüştü, kurt ve solucanlarla kaplıydı şimdi. Şimdi tek sahip olduğu şey, zamanın ne kadar geçtiğini saydığı küvetin damlayan suuydu. Yere oturdu, bir tek kurt ya da solucanın bulunduğu yere gelmediğinden emin olmak için havluyu izliyordu. Babası; kardeşi Lupo'nun, Coydog'u kesip, berber dükkânının arkasındaki yoksul mezarlığına isminin yazdığı bir taş bile koymadan gömdüğünü ve solucanların Coydog'un gözlerini yediğini söylemişti.

Fayans taşlı yerin üzerine oturdu, damlaları sayıyor, Reggie ve Coy'u düşünüyordu. Her iki adam da linç edilmiş, gömülmüş ve böceklerle yem olmuştu.

Acıktığı zaman musluktan su içti. Bir süre sonra açlığı gitti. Kapıdan gelen sakin müziği ve anlayamadığı birtakım sesleri duyabiliyordu. Bu rahatlatıcı seslerin altında, böceklerin kaçışlarını ve farelerin kahkahalarını ayırt edebildiğini düşündü. Dikkatini seslere daha çok verdiğinde, kalbi daha hızlı attı ve kafası hafifledi. Bazen, çok korktuğunda, uyudu ve sonra hayali solucanların, sıkıca kapanmış gözlerine doğru ilerlediklerini gördüğü bir rüyadan uyandı.

Ne kadar süredir orada olduğuna dair hiçbir fikri yoktu Ptolemy'nin. Aydınlık odada oturuyordu. Dinliyor, kafasını

daha hafif hissediyor ve açlık acısını öldürmek için yine su içiyordu. Klasik müzik çınlayarak kesildi. Haber sunucusunun dediklerinden hiçbir şey anlamadı. Reggie ve Coydog ölmüşlerdi ve o kız onu hiç bulmayacaktı. Kızın yolu hiçbir zaman bulunduğu yere çıkmayacaktı.

“Hiçbir şeyden korkmamalısın oğlum” derdi Coydog ona. “Hepimiz öleceğiz. Hepimizin canı biraz yanacak. Demek istediğim, bir kadın o koca göbeğinden bir bebek çıkardığında, canı çok yanar. Ama o kız daha önce hiç o kadar mutlu olmamıştır.”

“Neden mutlu olsun?” diye sormuştu Li'l Pea.

“Çünkü o bebeğin hayatının aşkı olacağını ve bunun on kat acıya bedel olacağını biliyordur.”

Ptolemy eski arkadaşı ve akıl hocasını düşününce ilk başta rahatladı. Ama sonra tekrar o son ateşli dansa ve küçük Maude Petit'e sürüklendi düşünceleri. Ateşin en sevdiklerini aldığını hatırladığında kalbi gürledi ve rüyaya daldı, ölülerin rüyasına.

“Grey Baba?” diye çağırdı bir ses.

Tabutundaydı Ptolemy. Zift karasıydı tabut, solucanlar, parmakları ve ayak parmakları arasında kıvrılıyordu. Hiçbir şey görmemeyi umarak gözlerini açtığında beyaz bir küvetin içinde parlak bir ışığın altında uzanmış buldu kendini. Biri banyonun kapısına vuruyordu.

Küveti kuruladığını ve aynı Reggie'nin çam tabuta sonsuz istirahate yatırıldığı gibi küvetin içine uzandığını hatırladı

“Grey Baba?” diye çağırdı yeniden.

“Kim o?”

“Robyn, Grey Baba. Dış kapının anahtarını aldım, ama banyonun anahtarı yok.”

“Robyn?”

“Evet, kapıyı aç.”

Yaşlı adam bir dakika ya da daha fazla uğraştı kilitle. Kilitli kaldı diye panik yaptı bir ya da iki kere, ama kapıyı açtı sonunda. Koyu mavi kot pantolonu ve açık mavi tişörtüyle ayakta duruyordu Robyn. Saçında sarı bir kurdele vardı, kemik beyazı büyük küpeleri sallanıyordu çenesinin her iki yanında.

“Öldüm,” dedi Ptolemy Grey. “Ölmüştüm, solucanlar ve Coydog McCann’la birlikte mezardaydım. Ölmüştüm ve Sensie, Reggie ve artık adlarını hatırlamadığım tüm diğer isimler gibi gitmiştim ben de.”

Robyn kollarını Ptolemy’nin boynuna doladı.

“Rüyaydı,” dedi Robyn başını yana eğip mırıldanarak.

“Hayır, hayır, hayır,” dedi kurtarıcısını iterek. “Rüya değildi. Odaya gidelim, kanıtlayacağım sana.”

“Bu büyük plastik örtü de ne amca?” diye sordu. “Kirli bu.”

“Önemli değil,” dedi. “Onu kenara it ve, ve, ve sandalyeleri getir.”

Robyn muşambadan kalkan toza kaşlarını çatarak Ptolemy’nin söylediğini yaptı. Hapşırdı ve Ptolemy’nin taburesini ve kendi bahçe sandalyesini kapının önüne koydu.

“Bay Grey, televizyonu ve radyoyu kapatabilir miyim? Böylece sizi duyabilirim.”

“Tabi. Umrumda değil.”

Yüzleri birbirlerine dönük oturdular. Ptolemy'nin gözleri parlıyordu. Yüzünde bir gülümseme vardı. Çocuğun sol elini aldı, derin ve düşünceli bakıyordu kızın gözlerine.

Robyn de ona baktı, içinde başka bir adam olduğunu bildiği bir yüz görüyordu.

“Bazı şeyler,” dedi Ptolemy. “Bazı şeyler hem hayatta, hem de kalplerimizin içindedir.”

Sustu, daha çok kelimenin ve arkasından düşüncelerinin daha yavaş ama durmadan gelmesini bekledi.

Kafasını salladı Robyn, kuyuya su dolduran bir tulumba gibiydi başı.

“Bi muşambam vardı,” dedi Ptolemy. “Şu gördüğün yatak odamdaki her şeyin üzerindeydi; tüm kitapların, halıların, giysilerin ve takıların. Sensia'nın odasıydı o, en çok sevdiğim karımın.”

Pity Baba Grey odadaki sessizliğin farkındaydı. Müzik susmuştu, suç ve cinayetler hakkında konuşan kadın ve adamlar da sessizlerdi sonunda. Şimdiye kadar zihninin içinde sadece radyo ve televizyon olduğunu ve beyninin eski ve çatlak bir ceviz kabuğu ve kurumuş, parça parça olmuş bir et gibi boş olduğunu fark etti birden.

“Grey Baba?” diye sordu Robyn.

“Evet, bebeğim...”

“Sadece oturuyorsun.”

“Ne diyordum?”

“Bazı şeylerin hem hayatımızda hem de kalbimizde olduğunu.”

Robyn'in tatlı ve genç yüzüne baktı Ptolemy ve kelimelerin kavruk zihnini sulayıp canlandırmasına izin verdi.

“Evet,” dedi gülümseyerek. “Şu muşamba. Şu muşamba beynimin içindeki kefen gibi.”

“Beyninin içindeki ne?”

“Kefen. Ölü gömücülerin tabuta koyana kadar ölüle-
rin üzerine örttükleri örtü.”

“Bu plastik örtü mü?” diye sordu Robyn.

“O, bu odanın üzerinde ve aynı zamanda kafamın içinde,
unuttuğum ya da beni unutan her şeyin üzerinde.”

Düşünceleri kendi üzerine kapandı ve yolunu kaybetti
Ptolemy. Ellerini kafasına götürdü ve hatırlamaya çalıştı.
Düşünceleri oradaydı, ama yeterince açık değildi. Birbi-
rine karıştı şeyler: Coydog’un cenazesi, Artie ve Letisha’nın
yanındaydı. Demir şeritli meşe sandık, içindeki hazineler,
vaatler, lanetler ve ölümle birlikte saklanmıştı ama hâlâ
bir tehlikeydi. Reggie, pencereden vuran güneş ışığında
gülüyor ve Fransız kızartmaları yiyordu.

Robyn, Ptolemy’nin ellerini yüzünden alarak:

“Bana bakın, Bay Grey.”

Ptolemy’nin gözleri yaşarmıştı.

“Düşüncelerimi toparlamam lazım kızım. Kahrolası
kefene girmeden bir şeyler yapmalıyım.”

“En son ne zaman yemek yediniz?” diye sordu
Robyn.

Soruyu anladı Ptolemy, ama cevap bir ceylanın, ağaç-
ların arasından uçarak geçen beyaz kuyruğuydu. Kafasını
salladı iki yana, düşünüyordu.

“İlk yapmamız gereken yiyecek bir şeyler almak,
amca,” dedi.

“Bir gün önce bir kutu ton balığı yemiştim... Dünden önceki gün.”

Çizburgerin tadı güzeldi, uzun zamandır yediği tüm yemeklerden daha güzeldi. Fast-food restoranının pencereye bakan koltuğunda oturdular, kaldırımından aşağı ve yukarı yürüyenleri, caddeden geöen arabaları izliyorlardı. Gördüğü yüzler kafasını karıştırmadı, ama kafası hâlâ karışıkı Ptolemy’nin. Küçük kızları ve çocukları alıp götüren timsahların olduğu Tickle Nehri ağızının yakınlarında Coydog’un verdiği derslerde olduğu kadar da değıldi ama. Sonbahar akşamlarının mor semalarını hatırladı içine girmeden, ama hazineyi nereye koyduğunu hatırlamıyordu, Coydog’un verdiği ve bilmesi gereken derslerden özellikle birini kelimelere dökemiyordu

“Okulda ne yapıyorsun?” diye sordu Ptolemy Robyn’e.

“Okula gitmiyorum henüz, amca.”

“Biliyorum, biliyorum, döndüğünde ne yapacaksın?”

“Belki bir hemşire ya da öğretmen olurum.”

“Neden doktor değıl?” diye sordu yaşı adam.

Yeni benimsediği akrabasına bakakaldı Robyn.

“Hemşirelik iyi bir şey,” dedi.

“Doktor kral, hemşireyse kupa beşlisidir. En azından bir kraliçe olabilirsin değıl mi Reggie, yani Robyn. Üzgünüm.”

“Üzölme,” dedi.

Ptolemy’nin koluna dokundu Robyn. “Evini ilaçlamalıyız, amca,” dedi.

O gün, bankadan aldığı iki tane çeki paraya çevirmek için bankaya gittiler. Yaşlı adam gördüğü yüzlere teker teker baktı, her birini dikkatle gözden geçiriyordu.

“Birini mi arıyorsunuz amca?”

“We-re-i-ne-ge’yi,” dedi.

“Ne?”

“We-re-i-ne-ge. Bir arkadaşım.”

“Öyle diyorsanız...”

Big City’den yiyecek bir şeyler ve Harold ve Rod’un nalburundan böcek ilacı aldılar. İlaçların yedisi, buz şekeri çubuklarıyla desteklenmiş ve sert beyaz yapıştırıcıyla birbirine bağlanmıştı; maytabı andırıyordu.

“Her bir buçuk oda için bir tane yeter. Bir odanın yarısı için bir tanesi yeterli,” demişti satıcı Robyn’e.

Kırmızı kafalı, pembeye kaçan kahverengi tenli ve büyük kahverengi çilli bir siyah gençti. Atalarından kaç tanesinin beyaz olduğunu merak etti Ptolemy; oldukça önemli göründü bu soru ona, ama sonra düşüncesi gençlerin konuşmasının arasında kayboldu.

“Ne kadar süre sonra içeri girebiliriz?”

“En az yirmi dört saat sonra,” dedi. “Sonra içeri girer, pencereleri açarsınız, bir ya da iki saat kadar havalandırırsınız evi.”

“Pencereleriniz var mı Bay Grey?”

“Var, arka verandaya bakıyorlar. Sensia ve ben yazın arka pencereleri ve ön kapıyı açardık, klimadan bile daha iyi gelirdi.”

“Adın ne?” diye sordu çilli satıcı Robyn’e.

“Chili Norman,” dedi kız rahatça. “Morton’daki yeşil evde oturuyorum.”

“Telefonun var mı?”

“Hayır,” dedi kız nazlanarak. Gülüyordu. “Küçük vantilatörlerinizden iki tane alacağım. Ayrıca geniş yapışkan bant alacağım.”

“Telefonun nasıl olmaz?” diye sordu ahmak çocuk.

“Para.”

“Gelip, kapınızı tıklatabilir miyim?”

“Buna mani hiçbir yasa yok,” dedi yalan söyleyen çocuk.

Oradan Crenshaw’daki fırına gittiler. Oraya gitmek için üç otobüs değiştirdiler; bir saatten fazla süre geçmişti oraya vardıklarında. O uzun yolculuğun sonunda altı bina kadar daha yürümüşlerdi oraya varmak için. Ptolemy önce aldıkları üç poşetten birini taşımış, sonra yavaşlamaya başlayınca Robyn yükünü almıştı.

Bir motele iki gecelik ödeme yapıp yanlarındakini odalarında bıraktılar. Aldıkları süt, bira ve yağı koyabilecekleri küçük bir buzdolabı vardı odada.

“Siz isterseniz burada kalabilirsiniz Grey amca. Yapmam gereken bir şey kaldı, onu hallettikten sonra geleceğim.”

Etrafına baktı Ptolemy. Kimyasal bir şeyler kokuyordu oda, iki yatak da mezar kazıcının odasındaki, ölülerin etrafında toplanan tozları süpürmek için kullandığı levhalarla benziyordu. Alçaktı tavan, tabutu hatırlatıyordu.

“Ne kadar sürer?”

“Bilmiyorum. En az iki saat.”

“Ben de seninle geleceğim. Burada otumaya gerek yok. Televizyonu bile nasıl çalıştıracağımı bilmiyorum.”

Robyn içinde vantilatör ve böcek ilaçlarının olduğu poşetleri taşıyordu. O ve Ptolemy yol boyunca ve otobüslerde hiç konuşmadılar. Genç adamlar konuştu Robyn’le. Yaşlı adamlar da. Gülümsedi onlara Robyn, ismi ve adresi hakkında yalanlar söyledi. Telefon numaraları verdi, ama verdiği numaraların Niece’ye ait olduğunu sanmıyordu Ptolemy.

Son otobüste, genç bir adam karşılarına oturmuştu. Koyu tenli ve ancak genç adamların olabileceği kadar hoş bir adamdı. Otuz’dan daha fazla değildi yaşı, yirmi ikiyi yeni bitirmiş olabilirdi.

“Bay Grey?” dedi adam bir dakika kadar baktuktan sonra.

Genç adama baktı Ptolemy. Yüzü tanıdıktı, ama yeni bir şey değildi; neredeyse tüm yüzler hem tanıdık hem yabancı geliyordu ona.

“Beckford’um ben,” dedi genç adam, “Reggie’nin arkadaşı.”

“Seni tanıyorum,” dedi Robyn. “Perşembe günleri geldin o balıkçı botunda çalıştığın zamanlar. Kötü kokardın.”

“Robyn, değil mi?” dedi Beckford. “Reggie’nin halasının yanına aldığı o küçük tatlı kız.”

Araba döndüğünde ayağa kalktı genç adam, merkezkaç kuvvetinin onu koridorun karşı tarafına fırlatmasına izin verdi ta ki Ptolemy’nin hemen yanındaki koltuğa oturana kadar.

“Evet,” dedi soru sorulmuş gibi. “İki yıldır Oakland’daydım. Reggie ile birlikte sizin evinize geldiğimizi hatırlıyorum Bay Grey, pizza almıştınız bize. Reggie nasıl?”

“O öldü,” dedi Robyn, hiçbir duygu emaresi göstermeden. “Evinin iki bina ötesinde bir otomobilli öldürdü onu.

“Hayır,” dedi Beckford. “Kim yaptı bunu?”

Kafasını iki yana salladı Robyn.

“Kahretsin,” dedi Beckford, arkasına yaslanarak. “Kahretsin. Neden biri onu öldürmek istesin? Çetesi falan yoktu. Kimseye dalaşmazdı.”

Şoför frene bastı, genç adamın omzuna doğru eğildi Ptolemy. O anda, siyah berber dükkânının arkasındaki Coy’un ev dediği yerde buldu kendini. Coydog konuşuyor, kelimeleri Ptolemy aracılığıyla açığa çıkıyordu.

“Endişelenme oğlum,” dedi. “İnsanlar yanlış bir şey yapar ve bunun bedelini öderler. Bundan daha kesin bir gerçek yoktur Tanrı’nın yeşil dünyasında.”

“Niecie hâlâ aynı yerde mi oturuyor?”

“Evet,” dedi Robyn ve ekledi: “Biz burada iniyoruz.”

Ptolemy’nin ayağa kalkmasına yardım ettikten sonra otobüsün kapısına doğru yürüdüler.

“Sizi gördüğüme çok sevindim, Bay Grey, Robyn,” dedi Beckford arkalarından.

El salladı yaşlı adam. Robyn, Ptolemy’nin diğer elini tutuyordu, bir taraftan da adamın ayaklarını izliyor ve elindeki poşetlerle uğraşıyordu. Beckford’a cevap veremedi bu yüzden.

“İyi bir çocuk,” dedi Ptolemy evine yürürlerken.

“Evet,” diye yanıtladı Robyn. “Göreceğiz.”

Melinda Hogarth, rayından çıkmış bir nakliye treni gibi yaşlı adama doğru yöneldi. Gevrek gevrek gülüyordu, elleri büyük çekiç yumruklara benziyordu.

“Ah, hayır,” diye fısıldadı Ptolemy. Kasları boşalmıştı, göğsünde bir ağrı hissetti. Koşmadı, ama koşmak istedi. Dizleri üstüne düşmedi ama bacakları titredi.

“Bu o mu?” diye sordu Robyn, Melinda yolu yarılamış ve caddenin ortasında kan kokusu almış vahşi bir canavar gibi kükreyerek onlara doğru gelirken.

Başıyla onayladı Ptolemy, Robyn ikisi arasında durmak için ilerledi. Döndü genç kız, sol omzu yaklaşan Hint heykeline doğru bakıyordu. Dizlerine kadar inen denizci mavisi bir elbisenin altına kot pantolon giymişti Melinda. Robyn’in iki buçuk katıydı, vahşi bir boğanın rengindeydi ve sarhoştı. Alkolün kokusunu aldı Robyn, kadın yaklaştığında.

“Yolumdan çekil, inek,” diye bağırdı Melinda Hogarth. Sallandı Robyn. Her iki vantilatörü de taşıyan torba küçük bir kavisle hareket edip sarhoş kadının alnının tam ortasına çarptı. Kadın ilk darbeye bir adım geri çekildi. İkinci darbeye sağ dizi yere düştü. Dizleri ve bir dirseği üstünde çığlık çığlığa bağırıyordu dördüncü savuruşta. Torbanın açıldığı ve vantilatörlerin havada uçuştuğu hamleydi bu.

Omzundaki çantaya uzandı Robyn. Koluna dokundu Ptolemy. Onu durduracak gücü yoktu, ama her nasılsa durdu Robyn. Kafasını çevirdi büyüğüne doğru.

Kız, ilk bakışta bir şeytan gibi göründü Ptolemy’e. Gözlerinin çekikliği boynuzları andırıyor, dişleri görünüyordu

glmeksizin. Ama sonra değişti. Yine o tatlı kız oldu, gözlerinde ve ağzında beliren hafif bir endişeyle.

“Endişelenme amca,” dedi. “Ne yaptığımı biliyorum.”

Bir adım geri çekildi Ptolemy, altı santimlik bıçağını çıkarmıştı Robyn.

“Buraya bak fahişe,” diye bağırdı Robyn.

Yaralanmış ve nefes nefese kalmış yaralı bir hayvan gibi ağılıyordu titreyen kadın.

Robyn, Melinda Hogarth’ın şişman omuzuna bir tekme attı.

“Bana bak, yoksa bıçaklarım seni,” diye tehdit etti Robyn.

Kadın tehditten korktu, arka üstü düştü. Gözleri korku ve ölme ihtimaliyle kocaman açılmıştı.

“Adın ne” diye sordu Robyn yaklaşarak.

Bezmiş kadın konuşamayacak kadar çok korkmuştu.

“İsmini söyle yoksa boğazını keserim tam burada.”

“M-m-m-melinda...”

“Linda,” dedi Robyn. “Linda, seni bir daha amcamla konuşurken görür, ya da ona karıştığını duyarsam, bizim kızlarla gelir ve memelerinin ucunu keseriz. Duydun mu?”

Cevap vermedi Melinda Hogarth. Dizleri ve topuklarıyla geriye doğru bir iki adım attı. Sonra, mucizevi bir şekilde yangın kamyonuna dönüşmüş bir kadın gibi çığlık atarak yokuş aşağı koşmaya başladı.

Bir süre sonra bıçağını yerine koydu Robyn. Vantilatörleri topladı. Dağılmış mavi ve gümüş renkli parçalardı artık.

“Kahretsin,” dedi. “Şimdi yine o nalbura gitmek zorunda kalacağız ve o sarı negro yine asılacak bana.”

“Arka verandamda bir tane vantilatör var,” dedi Ptolemy.

“Neden ilk başta söylemedin?” dedi kız öfkeyle.

“Bana sormadın ki kızım. Ne yapacağını bilmiyordum.”

Zorlanarak gülümsedi Robyn yeniden ve Ptolemy’nin elini tuttu. Birkaç adım geri çekildi Ptolemy.

“Benden korkma amca,” dedi Robyn. “Sadece cadde dede rahatça gezmeni ve o kadın tarafından tartaklanmamamı istedim.”

Ptolemy’nin zihni yüz yılın içinde gezintiye çıkmıştı. Annesi ve babası, Coy’un linç edilmesi, tek katıldığı savaş olan İkinci Dünya Savaşı. Melvin Torchman’ı da gördü. Memphis’teki berber dükkânının önünde ölü yatarken ve yatakta ölmüş halde uzanan Sensia’nın yanında uyandığını gördü. Hayalleri sarmıştı her tarafını, milyonlarca böceğin Sensia’nın üzerine üşüştüğünü gördü sonra...

“Amca?”

Ellerini tutuyordu Robyn. Gözlerinin içine baktı Ptolemy, dost canlısı çocuğu görmüştü yine.

“Bunu bir daha yapma, tamam mı bebeğim,” dedi.

Ptolemy’nin büyük ellerini öptü ve başını salladı Robyn.

Dev gri muşambayı kenara kaldırdıktan sonra, her odada iki noktayı temizledi ve temizlediği yerlere böcek ilacı yerleştirdi Robyn. Banyoya ise sadece bir tane ilaç koydu.

“Salonda bekle amca,” dedi Robyn, Ptolemy’ye. “Kötü böcekleri öldürürken.”

Ptolemy, harap olmuş, meşe ve mermer karışımı giriş koridorunda bekledi apartmanın. Bir zamanlar insanların yaşamaya çalıştıkları güzel bir binaydı orası. Eski-dendi ama hepsi,siyahların Jim Crow South’dan uzakta bir yaşam sürmek için Los Angeles’a geldikleri zaman-lardaydı. Seneler olmuştu o karanlık koridorda durma-yalı. Bin kere geçmişti oradan, gençken günde iki ile on iki sefer arası geçerdi, ama öylesine durduğu neredeyse hiç olmamıştı.

Bir keresinde apartmanın kapısının önünde bir adam bıçaklanarak öldürülmüştü. Ptolemy ve Sensia’nın zilini de çalmıştı, ama kimseden ses çıkmayınca onlar da ya-taklarına geri dönmüşlerdi. Yaşlıydı, Sensia da hassastı. Evleri soyulmuştu, arka pencere ve kapılarına zincir ki-lit takmışlardı.

“Merhaba, Bay Grey,” dedi Robyn.

Üzerinde küçük bir çanta olan çam sandalyelerinden birini sürükleyerek koridora geldi Robyn; hafif bir sülfür ve duman kokusunu da beraberinde getirerek. Yanında nalburdan aldıkları bir tabaka kâğıtla yapışkan bant vardı. Sandalyenin üzerine çıkarak yapışkan bantla kapının çat-laklarını kapattı. Yapıştırdığı bantların defalarca üzerin-den geçerek sızan zehirlere karşı hava sızdırmaz bir mü-hür yaptı. Sonra da kâğıdı kapıya bantladı.

“Böcek ilacı,” diye okudu Ptolemy. “Uzak durun.”

“Okuyabiliyorsunuz, Bay Grey?” diye sordu çocuk.

“Tabii ki okuyabiliyorum. Herkes kendi ismini yazıp okuyabilir.”

“Kitap okuyabiliyor musunuz?”

“Yüz sayfa, iki yüz sayfa, iki yüz elli sayfa...”

Gülümsedi Robyn, omzuna dokundu Ptolemy’nin.

“Hadi motele gidelim,” dedi.

Yeni bir ev fikri içini gıdıkladı. Binanın kapısına doğru yöneldi enerjiyle. Mutluydu, yıllardır ilk defa Melinda Hogarth’dan korkmuyordu ve dışarıdaki günü bekliyordu. Banyonun aynasında gördüğü o yeni adamdı.

“Bacaklarıma mı bakıyorsunuz amca?” diye sordu Robyn eğlenerek.

Yataklardan bir tanesini Robyn, diğerini de Ptolemy almıştı. Ptolemy pijamalarını giyinmek için banyoya gitmişti. Robyn, denizci mavisi bir şortla gri bir tişört getirmişti. Şortunu giydikten sonra saçlarını toplamış ve tişörtünü giymişti.

Televizyonda aynı evde yaşayan ve devamlı tartışan üç kadını gösteren bir program açıldı. Ptolemy ara sıra Robyn’in güçlü kahverengi bacaklarını görmek için başını çeviriyordu.

“Sanırım,” dedi.

“Pis bir yaşlı mısın amca yoksa sen?”

“Hayır, ama bana bir şeyi hatırlatıyorsun.”

“Neyi?”

Yatağa çıktı, ama bacaklarını gizlemedi. Bir şey söylüyormuş gibi gülümsüyordu Ptolemy’ye.

“Ört onları kızım,” dedi. “Yaşlı bir adam olabilirim, ama hâlâ bir kızın nasıl can acıtabileceğini hatırlıyorum. Doksan yaşını geçkinim, ama bu benle böyle oynayabileceğin anlamına gelmez.”

Battaniyenin altına kaçtı Robyn ve başını yastığın içine gömdü.

Televizyon programındaki kadınlar bir kanepenin etrafında çığlık çığlığa koşuyorlardı, kanepede şaşırmış bir ifadeyle bir adam oturuyordu. Ptolemy ne dediklerini anlamadı.

Yataktan kalktı ve birkaç düğmeye bastı. İlk düğme, sesi önce açıp sonra kıstı. İkincisi kanalı değiştirdi ve bir anda her şeyleri ortada yüksek sesle sevişen çıplak bir çift belirdi televizyonda.

“Daha iyi becer!” diye çığlık attı kadın ve Ptolemy, kalbi korkuyla çarparak, başka bir düğmeye bastı, televizyon kapanmıştı.

Açık olan tek ışık televizyonunkiydi, bu yüzden televizyonun kapanmasıyla oda tamamen kararmıştı.

Yavaşça yatağına gitti ve tırmandı. Battaniye toplanmıştı, ama en sonunda kendini tamamen örtmeyi başardı.

Uyku girmemişti gözüne. Ara ara nerede olduğunu unuttuyor ve korku kulaklarında ritim tutuyordu. Sıçramak istiyordu ama Robyn’in Melinda Hogarth’ı döverkenki sinirli yüzü aklına geliyor ve eve gitmek için güneşin doğmasını beklemeye karar vererek vazgeçiyordu.

“Amca?”

“Evet?” dedi, tanıştıkları zamanki tatlı kızın sesini duyduğu için rahatlamıştı.

“Üzgünüm,” dedi.

“Niçin?”

“Etrafta yarı çıplak dans ettiğim için. Bunu yapmam gerektiğini biliyordum.”

“Hayır. Yani. Bebek kızım, sen benim meleşimsin. Ben, ah, ben seni seviyorum...”

“Ne?”

“Tanrı seni bana gönderdi. O, çocuklarına yardım etmem için gönderdi seni bana.”

“Letisha ve Artie’ye mi?”

“Evet.”

“Bunu nasıl yapacaksın amca?”

“Senin yardımınla bebeğim. Senin yardımınla.”

“Ben ne yapabilirim?”

“Sen, sen... Bana neyi düşündüğümü hatırlamamda yardım etmelisin.”

Bundan sonra bir süre sustular.

“Bu doğru mu amca?”

“Ne?”

“Beni seviyor musun?”

“Seni düşündüğümde yüreğim acıyor ve gülüyor.”

“Bu yüzden mi bacaklarımı görmek istemiyorsun.”

“Bu yüzden bacaklarını hiç düşünmek istemiyorum.”

Ertesi gün bir lokantada yemek yiyip, Reggie’nin ara sıra Ptolemy’yi götürdüğü La Brea Fosil Parkı’na gittiler.

“Reggie çocukken, dinozor kemiklerini severdi,” diye anlattı Ptolemy, Robyn’e. Müzenin eskiden sadece bir tane binası vardı, çukur gibi bir binanın içinde dinozor kemikleri vardı. Reggie büyüdükten sonra sevmedi burayı, ama ben hatırlamak için gelmek istedim...”

“Ne hatırlıyorsunuz, amca?”

“İşler karışmadan önce kafamdaki şeyin neye benzediğini.”

“Neye benziyor?”

“Sanki zihnimin içinde bir hapishane var,” dedi. “Ve ben de hapishanenin içindeyim. Dışarıda tanıdığım tüm insanlar bana sesleniyorlar, ama ben ne dediklerini anlamıyorum.”

“Hey, kız,” dedi bir adam şarkı söylercesine.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu genç adam. Dudaklarında alaycı bir gülümseme vardı; öfkeli bir gülümseme-ydi bu.

“Uzak dur benden zenci,” dedi diğer öfkeli Robyn. “Görmüyor musun amcamla ilgileniyorum?”

“İzin verin size yardım edeyim çocuklar,” dedi genç adam gülerek ve kızın omzuna dokunarak.

Geri çekildi Robyn cüzdanını göğsüne doğru götürmüştü.

“Bana böyle mi davranacaksın?” dedi gerçekten aşağılanmış gibi.

“Allah belanı versin, zenci.”

Ptolemy Robyn’in uzun bıçağını çıkarmak üzere olduğunu anlamıştı. Daha önce böyle kadınlar tanımıştı: vahşi ve sert, tatlı ve sevgi dolu. Robyn gibi bir kız arkadaşı hiç olmamıştı, ama Coy’un olmuştu, hem de birden daha fazla.

“Böyle bir kadın tüm gidişatı değiştirebilir,” derdi Coydog McCann.

Spor giysileri içindeki genç adam alay ederek gülümse-di ve kıza doğru bir adım attı. Robyn, elini cüzdanına götürdü ve adam durdu.

“Fahişe,” dedi ve sonra yere tükürdü.

Ölümçül bir bakış attı, adama Robyn ve adam çimenliğinin karşısına doğru uzaklaştı.

“Hadi, amca,” dedi Robyn. “Geri dönmeliyiz.”

Yemeği yine geçen sefer gittikleri küçük restoranda yediler.

Şehir yormuştu Ptolemy’yi. Yatak örtüsünün üzerine uzanmış, uykuya dalmıştı giysilerini çıkarmadan. Robyn’in ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardığını, battaniyeyi üzerine örttüğünü hissetmişti.

Ne televizyon spikeri ne de klasik müzik vardı. Tabut-taydı yeniden ve soğuktu toprak. Ölüydü, hareket edemiyordu. Soğuk karşısında titreyemiyordu bile.

“Hazinemle ne yapacaksın?” diye sordu Coydog aniden. Şaşırmıştı Ptolemy.

“Üşüyorum.”

“Onurum ve senin için hayatımdan vazgeçtim,” dedi Coy.

“Ölüyüm.”

“Ölümün ne olduğunu bile bilmiyorsun. Boynunda bir ilmek varken ayaklarının yanmasıdır ölüm. Sen keyfindeyken hazinem ziyan oluyor.”

“Yapamam Coydog! Göremiyorum bile. Yakalarlarsa beni de linç edecekler. Beni de öldürecekler.”

Soğuk kemiklerine işledi Ptolemy’nin, ismini aldığı yaşlı firavuna da böyle olmuş olmalıydı. Soğuk eklemlelerini ve iliklerini ağrıttı. Nefes almıyordu, kalbinin yerinde bir sarhoştan daha iyi ritm tutamayan ahmak bir maymunun çaldığı bir davul vardı.

Birden bir sıcak sardı Ptolemy'yi. Sanki tuzlu ve kokulu sıcak su havuzuna girmişti. İçini kapladı sıcak ve Coydog uzaklaştı iğrenerek. Şimdi sadece elleri, ayakları ve burnu üşüyordu. Bir ağustos sonu Tickle Nehri'nde yüzüyordu.

“Su, âşık bir kadının damarlarındaki kan kadar sıcak akarsa...” dedi Coydog mezardan ayrılırken.

Ptolemy, uyandığında Robyn tarafından sarmalanmış bir halde buldu kendini. Gece titrediğini anladı, annesinin kış aylarında yaptığı gibi sarılmıştı ona Robyn.

Doğruldu Ptolemy. Sırt üstü uzandı Robyn.

“Günaydın, amca.”

“Yatağımda ne yapıyorsun kızım?”

“Çok üşümüştün, uykunda ağlıyordun,” dedi. “Umarım şimdi iyisin.”

“Bugün ne yapıyoruz?” diye sordu, ne kınamış ne de görmezden gelmişti kızın yaptığını.

“Kahvaltı edip evindeki zehri dışarı atmak.”

“Niecie merak etmiyor mu nerede olduğunu?” diye sordu Ptolemy. Zihninde Robyn, Niece ve Reggie'yi bağlayabildiğini fark etti. Reggie'nin öldüğünü, bir daha geri dönmeyeceğini ve yapması gereken bir şey olduğunu biliyordu.

“Evin temizlenene kadar yanınızda kalacağımı söyledim. Bana güveniyor. Sen bana güveniyor musun amca?”

“Bir kadına güvenmek Kaliforniya'da yürümek gibidir,” derdi Coydog. “Bilirsin, bazen sarsıntı olur ama yine de yürümeye devam edersin. Başka ne yapabilirsin ki?”

“Ben susuzluktan ölmek üzere olan bir adamım, sen de bir mil ötedeki tek su,” dedi Ptolemy en az yetmiş beş yıldır zihninde olan bir cümleyi tekrar etmişti.

Burnunu buruşturdu Robyn ve ayağa kalktı üvey amcasını öpmek için.

“Sana güveniyorum.” Dedi Ptolemy.

Ptolemy dışardaki çam sandalyede otururken veranda doğru yol aldı Robyn. Vantilatörü kurdu ve arka kapıyı açtı.

Üç saat sonra, eski gazeteler, elbiseler, faturalar ve genel çöplerle dolduruyordu torbaları. Binlerce ölü böceği, boğulmuş kemirgeni ve ne onun ne de Ptolemy’nin tanıyabildiği yaratığı dışarı süpürmüştü.

Ptolemy Robyn’i takip ediyor, attığı her kâğıda ve bluze bakıyordu. Robyn, yatak bazasıyla döşegın arasında büyük bir demir anahtar bulunca çok heyecanlanmıştı.

Dört gün boyunca torbaları doldurdular, süpürdüler ve attılar.

Sandalyeleri, masaları ve hatta kırılmış büroyu da caddeye sürükledi güçlü kız.

Gece olunca Robyn, güneydeki masanın altındaki döşekte, Ptolemy de Sensia’nın yatağında yattı. Üzerine plastik örtü örtmüş ve dolapta bulduğu kullanılmamış çarşaf-ları sermişti Robyn. Kız ara ara Ptolemy’nin yanına geldi ve dişlerinin zangırdaması kesilip, ağlaması durana kadar sarıldı ona.

Beşinci gün apartman büyük oranda temizlenmişti. Ptolemy’nin kalmasını istediğı şeyler düzgün bir şekilde dolaba konmuştu. Oturma odasında sandalyeler ve yatağın üstünde yıkanmış ve ütölenmiş battaniyeler vardı.

Mutfak, süpürülmüş, ovalanmış ve yemek pişirilebilir bir görünüme kavuşana dek dezenfekte edilmişti.

“Amca?” diye sordu bir gün Robyn. Elinde elbise dolu bir sepetle caddenin karşısındaki çamaşırhaneden henüz dönmüştü.

“Evet.”

“Bu kart ne? Bi tarafına isim ve numara, diğer tarafına da ‘Görüşmek istediğiniz doktorun ismi’ diye yazmış biri.”

“Hatırlamıyorum... Hiçbir kart hatırlamıyorum. Ayrıca hasta da değilim.”

“Burada bu adamın, Antonie Church’un sosyal çalışmacı olduğu yazıyor,” dedi Robyn. “Belki de bu adam bu gibi şeyleri hatırlamana yardımcı olacak doktoru getirir.”

“Grey” diye çağırdı bir kadın. “Pee Toll My Grey.”

“Biziz, amca,” dedi Robyn.

“Adımı söylemedi,” dedi Ptolemy sosyal hizmetler salonundaki mavi sandalyeye yapışmıştı inatla. “Evet, soyadımı söyledi, ama başka birini çağırıyor olabilir.”

“Lütfen,” dedi genç koruyucusu sızlanarak.

“Adımı söylemedi,” dedi Ptolemy yeniden.

“Lütfen.”

Çocuğu gibi gördüğü kızın kollarından tutarak onu eski ve lekeli kapıdan içeri sokmasına izin verdi Ptolemy.

Ne kitapların ne de kitaplığın olmadığı küçük bir ofise girmişlerdi. Masa preslenmiş levhadan yapılmış, köşelerinden soyulmaya başlamış plastik ceviz kaplamayla kaplanmıştı.

Antonie Church, düzleştirilmiş saçları ve duvardaki İsa fotoğrafıyla, fazla titiz ve genç bir siyahtı. Taba rengi bir takım elbise ve vidala eldivenler giymişti.

“Böyle sıcak bir günde neden eldiven taktınız?” diye sordu Ptolemy.

“Mikroplar,” diye yanıtladı adam.

“Neden oturmuyorsun amca?” dedi Robyn.

Oturmak istemiyordu ama otobüsler ve yürümeler yormuştu onu. Robyn sandalyenin arkasında ayakta duruyordu.

“Arkadaşım Niece, amcamın yeğeni, benden onunla ilgilenmemi rica etti,” dedi Robyn.

“Sadece arkadaşınsa neden amca diye çağırıyorsun onu?”

“Erkek arkadaşımı da balım diye çağırıyorum,” dedi sinirlerine hâkim olmaya çalışarak,

“Ama bu onu çayıma koyduğum anlamına gelmiyor.”

“Burada mikroplar mı var?” diye sordu Ptolemy.

“Ne?” dedi Church.

“Eldivenleri mikroplardan dolayı giydiğinizi söylüyorsunuz. Bu, burada hasta olabileceğim anlamına gelmiyor mu?”

“Hayır,” dedi Antonie abartılı, neredeyse esneyen bir ses tonuyla.

“Öyleyse eldivenleri neden giydiniz?”

“Neden buradasınız, Bay Grey?”

“Ben...”

Sanki bir rüyanın için düşmüştü. Coydog McCann'le balık tutmak ve mezarında masumca gülümseyen Reggie'yi görmek istedi. Çocuklara nasıl uçurtma uçurulacağını göstermek ve şarkılar söylemek istedi İsa'nın duymak istemeyeceği.

Ptolemy, Church'un rahatsız metal sandalyesinde, eklemeleri ağrımaksızın hareket etmeyi, bir dolu düşünceyi kelimeleri gevelemeksizin ve en küçük bir şeyle dikkati dağılmaksızın aklında tutabilmeyi istediğini düşündü. Kimsenin onu *yaşlı adam* diye çağırmasını ya da Antonie Church gibi üzerinde güç sahibi olmasını istemiyordu.

Bir işinin ve ehliyetinin olmasını ve Beckford'un Robyn'le istediği gibi bir kızla güçlü bir şeyler yaşamak istedi.

Robyn ve Reggie gelmeden ve Sensia ölmeden önce böyle şeyleri dile getirebilirdi Ptolemy. Banyoya gidip seviştiğini söyleyebilirdi. Ama şimdi, sadece oturuyordu, bir düşünce yığınının içinde kaybolmuştu. Church gibilerinin onun kelimelerini anlayamayacağını biliyordu.

“Amcam, ona nasıl düşüneceğini hatırlamasına yardımcı olacak bir doktora gitmek istiyor,” dedi Robyn.

Mangal kömürü rengine bir elbise ve altına siyah çorap giymişti. Hafif bir makyaj yapmıştı, dövüş bıçağı için oldukça küçük olan kırmızı küçük bir cüzdan taşıyordu.

“Yeğeniniz birkaç ay önce buraya geldi,” dedi sosyal çalışmacı. “Hafızanızla ve iletişim becerilerinizle ilgili sorun yaşadığınızı söyledi.”

“Reggie öldü.”

“Biliyorum. Üzgünüm.”

Church'un ses tonu paslı bir keskinin kesişi gibi değmişti Ptolemy'nin zihnine. Hırıldamak ve tükürmek istedi

Ptolemy o anda. Adama, geri zekâlı manyağın biri olduğunu söylemek istedi.

“Hâlâ düşünmede problem yaşıyor musunuz?” diye sordu Church.

“Hayır. Gayet iyi düşünüyorum,” dedi Ptolemy. “Sadece daha önceden bildiğim şeyleri hatırlamakta zorlanıyorum. Demek istediğim, eldivenleri, buradaki mikroplardan korunmak için taktığınızı biliyorum. Bu kızın torunum olduğunu da biliyorum, ama uzun zaman önce yerleştirdiğim şeyleri nereye koyduğumu hatırlamıyorum, hatırlayamıyorum. Bulamıyorum bulmam gereken şeyleri ...”

Yapamadığı birçok şey vardı. Bazen tuvaletin başında işemeyi beklerdi beş dakika boyunca. Bazı zamanlar da telefon çaldığında kapıya gider ve “Kim o?” diye sorardı. Robyn telefon olduğunu söyleyince de utanır ve Robyn’in ona acıdığını görmek zorunda kalmamak için yatak odasına giderdi.

“Peki,” dedi Antonie Church gülerek. “Evinize gelip kartımı bıraktım size yardımcı olma ihtimali olan birini biliyorum.”

“Neye gülüyorsunuz oğlum?” diye sordu Ptolemy.

“Gülmüyorum,” dedi sırttan adam.

“Evet, gülüyorsunuz. Bana mı gülüyorsunuz?”

“Hayır,” dedi donuk bir bakış takınmaya çalışarak.

“Siz de bir gün yaşlanacaksınız,” dedi Ptolemy ona.

“Bir gün siz de bu sandalyede oturuyor olacaksınız ve genç bir adam da size bir şeyler söylüyor olacak. Bana ihtiyacı olan bir ailem var ve ben bu çocuğun yardımı olmadan sokağa çıkamıyorum. Sadece o şey, o şey için yardım istiyorum. O, o şey.”

Church, küçük kâğıt parçasına minik bir yazıyla bir şeyler karaladığı kâğıdı Robyn'e uzattı.

"Bu doktoru arayın ve sizi benim önerdiğimi söyleyin," dedi titiz adam. "Herhangi bir problem olursa beni arayabilirsiniz. Belki amcanıza yardım etmek için beraber çalışabiliriz."

"Teşekkürler, Bay Church," dedi Robyn gülümseyerek.

"Lanet olası herif," diye fısıldadı Robyn, koridorda ilerliyorken.

Telefonuna cevap veren Dr. Ruben, üç hafta boyunca randevu veremeyeceğini söyledi.

"Hindistan'a gidiyorum," dedi, "Mumbai'a... Bir konferans için... Ama döndüğümde Bay Grey'i görmek çok isterim."

Tartışmadı onunla Robyn. Randevuyu aldı ve Ptolemy'nin atmasına izin vermediği bahçe sandalyesine oturdu.

"Evin artık temiz amca. Niece'nin evine geri dönmemi istiyor musun?" diye sordu amcasına.

"Geri dönmek istiyor musun?"

"Yerden yukarıda bir yatağım ve dolap ve çekmecerimin olduğu bir yerim olsun istiyorum."

"Bunların hepsini alabilirim sana."

"Haftada sadece ikiyüzonbir dolar alıyorsun," dedi. "Bu, yaşamını sürdürmen için gerekli olandan fazla olsa da yeni bir yatak, dolap ve çekmeceler için yeterli değil."

Zihninde bir ışık yandı Ptolemy'nin ve güldü sırtarak.

"Ne?" dedi Robyn.

“Dolaba git ve oraya bırakmanı söylediğim kahverengi valizi getir.”

“O ağır şeyi mi?”

“Evet, onu.”

Dolaba gitti ve dağ yığını haline gelmiş resim albümlerini, kitapları, mektuplarla dolu ayakkabı kutularını, küçük aletleri; Ptolemy’nin *hatıralarım* dediği şeylerin altını kazdı.

Ağır deri çantayı salonun tam ortasına sürüklemişti sonunda.

Ptolemy, buyurgan bir tavırla, “Şimdi bana içinde bir sürü anahtar olan bulduğumuz o kavanozu getir,” dedi.

“Tamam, amca.”

Günler geçtikçe gittikçe daha çok patronlaşmıştı Ptolemy. Yumurtasını nasıl pişirmesini, kitaplarını nereye koymasını ve hatta hangi elbiseleri giymesini istediğini bile söylemişti Robyn’e.

Kızmak yerine onun tüm isteklerine neredeyse uymuştu Robyn. Ptolemy, önemli kararları alanın Robyn olduğunu hissediyordu. Robyn de Ptolemy’nin en kaba şekliyle her şeyden sorumlu olmak istediğini biliyordu.

“İşte burada amca,” dedi Robyn. Kırmızı dar bir kot pantolon ve pembe bir tişört giymişti. Tenis ayakkabıları da pembeydi.

Ptolemy, anahtarları bir zamanlar güneydeki duvarın orada duran ve yirmi yıldan fazla bir süre altında yattığı masanın üzerine döktü.

Küçük pirinç kilit 1962, ya da belki 1963’te yıktıkları Y’nin kilidiydi. Robyn’in Sensia’nın şiltesinin altında

bulduğu büyük iskelet anahtarsa kayıp hazinenin anahtarıydı. Halkadaki üç anahtar da mutfaktaki en alt çekmecedeki duran asma kilitlerindi. Bir de bir teneke anahtar vardı ki, istediği oydu. O anahtarı bir köşeye koyduktan sonra, geri kalanları teker teker eski hardal kavanoza yerleştirdi.

“Bunları yerine koyabilirsin,” dedi kavanozu Robyn’e doğru iterek.

“Çantayı açtıktan sonra anahtarı yerine koymayacak mısın?” diye sordu Robyn.

Böyle sorular Ptolemy’yi zora sokardı en çok. Televizyonu ve radyosuyla yalnızken, hiç kimse ona soru sormaz ve o da cevapları bir araya getirmek zorunda kalmazdı. Kafasında ve televizyonda insanlar konuşurlardı, ama cevap vermesi gereken sorular olmazdı.

Gözlerini kırptırdı ve söylediği her şeyi anlamaya çalıştı.

“Anahtarı neden cebime koyup senin için saklamıyorum amca?”

“Kendi cebime koyabilirim,” dedi Ptolemy.

“Şimdi açalım mı?” diye sordu Robyn.

“Masanın üzerine kaldıralım önce,” dedi Ptolemy.

Masanın bir köşesi aşınmış kısmının üzerine gelene kadar beraber taşıdılar çantayı. Sonra masanın tamamen üzerine çıkarana kadar itti çantayı Robyn.

Kilitle uğraşmalıydı Ptolemy. Anahtarı kilide sokmak için bir sürü yol denedi. En son birkaç ay önce açmış olmasına rağmen sonunda başardı açmayı.

“Aman Tanrım!” dedi Robyn. Alüminyum sandalyeden kalkmıştı, elleri yüzündeydi. “Kahretsin!”

“Delirdin mi, bebek kızım?” dedi Ptolemy geri çekilerek. Melinda Hogarth’ı alnından kan gelene kadar dövdüğü zamanki halini hatırlamıştı kızın.

Robyn, birlerle, onlarla, beşlerle ve yirmilerle dolu olan çantadan gözlerini alamıyordu. Bazı kısımlarda tomar tomar, diğer kısımlarda ise küme küme ya da öylece atılmış, karışmış halde duruyordu paralar. Elleriyle paraların içine daldı Robyn, bir kürek dolusu parayı avuçladı; madeni paralar, sıyrılmıştı kâğıt paraların içinden.

“Amca!” dedi Robyn.

“Yıllardır biriktiriyorum,” dedi Ptolemy. “Doksan dört bin dolara yakın. Doksan dört bin... Neredeyse...”

Yeniden oturdu Robyn, kızın yüzünü okuyamıyordu üvey amcası.

“Reggie’nin bunlardan haberi var mıydı?” diye sordu Robyn.

“Her üç haftada bir sadece iki çeki bozdurduğumu bildirdi. Birini faturalarımı ödemek için hesabıma yatırır, geri kalanların hepsini çantaya koyardım. Bir defasında paraları nereye koyduğumu söylemek istedim, bilmek istemediğini söyledi. Ne zaman bırakacağını bilmeden, ödünç almaya başlayabileceğini söyledi.

Gözyaşları sol yanağından aşağı damlıyordu Robyn’in. Paraları bir yana bırakmıştı, elleri birbirini çekiştiriyordu.

“Bu parayla sana yatak ve dolap alabiliriz. Ve, ve, ve eğer paramız yeterse güzel bir elbise bile alabiliriz.”

Para dolu çantaya baktı Robyn ve başını iki yana salladı.

“Bu devamlı bahsettiğin hazine mi?” diye sordu en sonunda.

“Yok,” dedi. “Bu o hazine değil. Bu sadece sosyal güvenlik ve emeklilik parası. Bunun için kimse lmedi. Bilirsin, bir korsanın hazinesi kanla lanetlenmiştir.”

Robyn gidebildiği kadar uzaklaşmıştı masadan. Ptolemy ayağa kalktı ve kıza doğru ilerledi. Ellerini kızın gl omuzlarının üzerine koydu.

“Sorun ne bebeğim?” diye sordu.

“Neden bunu bana göstermek istedin?”

“Benim kıızımsın, kanımsın.”

“Hayır, değilim. Beni tanımıyorsun bile. Buraya gelmeden önce ne yaptığımı bilmiyorsun. Bu parayı alabilirdim.”

“İstiyor musun?” diye sordu.

“Ne?”

“İstiyor musun? Bunu sana verebilirim bebeğim. Bilyorsun her ay aldığım çeklerin yalnızca dördüncüsüne ihtiyaım var ya da sosyal güvenlik parasından biraz alırım. Tüm ihtiyaım olan bu. Bunu alabilirsin. Bunu, bunu alabilir ve kendine bir yatak alabilirsin.”

Kapıya doğru koştu Robyn.

“Hayır!” diye çığlık attı giriş koridorundan geçip binanın dışına çıktığında.

Ptolemy eşiğe geldiğinde Robyn gitmişti. Bir süre bekledi orada, ama Robyn gelmedi o da masanın yanına geri döndü. Paraları miktarlarına göre ayırmak istedi. Aynı olan bütün paraları bir yana toplamayı düşündü ama çok fazla para vardı, bu yüzden çantayı kapattı ve kilitledi. Sonra televizyonun yanına gitti açmak için ama hangi düğme-nin televizyonu açtığını hatırlayamadı.

Sonunda banyoya gitti ve küvetin ucuna oturup hatırlamaya çalıştı.

Bir süre hiçbir şey gelmedi aklına. Tek düşünebildiği Robyn'in ne kadar sinirlenmiş olduğuydu. Kırmızılar içinde çok hoştu, parayı verirken söylemek istedi bunu ona. Ne de olsa bir hazine değildi, yalnızca biraz paraydı. Kirası aylık yüzseksenbeş dolardı ve Reggie'nin bankaya faturalar için yatırdığı paralar da fazla değildi.

“Para, tüm kötülüklerin anası değildir,” demişti Coydog Li'l Pea'ya. “Bazı insanları asmanın ağacı, küf kokusunun nemli çarşafı esir aldığı gibi esir alır. Bazı insanlar vardır ki aşk ve kahkahadan önce paraya ihtiyaçları vardır. Böyle insanlar için üzölmekten başka yapacak hiçbir şey yoktur.”

“Ama insanı zengin eden paradır,” demişti çocuk. “Babam yeteri kadar çok paran olursa zengin olursun demişti.”

“Bir insanı zengin yapan tenidir,” diye karşı çıkmıştı yaşlı hırsız. “Petrol gibi kara, şeker kamışı gibi beyaz, altın gibi sarı... Asıl zenginlikler bunlar oğlum. Geri kalanın hepsi vakit kaybı.”

Eklem ve kaslarının ağrdığını hissetti Ptolemy. Robyn'in kaçıışı Reggie'yi tabutunda görmekten daha çok acıtmıştı canını. Reggie'nin ölümü üzerine bir de Robyn'in ayrılığının gelmesi fazla gelmişti Ptolemy'ye. Ağlamadı ama ağlamak istedi. Robyn'i aramak için caddeye çıkmadı ama Melinda ve binanın ötesine geçtiği zaman kaybolduğu gerçeği olmasaydı çıkardı.

“Düşünmek zorundayım,” dedi. “Kafamı çalıştırmak zorundayım.”

Bu kelimeleri söyleyerek kalktı klozetten ve yeni düzenlenip temizlenmiş oturma odasına gitti. Gökkuşaklı renkli taburesini alıp televizyonun önüne oturdu. Taburesini çöp gününde caddeye çıkardığı bir düzine sandalyeyle beraber atmak istemişti Robyn.

“Hayır, hayır bebeğim,” dediğini hatırladı. “Bu benim her yere giden sandalyem. Bu sandalyeyle evde ve dışarıda her yere oturabiliyorum. Ne zaman yorulsam ya da çömelsem ve yere yakın bir şeyle ilgilensem işime yarıyor bu sandalye.

“Tamam, amca,” demişti.

“Anlamak zorundasın, bu sandalye ekstra bir bacak ya da her yere taşıyabileceğim bir alet gibi. Bir tüy kadar hafif, bu yüzden de benim gibi yaşlı bir adam için taşınması çok kolay.”

“Tamam amca,” demişti Robyn yeniden. “Sandalye kalabilir.”

“Reggie benim için almıştı bunu,” diye devam etti Ptolemy, duymamış gibi. “Gördüğüm an benim olduğunu anlamıştım, her yerde kullanabilirdim onu; dinlenmek ya da yerdeki bir şeyle ilgilenmek için.”

Robyn, Ptolemy’nin bileklerini eline aldı ve yüzünü yüzüne yaklaştırdı.

“Seni duyuyorum amca. Açıklama yapmaya devam etmek zorunda değilsin. Benden ne yapmamı istediysen onu yapacağım.”

Ptolemy’ye göre bu aklını yitirmeye başladığının en açık örneğiydi. Kız evet demiş olduğu halde sandalyeye neden ihtiyacı olduğunu defalarca açıklamak istemişti. Tek düşünebildiği sandalyenin ne kadar önemli olduğu

ve zihninde dönüp duran bu düşünceyi durdurabilmeyi ne kadar çok istediği ydi.

Taburesinde oturmuş televizyona bakıyordu. Yeşil bir ekranı ve yayvan düğmeleri vardı televizyonun. Üstündeki kutudaysa kırmızı harflerle her zaman izlediği haber kanalının numarası olan 134 yazıyordu.

Uzun bir süre ya da en azından uzun bir süre gibi gelen bir zaman kadar oturdu öylece. Yanlışlıkla açmış olmak istemedi televizyonu. Doğru düğmenin hangisi olduğunu bilmek istedi, böylece ışık geldiğinde bunu yapanın kendi olduğunu bilecekti. Birinde vol diğ erinde I/O yazıyordu. Diğ er ikisinde ne olduklarını açıklayan hiçbir harf yoktu, sadece bir şey ifade etmeyen semboller vardı.

“A, B, C,” dedi Ptolemy. “D, E, F, G, H.” Durdu ve bir dakika düşündü. “I, J, K..”

Harfler hiçbir şey ifade etmemişti ona. Sadece sestiler, ne eğik çizgilere, ne noktalara, ne de bilmediği kelimeleri oluşturan harflere benziyorlardı.

“We-re-i-ne-ge,” dedi ve gülümsedi. O harfleri biliyordu. Ne anlama geldiklerini de biliyordu. Ama Shirley Wring’i bulamamıştı. Bankayı da bulamamıştı. Onu aramak için bankaya gidecekti ama bankanın ismini bile hatırlamamıştı.

“Amca!”

Robyn’i kırmızı elbisesiyle karşısında görmek dudaklarına kocaman bir gülümseme getirip ayağa kaldırdı Ptolemy’yi.

“Çok üzgünüm,” dedi, söyleyemediği daha birçok şey vardı bu cümlede.

“Niçin üzgünsün?”

“Buradan gitmene sebep olacak her ne yaptıysam, onun için. Sadece... sadece seni istedim. Seni delirtmek değildi niyetim.”

Birbirlerini kucaklayarak düştüler, ağlıyor ve titriyorlardı.

“Tamam, geçti, amca.”

“Tamam, geçti, Robyn.”

“Gitmiyorum,” dedi kız.

“Benim yatağımı alabilirsin, ben yine masanın altında yatarım,” dedi. “Artık neredeyse hiç böcek yok, farelerin de hepsi gitti.”

“Televizyonu açmamı ister misin amca?”

“Hayır, bebeğim. Hayır. Kendim çözmek istiyorum. Aklımı tekrar kullanmak istiyorum. Hatırlamak istiyorum.”

“Neyi hatırlamak istiyorsun amca?”

“Tam olarak bilmiyorum, ama bebeklerle ve, ve, seninle ilgili.”

“Beni hatırlıyorsun değil mi amca?”

“Demek istediğim bu değildi.”

“Ağlama, amca. Üzüyorsun beni.”

“Bir saatliğine ya da bir süreliğine gittin,” dedi Ptolemy. “Ama yangında Maude Petit’i kaybettiğim zamanki gibi hissettim.”

“Ne yangını amca?”

Yaşlı adamın yanına, sessiz ve karanlık televizyonun önüne bir sandalye çekti Robyn. O dinlerken, bir çocuğun koca bir gölge tarafından alevlerle saplanmış kırık hikâyesini ve alevler üzerinde dans eden bir adamı belki

de bir çakalı anlattı ona Ptolemy. Ölü bir köpek ve smokin içinde ölü bir adam, artık hiçbir şey ifade etmeyen bir ABC ve Robyn'ın bacağından sallanan bir çapaya benzeyen Reggie vardı bu hikayede.

Ne sorgulamış ne de anlamıştı yaşlı arkadaşının anlattıklarını Robyn. Ellerini tutmuş ve başını sallamıştı ara ara. Cevaplayamadığı sorular sormuş, güleceği ve başını sallayacağı hikâyeler anlatmıştı ona Ptolemy.

Bir ara düşünmüş ve sormuştu: “Neden öyle kaçtın, kızım?”

Soruyu duymuş ve anlamıştı Robyn. Ellerini boğazına götürmüş ve duygusu olan ama anlamı olmayan bir ses çıkarmıştı.

“Koltukta yatarım amca,” demişti. “Hilly evde olduğu her gece orada benimle birlikte yatmak ister.”

“O çocuk bir hırsız.”

“Niecie iyi,” demişti Robyn. “Beni eve aldı, ama bugüne kadar kimse bana bir yatak almadı ya da kapılarını açıp sonra da paralarını gösterip ne kadar istersem alabileceğimi söylemedi. Annemi seviyordum, ama o neredeyse tanıştığı her adamla birlikte olurdu. Bazen bana arkadaşlarının yanına gitmemi söylerdi çünkü erkek arkadaşlarının bana bakmalarını ve onun yaşlı olduğunu düşünmelerini istemezdi.”

“Bilmiyorum, neden olmasın,” demişti Ptolemy. “Sen sevimli bir kızsın. Sana bakmaktan kendilerini alamayabilirler.”

“Burada kalmak ve seninle yaşamak istiyorum amca.”

“Ben de. Ben de burada seninle birlikte yaşamak istiyorum.”

“Ve bana bir yatak, birkaç örtü, yastık ve battaniye almanı istiyorum, ama paranı istemiyorum. Paranı banka hesabına yatıracağız ve bir banka kartı alacağız sana, böylelikle yatak alabilirsin ve ben de içinde uyuyabilirim.”

“Ama giysilerini giymek zorundasın ki ben de o diğer yerde olduğu gibi bacaklarına bakmayayım,” demişti Ptolemy.

“Bacaklarıma bakmak hoşuna gitmiyor mu amca?” demişti Robyn, muzip bir gülümseme belirmişti dudaklarında.

“Bacaklarına bakmak hoşuma gitmiyor çocuğum. Uzun zaman önceydi o, şimdi şimdidir.”

“O halde diğer hesaplarınızdan başka bir de zimmet hesabı açmak istiyorsunuz değil mi Bay Grey?” diye sordu Andrea Tolliver. Gülen siyah suratı, amcasını öldüren adamlar aleyhinde tanıklık etmesini isteyen beyaz polis şefi kadar samimiyetsizdi. Koyu tenli bronz saçlı siyah bir kadındı, boynunda, bileklerinde ve en az üç parmağında altın takılar vardı.

“Robyn her ne söylediyse benim istediğim de o,” dedi Ptolemy, onu kendinden emin ve zeki gösterdiğini bildiği bir ses tonuyla.

“Ama zimmet hesabı istiyor musunuz?” diye sordu bankacı. “Zaten faturalarınızı otomatik olarak ödeyen bir hesabınız var.” Önündeki bilgisayar ekranına baktı kadın. “Fazla para çekilmiş ama.”

“Yatak almam lazım, Robyn etrafta onca hırsız varken parayı evdeki çantanın içinde öylece bırakamayacağımı söyledi.”

Ptolemy bir dakikasını görevlinin masasının yanındaki sandalyeden odanın etrafına bakmaya ayırdı.

“Birini mi arıyorsunuz Bay Grey? Belki tanıdığınız bir banka memurunu?”

“Shirley Wring,” dedi, dudaklarında bir gülümseme belirmişti. “We-re-i-ne-ge.”

“Yok... Shirley diye biri çalışmıyor burada.”

“Amcam parasını dolabındaki bir kutuda saklıyordu,” dedi Robyn sonra. “Oranın güvenli olmadığını ve buraya yatırırsa belki biraz faiz alabileceğini söyledim ona. Ona ben bakıyorum ama bu onun parası. Bu yüzden bankaya getirdim onu.”

Kızı dikkatle inceleyen banka görevlisini izledi Ptolemy. Daha önce de görmüştü daha büyük siyah kadınların genç olanlara bunu yaptıklarını.

Andrea Tolliver Robyn'den daha büyüktü ve artık caddedeki adamlara adresi ve telefonu hakkında yalan söylemek zorunda değildi. Robyn'in parası için yaşlı bir adamla konuşabileceğini düşünüyordu.

“Bayan?” diye sordu Ptolemy.

“Evet, Bay Grey?”

“Bu çocuk paramı çalmak isteseydi burada olmazdık.”

Ptolemy, kendisini izleyen banka görevlisinin suratından, onu doğru okuduğunu anladı, doğru kelimeleri söylemişti.

“Parayı tasarruf hesabınıza atıp, bir bankamatik kartı verebiliriz size Bay Grey. Immm. Yeğeninize de bir kart çıkarmamızı ister misiniz?”

“Hayır,” dedi Robyn. “Hayır, benim için gerekli değil. Bu amcam için, benim için değil.”

Gölümsedi çocuğa Bayan Tolliver. Bu, kızın yaşlı adamı soymadığından emin olmak için yaptığı son testti.

Ptolemy Tolliver’a babacan bir bakışla baktı ve sırtıttı sonra.

“Komik bir şey mi var Bay Grey?” diye sordu bankacı.

“Hepimiz buradayız,” dedi Coydog McCann’ın uzun zaman önce söylediği bir şeyi kelimesi kelimesine tekrar ederek: “Bota biri binerken diğeri iniyor ve merkezdeki kaptan hepimize, gitmek istediğimiz yere ulaşacağımızı garanti ediyor.”

Tolliver kaşlarını çatmış, Ptolemy’nin ne demek istediğini merak ederken, Robyn Ptolemy’nin elini tutmuş, gülümsüyordu.

“Bay Grey. Bay Grey.”

Robyn birden alarma geçmiş, elini cüzdanına götürmüştü. Kızın altı santimlik keskin bıçağıyla korunmaya hazır olduğunu anlamıştı Ptolemy.

İsmi ni duyduğu anda şimdiye kadar ona seslenmiş seslerin arasında bir gezintiye çıkmıştı.

“Bay Grey,” derdi Alman fırıncı Felix Franz, kahve ve kahveli kek almak için, arkadaşlarıyla birlikte günlük yapılacakları bekledikleri ofise giden yol üstündeki fırına uğradığında.

Sadece ismini söylediler, selamlayışı öyleydi. Ama bu bir kadın sesiydi, ne Alman bir adamın, ne Melinda Hogarth’ın ne Sensia’nın ne de muntazam Papaz Brock’un sesiydi.

İsmi ni çağıranı görmek için döndü ve gülmeye başladı.

“Sorun yok Robyn. O, benim arkadaşım. We-re-i-ne-ge.”

Bol bir pantolon ve turkuvaz bir tişört giymişti. Onu ilk gördüğü günkü yeşil şapka ve soluk kiraz kırmızısı çantası vardı üzerinde.

“Bay Grey,” dedi yeniden.

“Shirley Wring,” dedi Ptolemy, onu gördüğüne sevinmiş ve bir yüzü, bir ismi ve istediği bir şeyi hatırlamış olması gerçeğiyle mest olmuştu.

“Robyn, bu kadın bir hazine sundu bana.”

“Hı hı...” diye homurdandı Robyn. Tolliver’ın yüzünde gördüğü şüpheyi şimdi Robyn’de görüyordu Ptolemy.

Çevrelerindeki siyah ve kahverengi tüm insanlar hareket ediyorlardı. Shirley’in kısık gözleri Ptolemy’ye bakıyordu.

“Bu Robyn, yeğenim,” dedi Ptolemy.

“Asıl hazine amcanız,” dedi Shirley. “Telefon faturamı ödeyemediğimde amcanız bana yardım etti ve üstelik garanti olsun diye verdiğim yüzüğümü bile almadı.”

“Şimdi borcunuzu verebilirsiniz,” dedi Robyn kabaca.

“Ödemek zorunda değil,” dedi Ptolemy. “O bir hazine sundu bana. Biliyorsun, tüm hayatım boyunca aldığım ikinci hazineydi o.”

“Hep beraber yemeğe gidebiliriz,” diye teklif etti, gri kahverengi gözlü küçük kadın.

“Eve gitmek zorundayız.”

“Hayır bebeğim,” dedi Ptolemy. “Shirley burada, o, demek istediğim, buraya geliyordum çünkü...”

“Ah!” dedi Robyn ve gülümsedi mahcupça. “Özür dilerim, Bayan Wring. Amcam günlerdir sizi arıyor.”

Utanarak gülümsedi Shirley Wring, onu arayan adama bakıyordu.

“Uzun bir süredir beni arayan bir adam yoktu hayatımda. Benim gibi yaşlı kadınları hayatlarında onları ayakları altına alan biri olmaması bile şanslı yapar.”

“O halde hepimiz yemek yiyoruz, değil mi?” diye sordu Ptolemy, Shirley Wring’in gri ve kahverengi gözlerinin içine bakarak.

Subway mağazalar zincirinde yemek yediler. Yemeği Shirley ödedi.

Kuzeyde bir yerden Los Angeles’a geldiği zamanlardan bahsetti Shirley. Ptolemy ona Kaliforniyalı olup olmadığını sorduğunda, “Hayır, başka bir yerden geliyorum,” dedi.

“Gerçekten çok güzel konuşuyorsun,” dedi Ptolemy rahatsız edici bir soru sorduğunu fark etmişti. “Buraya okula gitmek için mi gelmiştin?”

“Annem eğitim almamı istedi ama ben Eric isimli o Asyalı çocuğu tanıdıktan sonra ondan başka hiçbir şey düşünemez oldum.”

“Robyn sonbaharda üniversiteye gidecek,” dedi Ptolemy, sesi bilmediği her şeyi örtecek kadar yüksekti.

“Yüksekokul”, dedi Robyn.

“Yüksekokul da bir üniversite,” diye açıkladı Shirley.

“Bu doğru,” diye ekledi Ptolemy. O ve Shirley Wring isimli kadın açık sarı plastik masanın karşısından gülümsediler birbirlerine.

“Eve dönmeliyiz amca,” dedi Robyn en sonunda, sohbeti tamamlamak ve sessizliği sona erdirmek için...

Günler yaşlı adam için yeni bir ahenk içinde geçiyordu. Televizyon, Robyn, gece izlediği şov programlarını izlemediği sürece kapalı kalıyordu. Ptolemy, Robyn'in televizyonu onun için açık bırakmasını ya da sürekli izlediği haber kanalını açmasını reddediyordu. Bunu kendi yapmazsa, hazineyi bulup, ailesini kurtaramayacak; köyün eteklerindeki barakada oturan Maude Petit ve Floppy'de olduğu gibi başarısızlığa uğrayacaktı.

Bu sebeple radyo kapalı kaldı.

Bazı günler Robyn, Reggie'nin eski arkadaşı Beckford'la dışarı çıktı. Bazı geceler eve Ptolemy uykuya daldıktan saatler sonra geldi. Suçlamadı onu Ptolemy. Robyn bakıyordu ona ve tıpkı babasının beslemesini istemediği kuşlar gibi özgür olmalıydı bu yüzden.

Shirley Wring üç hafta boyunca haftada iki kez oturmak ve konuşmak için öğlenleri Ptolemy'nin yanına geldi.

Sohbetleri hep güzel başlıyordu. Annesinden, babasından, zavallı çiftçilerin çalıştığı çiftlikten, Coy'dan, kayıp hazineden ve Shirley'in yeşil yüzüğünden bahsediyordu ona Ptolemy. Fakat bir süre sonra anlayabiliyordu Shirley'in gözlerinden anlaşılmadığını. Kaşlarını çatmıyor ya da sıkılmıyordu Shirley, ama gülümsemesi yumuşuyor ve loş görüş alanı söylediği şeyden başka bir şeye odaklanmış oluyordu. Bu noktada Ptolemy çay teklif ediyor, o da artık gitmesi gerektiğini söylüyordu: "Güneş batmadan ve haydutlar çıkmadan..."

Bu süre içinde Ptolemy'e, bankadan bir zarf geldi. Zarfın içinde, plastik bir kart vardı, kartın en altındaki plastik altının içine ismi kazınmıştı. Robyn, Crenshaw'daki alışveriş merkezine içinde televizyon ekranı olan bir makineye

götürdü onu. Kartı yuvasına soktuktan “En sevdiğin isim nedir amca?” diye sordu.

“We-re-i-ne-ge?”

“O tuşlara basar mısın?”

Tuşlara iki kere bastıktan sonra kart yuvasından geri çıktı.

“Artık tek yapman gereken o harfleri hatırlamak böylece bu makine sana para verecektir.”

“Karşılıksız mı?”

“Hayır, amca. Para birlikte açtığımız banka hesabından gelecek.”

“Ah, evet,” diye yanıtladı, hatırlamamış ve yanıldığı için kendinden nefret etmişti.

Ptolemy, yeni banka kartıyla, aynı alışveriş merkezindeki Merlyn'in Yeri adlı bir mağazadan pembe saplı üç büyük çekmecesini olan ahşap bir yatak aldı Robyn için. Yatağın yastıktan başlığı vardı bir de, başlık katlanır olduğundan koltuk da olabiliyordu yatak. Yeni örtüler, battaniyeler, yastıklar ve yatak koltukken kullanmak için kırmızı parlak minderler de almışlardı.

Ertesi gün yatak geldiğinde, onu kuran adamlara gülümsedi Robyn.

Onlar ayrıldıktan sonra amcasının elinden tuttu ve yeni yapılmış yatağında yanına oturtana dek çekti onu.

“Shirley Wring’le evlenip beni buradan dışarı mı atacaksın Grey Amca? Yaparsan aldırmam. Demek istediğim, ev senin, ne istersen onu yaparsın ama daha önce hiç böyle güzel ve yeni bir yatağım olmamıştı. Gitmem gerektiğini söylersen, yatağımı da alıp öyle gitmek isterim.”

“Yatağını henüz almışken gitmek mi istiyorsun?”

“Hayır. Shirley Wring’e âşık olduğumu düşündüm.”

“Bunun için fazla yaşıyım. Bu yaşımda yalnızca çocukları sevebilirim... Senin gibi. Seni seviyorum.”

Eğildi ve dizlerinin üstüne oturdu Robyn. Üvey amcasının ellerini aldı ve yüzüne bastırdı. Uzun bir süre böyle kaldılar.

“Beni bırakacak mısın Robyn?”

“Asla Grey Amca, asla.”

Pişirdi, temizledi ve o geceden sonraki her gece Ptolemy'nin oturma odasında yattı Robyn. Ara sıra çevrede gezintiye çıktılar ve Melinda Hogarth'ı bir daha hiç görmediler.

Niecie aradı iki defa.

“Pity Baba hasta, onu doktora götürmem ve ilacını vermem gerekiyor,” dedi Robyn gardiyanına. “O daha iyi olduğunda geleceğim ama.”

“Sen çok yaşa çocuğum,” dedi Niece.

Üç hafta boyunca, Dr. Ruben'le buluşana dek böyle gitti her şey.

Ruben'in ofisi Melrose'un kuzeyinde, ilçenin batı yakasındaki bir binadaydı. Ptolemy homurdanıyordu kendi kendine, genç adamlar peş peşe Robyn'in ilgisini çekmek için uğraşırlarken. Ptolemy ve Coy McCann neredeyse bir asır yıl önce, Ptolemy'nin zihninde balık tutarlarken, kız gülümsüyor, yalan atıyor ve bazen de umursamıyordu etrafındakileri.

Doktorun ofisi, güzel gül bahçesini çevreleyen profesyonel ofislerin olduğu avludaydı. Güller beyaz ve altın renkli, kırmızı ve açık sarı renklerindeydi. Robyn ona rehberlik ederken gülümsüyordu Ptolemy.

“Burası çok güzel,” dedi. “Neresi burası?”

“Doktorun olduğu yer, hatırlıyor musun?”

“Ah evet, evet...”

Ne danışma, ne de hemşire vardı içeride, bir tarafında büyük bir masa ve diğer tarafında muayene masası olan büyük bir oda vardı sadece. Robyn ve Ptolemy masanın önündeki minderli sandalyelere oturdular.

Bryant Ruben orta boylu, orta yaşlı ve orta yapılı bir beyazdı. Ptolemy’i güldürecek kadar koca bıyıkları ve hiç de itici olmayan yeşil boncuk gözleri vardı. Güçlü ve temiz bir sesi vardı doktorun. Tickle Nehri’nin karşısında bile olsa doktorun ne söylediğini anlayabileceğini düşündü Ptolemy.

Hafıza testiyle başladılar.

Doktor; elma, domates, kozalak, portakal, serçe ve taş gibi kelimelerin yer aldığı bir kelime listesi söyleyip Ptolemy’den tekrar etmesini istedi.

“Portakal, taş ve, ve bir şey,” diye cevapladı Ptolemy ilk denemede.

Sekizinci listeden sonra gülümsedi Doktor Ruben.

“Şortunuz kalacak şekilde soyunmanızı ve muayene masasında oturmanızı rica edeceğim Bay Grey. Yeğeninizin bahçede beklemesini ister misiniz?”

“Hayır. Beni burada görebilir. Çıplak olmaktan rahatsız olmak için fazla yaşıyım.”

Ruben elinde plastik bir eki, stetoskop, burnunun ucundaki çift lensli byteli gözlüklerle muayene etti Ptolemy'yi.

“Doksan bir ha, Bay Grey?”

“Evet efendim.”

“Sağlık durumunuz sizin yaşınızdaki birine kıyasla çok iyi. Elbiselerinizi giyinebilirsiniz, masada konuşalım.”

Robyn pantolonunu ve gömleğini giymesi için yardım etti Ptolemy'ye. Sonra Ptolemy'nin kahverengi ayakkabılarını bağlamak için çömeldi.

“Bu ayakkabılar senden daha büyük kızım,” dedi Ptolemy. Robyn ayağa kalktı ve onu yanağından öptü.

“Amcan bunamanın ilk safhalarında,” dedi Ruben, Robyn’e. “Belki biraz daha ötesinde, ama çok fazla değil. Zorlukla diyalog kurabiliyor ve yakın geçmişi hatırlamakta zorluk çekiyor. Öyle inanıyorum ki tahribat iyileştirilemeyecek kadar büyük değil.”

Çocuğa açıklama yapan doktoru umursamadı Ptolemy. Erişemediği dünyada gözleri ve kulaklarıydı onun Robyn. Doktorun ne demek istediğini söyledi Robyn, Ptolemy’ye. Garsona koşan ve yemekte ne olduğunu öğrendikten sonra geri dönen bir komiye benziyordu bu haliyle:

“Bu ne demek Doktor?”

“Problem çözme, şeyleri hatırlama ve iletişim kurma yeteneğini kaybediyor Bay Grey. Dil becerisi görece daha güçlü, ama bilişsel becerileri zayıflıyor.”

“Bilişsel ne demek?” diye sordu Robyn, kaşlarını çatmış, amcası için ne yapabileceğini anlamaya çalışıyordu.

“Düşünmek demek.”

“Sadece birkaç ay iyi düşünebilmek istiyorum doktor,” dedi Ptolemy. “Hatırlamam gereken bir şeyler ve bakmam

gereken akrabalarım var ve biliyorsun ki, eğer... eğer karıştırırsam, tümü kaybolur, tüm hayatım.

“Ne kaybolacak?” diye sordu bıyıklı adam.

“Ben, ben...şey. Şu anda kelimeler yok,” dedi Ptolemy.

“Görüyor musun? Problem bu,” Kelimelerinin görüntüsü ordaymış gibi parmak uçlarını doktorun masasının ucuna yerleştirdi Ptolemy.

“Genel kullanımda olan bazı ilaçlar var,” dedi Ruben ve beş altı ilacın ismini sıraladı. “Hiçbiri çok etkili değil. Demek istediğim bu ilaçlar bir süre bulunduğu durumdan daha kötüye gitmeni engelleyebilir, ama...”

“Amcam aklını geri istiyor,” dedi Robyn, şaşkınlık ve öfke vardı sevimli yüzünde.

Gülümsedi Ruben.

“Ayrıca amcamın sağlık sigortası yaptırmış olduğuna da eminim,” dedi kız.

“Dairesini temizlerken sigorta evrakları gördüm. Amcam bir gazi ve muhtemelen ordu onun masraflarını karşılayacak.”

Ruben’in gülümsemesi zamana yayıldı.

“Evet?” dedi kız.

“Bay Grey” dedi Bryant Ruben, fırıncının onu karşıladığı gibi.

“Evet doktor.”

“Yüz yaşına kadar yaşamak ister misiniz?”

Yüz yıl. Ptolemy geriye dönüp, onu bulunduğu yere kadar getiren zamana şöyle bir baktı.

“Zaman bir nehire benzer,” demişti Coydog çocuğa. “Ağır ağır gelir arkandan ve sana yetiştiğinde durmaz,yoluna devam eder.”

Ptolemy’nin nehri fırtınalı ve hızlıydı; taşlara çarpa çarpa akmış, yarı ölü bir kedi balığı gibi savurmuştu onu bu nehir. Çok kere görmek istemediği bir güne açmıştı gözlerini.

“Hayır doktor. Benim yalnızca birkaç aya ihtiyacım var.”

Ruben gülümsedi yine.

“Robyn?” diye sordu doktor.

“Evet?”

“Tıp mükemmel değil. Problemleri çözüyorlar, ama bir o kadarını da yaratıyorlar çoğu kez. İlaçlar ancak deneme yanılmayla daha iyi olabiliyor.”

“Hı, hı.”

“Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

“Yani çok fazla test edilmemiş bir ilacı denersem, hasta olabilirim.”

“Ölebilirsin,” dedi doktor kızı aşağılamamaya çalışarak.

Başıyla onayladı Robyn. Ptolemy de başıyla onayladı.

“Bir çocuk için çok fazla bu,” dedi yaşlı adam.

“Sizi o buraya getirdi Bay Grey?”

“Eğer ölüm hakkında konuşacaksak dışarıda bekleyebilirdi.”

Ruben gülümsedi yine.

“Neredeyse yarı delisiniz Bay Grey,” dedi. “Aslında pek öyle değil, ben de diğer yarısıyım.”

“Hastanenin geri çevirdiği siyahların vurulmalarına ve bıçaklanmalarına yardım eden Adamsville’deki deli doktor gibi misiniz yani?”

“Ben bıçak darbesi ya da silah ateşi gibiyim daha çok.”

İfade edemese de bu kelimeleri net duydu ve anladı Ptolemy.

“Hayatımı mı istiyorsunuz doktor?”

“Bir ilaç var,” dedi Bryant Ruben. “Batılı araştırmaları düzenleyen yasaların daha az olduğu Güneydoğu Asya’da yapıyorlar ilacı. Dünyanın her tarafından gelmiş bir grup doktor işinize yarayacak olan o ilacı test ediyorlar.”

“Deneme yanılma tedavisi mi?” diye sordu Robyn.

“Evet. Bu tehlikeli ve de FDA² öğrendiği takdirde yasaklanabilir. Her zaman işe yaramıyor, ama yaradığı zaman da bir süre alev alev yanıyorsun. Çok bozulmamış, yani çok şeyini kaybetmemiş kişilere ihtiyacımız var. Neyin doğru neyin yanlış yapıldığını görmemiz gerekiyor, kişi öldükten sonra...”

“Ölmek mi?” ayağa kalktı Robyn, elini amcasının omzuna koymuştu. “Hadi buradan gidelim amca.”

Ama ayağa kalkmadı Ptolemy. Onun yerine başını eğdi ve parmak uçlarıyla kafatası kemiklerine bastırdı. Doktorun birkaç kelimesini yakalamıştı. Söylediklerinde, çocukluk yıllarında, tavukları kovalarken rüzgârda uçan kuş tüylerine benzer bir şey görmüştü

² Amerika Birleşik Devletleri gıda ve ilaç yönetimi

“Hadi amca.”

Başını kaldırdı Ptolemy, yeşil boncuk gözlere bakarken şeytanın gözlerine baktığını anlayarak irkildi.

“Şeytan da diğerleri gibi bir melek,” demişti Coydog ona defalarca. “Şeytan, daha fazlasını talep etmiş Efendi'den. Kanatları yakılmış, yere inmiş bu yüzden; ama hâlâ bir melek ve hakkını vermek zorundasın ona.”

İki adam, Ruben ve Ptoelmy birbirlerine baktılar. Açık kapıdan içeriye dolan ağır bir gül kokusu vardı odada. Robyn'in eli Grey'in omzundaydı.

“Bir şey imzalıyor muyum?” diye sordu Ptolemy şeytana.

“Vücudunuzu anlaşımlı olduğum üniversiteye bağışladığınızı beyan eden bir formu imzalayacaksınız. Formda öldükten sonra kalanları inceleyebileceğimiz yazıyor olacak.”

“Grey Amca, bu adamı dinlemek zorunda değiliz.”

“İşe yarayacağına söz veriyor musun?” diye sordu Ptolemy, hafif bir gülümseme vardı koyu dudaklarında.

“Her zaman değil. Üç aşama var...”

Doktor açıkladı ama umursamadı Ptolemy, hatta anlamaya da çalışmadı. Mimiklerini ve jestlerini izledi düşmüş meleğin, orada işaretler aradı. Kulaklarında hızlı bir uğultu vardı ve kalbi hızlı çarpıyordu.

“...bu sonuncu aşamaydı,” diyordu Bryant Ruben. “Son aşamanın etkilerini azaltmak için karışımında değişiklikler yaptık ama yine de size herhangi bir şey için söz veririm yalan söylemiş olurum.”

“Yürür yeryüzünde en dürüst adam: şeytan,” demişti Coydog. “Önce hazinesini sunar sana, sonra ruhunu alır.

Yalanların prensi diye çağırırlar onu, halbuki bir sakiden farksızdır o. Paranı öder, zehrini içersin.”

“Amca.”

“İlacını içersen, bunu senin için yapmış olacağım değil mi?” diye sordu Ptolemy, kullandığı kelimeleri dikkatli ve yavaş seçmişti. Kullandığı kelimeleri ötekilerinin içinden dikkatli ve yavaşça ayıklamıştı.

“Hafıza sorunlarınızdan kurtulma ihtimaliniz var.”

“Bedelini ödemek istiyorsunuz değil mi?”

“Toplu bir ödeme yapacağım size, yirmi beş adet yüz dolar kadar.”

Gülme sırası şimdi Ptolemy’deydi. Zihninin arka kapısı bir dakikalığına açılmıştı. İkisinin de söylediklerinin çoğunu anlamamıştı ama doktorun söylediği her şeye doğruluğundan emin olarak cevap vermişti.

“Paranı kendine sakla şeytan,” dedi. “Hapları verebilirsin ama parana ihtiyacım yok.”

Robyn’in itirazlarına rağmen bir anlaşma yapıldı. Kâğıtlar imzalandı, planlar yapıldı ve el sıkıştı iki adam. Ruben kapıya kadar geçirdi ikisini.

“Antonie Church’e bunun için ödeme yaptınız değil mi?” diye sordu Robyn kapıda.

Gülümseyerek başıyla onayladı yeşil gözlü şeytan doktor. Dişlerini gösterdi doktora Robyn.

Gülüyordu Ptolemy eve dönerlerken.

“Amca, bunu yapamayız,” dedi Robyn.

“Yapıldı bile bebeğim.”

“Uymak zorunda değilsin ama.”

“Zor kısmı çoktan atlattım.”

“Neymiş o?” diye sordu kara çocuk.

“Şeytanla oyun oynadım ve onu kendi oyununda yendim. Parayı alsaydım ruhumu almış olacaktı, ama kandırdım onu. Adil bir anlaşma yaptım onunla. Ruhumu değil bedenimi verdim ona.”

“Amca, sen delisin.”

“Uzun bir zamandır değil.”

Ertesi pazartesi Olga Slatkin isminde Litvanya asıllı genç bir kadın geldi Ptolemy’nin evine.

“Ajansım tarafından buraya gelmem ve Bay Grey’e bu antibiyotik iğneleri vurmam söylendi,” dedi Robyn’e.

“Doktor Ruben mi?” diye sordu kız.

“Hayır. Hayır. O adamı tanımıyorum. Ben Borman isminde bir kadınla çalışıyorum.”

Olga gençti ama çekici değildi, buna rağmen yüzü Ptolemy’nin hoşuna gitmişti.

Kadın, iğneleri Ptolemy’nin önce sol koluna ve sonra sağ koluna enjekte etti.

“Neden iki iğne vurdunuz?” diye sordu Robyn, etrafında gezinerek.

“Biri iğne, diğeri de iğnenin yapabilecekleri için.”

“Ne gibi?” diye sordu Robyn sertçe.

“Ateş, bulantı, ishal, ağrı...” dedi kadın. Doğu Avrupalıydı, yayvan bir yüzü, heyecansız bir sesi vardı.

“Amca bunu yapmamalısın,” dedi Robyn hemşire gittikten sonra.

“Sorun yok bebeğim. Tek şansımız bu.”

“Ama sen yaşlısın,” diye şikâyet etti çocuk. “Ölecek kadar hasta olabilirsin.”

“Zaten öleceğim,” dedi. “Ama bu şekilde odanın etrafına baktığımda bu kadar kaybolmayacağım, We-re-i-ne-ge’m olacak, sonra şeyi, şeyi, şeyi... oradaki şeyi kendim açabileceğim,” dedi, televizyonu gösteriyordu.

Robyn, Ptolemy’nin çok uzun konuştuğunda ve heyecanlandığında nasıl olduğunu biliyordu. Konuşması çok uzadığında söyledikleri anlaşılmaz oluyor, akli karışıyor ve sonra üzülüyordu.

“Tamam, Grey amca,” dedi, “Ama doktor dedi ki bu ilacın seni öldürme ihtimali yüksek.”

O zamana kadar ellerine bakıyordu Ptolemy. Kelimelerin, onu neden birkaç cümleden sonra yüz üstü bıraktığını merak etti. O gece, hemşirenin iğne enjekte ettiği sol kolu yanmaya başladı. Robyn’e bir şey söylemedi. Biliyordu ki, kız eğer isterse hemşirenin gelmesini engelleyebilirdi.

Ertesi gün yine geldi Olga. O gece Ptolemy’nin kolu omzuna kadar yandı.

“Çiftlikte mi yaşıyordunuz?” diye sordu Ptolemy Olga’ya üçüncü gününde, iğneyi enjekte ederken.

“Evet,” dedi, gülümseyerek. “Nasıl bildiniz?”

“Taşrayı, insanların gözlerinde görürsünüz,” dedi. “Derin göklere ve uzun süren sessizliğe benzer.”

Gülümsedi Olga Slatkin ve sonra kaşlarını çatı.

“Kendinizi nasıl hissediyorsunuz Bay Grey?”

Robyn oturma odasındaydı, televizyon izliyordu. Ptolemy’yi iğne vurulurken görmek hoşuna gitmiyordu.

“Kollarım biraz yanıyor,” dedi.

“Durmamı ister misiniz?”

“Hayır bebeğim. Acıya dayanabilirim. Coy’u ateşin üzerinde dans ederken gördüm, ama bana hiç söylemedi, hem de hiç.”

Perşembeye kadar ağır iki kolunda, göğsünde ve başındaydı. Cuma günü, Shirley Wring geldiğinde, onu geri çevirmek zorunda kaldı Robyn.

“Amcamın ateşi var,” dedi Robyn yaşlı kadına. “Önümüzdeki hafta gelebileceğinizi söylüyor. O şimdi çok hasta ve yataktan çıkamıyor.”

Shirley öylece ayakta dururken Robyn’in ne demek istediğini anladı, gözlerini genç kıza dikerek:

“Neden benden hoşlanmıyorsun çocuğum?” diye sordu en sonunda.

“O gerçekten hasta,” diye yakındı Robyn. “Size yalan söylemiyorum.”

“Sana inanıyorum, ama benden hâlâ hoşlanmıyorsun ve ben, benden nefret etmene sebep olacak ne yaptığımı bilmiyorum.”

“Sizden nefret etmiyorum Bayan Wring. Sizi neredeyse hiç düşünmüyorum bile.”

“Gördün mü? Bu, kabalık değil de ne? Neden bana karşı kaba olmak istiyorsun? Amcanın arkadaşayım ben.”

“O benim gerçek amcam değil,” dedi kadın-çocuk, kadına.

“O, neye baktığını ya da ne söylediğini bilmiyor günün yarısında. İnsanlar onun parasını ve eşyalarını almak

istiyorlar. Sizin faturanızı ödedi ve o günden beridir hep geliyorsunuz.”

Gülümsedi ve başıyla onayladı Shirley Wring. Oturma odasına doğru yürüdü, Ptolemy’nin yatak odasının kapalı olduğunu fark etti.

“Size yatağından çıkamadığını söyledim,” dedi Robyn, genç sesinde bir üzüntü havası vardı.

“Onu rahatsız etmeyeceğim,” dedi Shirley kıza.

Yaşlı kadın, Ptolemy’nin bazen arkadaşıyla sıcak çaylarını içerken masa olarak kullandığı televizyonun önündeki isfanden sandalyeye oturdu.

“Telefon faturamdı,” dedi Shirley. “Beş dolar rica ettim, o bana on dolar verdi ama ben de ona karşılığında bunu verdim saklaması için.”

Soluk kiraz kırmızısı cüzdanınınından daha küçük kadife siyah bir çanta çıkardıktan sonra sehpaye bıraktı çantasını. Siyah çantanın içinden de küçük pembe mendile sarılı yeşil bir taşı olan sevimli bir altın yüzük çıkardı. Robyn’e uzattı onu.

Kız, yüzüğün metalinin altın olduğunu ve taşının çok değerli olduğunu görebilmişti. Böyle güzel şeyleri, dergilerde, televizyon programlarında ve kalın, kurşun geçirmez camların ötesinde görmüştü.

“Kabason zümrüt,” dedi Shirley Wring.

Bir iki dakika okşadıktan sonra yüzüğü kadına geri uzattı Robyn, ama alamadı gözleri tam görmeyen kadın.

Büyük büyük anneannem, Abraham Lincoln’in polislerinin köleleri özgürleştirdiği yıl olan 1865’te eski efendisinin evinden çalmış bu yüzüğü. Shirley bir aile hikâyesini

anlatır tonda: “Anneannem, oğluna bu yüzüğün yoksul bir siyah aileyi bir ömür yaşatacak değerde olsa da, onu özgürlüğümüzün sembolü olarak saklaması gerektiğini söylemiş. Büyükbabamın ismi Bill Hollyfield’miş, ama sonra annesinin hediyesini onurlandırmak için soyadını Wring olarak değiştirmiş.”

“Bu yüzüğü amcana vermeni istiyorum. Ona iyileşmesini ve son dolarımı tükettiğimde bana gerçek bir adamın yaptığını yaptığı için onun iyi olmasını istediğimi söylemeni istiyorum.”

Robyn kadının hediyesinin ağırlığını göğsündeki bir taş gibi hissetti. Shirley’in soyadını ve tarihini geri çevirmek istedi ama yaşlı kadının yaralı gözleri durdurdu onu.

“Bunu sizden alamam, Bayan Wring.”

“Bu senin için değil şekerim. Bay Ptolemy Grey için. Bana verdiği on doların benim için ne ifade ettiğini söylemek istiyorum ona.”

“Ama bu çok değerli,” dedi Robyn. “Bu ondan çok daha değerli.”

“Hayır, değil bebeğim.”

Kalktı ve kızın yanağına dokundu Shirley.

“Çok hastalanırsa ve öleceğini hissedersen, onu görmeme izin verir misin?”

Gözyaşlarına boğdu bu kelimeler Robyn’i. Yeni yatağına oturdu ve ağlamaya başladı. Başını kaldırdığında, Shirley gitmiş ve kapıyı arkasından kapatmıştı.

Olga Slatkin Ptolemy'e son iğnesini enjekte ettikten sonra, Robyn, Ptolemy'yi yerinde tutmaya çalışırken yardım etti Olga'ya. Çılgına dönmüştü Ptolemy; anlaşılmaz kelimeler haykırarak kıvranıyordu yatağında.

“Coy! Coy!” diye bağırdı yaşlı adam.

“Ne diyor?” diye bağırdı Robyn Ptolemy'nin şaşkıncı derecede güçlü kolunu yerinde tutmaya çalışırken.

“Anlaşılmıyor söyledikleri,” dedi Doğu Avrupalı kadın.

“Bir dakika bekleyelim, sakinleşecek.”

Bir dakika sonra sakinleşti Ptolemy, bilinci yerinde değildi, zorla nefes alıyordu.

“Son iğneden sonra hep böyle olur,” dedi Olga. “Üç dört gün boyunca uyurlar ve sonra çoğunlukla kalkarlar.”

“‘Çoğunlukla’ ne demek?” diye bağırdı Robyn.

“O hasta. İlacın onu iyileştirmesi gerekiyor normal şartlarda, ama bazı insanlarda işe yaramayabiliyor.”

“Siz iğneleri vurmadan önce böyle değildi.”

“Ama hasta değilse Doktor Borman neden bu iğneleri vurmamı istedi?”

Kadınlar konuşurlarken, Ptolemy, büyük taşların üzerine akan ve bir çocuğun kahkahası sesini çıkaran bir nehrin üzerindeki çimenli bir tepede uyanmıştı. Gülümsüyordu. Ağrısız kalkmıştı ayağa. Yaşlı ya da genç değildi; genç ya da yaşlı olmakla ilgilenmiyordu da. Güneş başının üzerinde parlıyordu ıslıl ıslıl. Her tarafta beyaz bulutlar vardı. Güneş ışığı öyle parlaktı ki yüzünü yakmıştı ama umursamadı bunu. Çocukluğundan kalan bir gündü sanki. Nehir, Tickle Nehri’ydi ve Coydog McCann durduğu yerin biraz yukarısındaydı.

“O hasta değildi,” dedi Robyn mavinin ötesinde bir yerden, “İğneleri vurmadan önce.”

“Bana söylediklerinden daha fazlasını söyleyemem size,” diye yanıtladı sade yüzlü kadın onu.

Başını kaşıdığında, saçlarını orada buldu Ptolemy. Saçma göründü bu ona, nihayetinde saç neyi değiştirirdi ki?

Coy, suyun kenarındaki bir ağaç kütüğünün üstünde oturmuştu, elinde sicim ipine sarılı ev yapımı bir hint kamışı vardı.

Yaşlı adam (artık pek de yaşlı görünmeyen) başını kaldırdığında, ilk başta kaşlarını çatmış, sonra gülümsemişti. Ptolemy arkadaşının iki köpek dişini kaybettiğini unutmuştu. Bu haliyle gülüşü daha anlamlıydı.

“Li’l Pea, sen misin?” diye sordu yaşlı adam.

“Evet, Coy amca. Evet, efendim.”

“O kadar yolu beni tekrar görmek için mi geldin?”

“Bilmiyordum,” dedi artık yaşlı olmayan yaşlı adam.

“Venice’li beyaz bir hemşire gördüm; bana iğne vurdu ve sonra tepenin diğer tarafındaki bayırda buldum kendimi.”

“Sadece bir kamışım var,” diye özür diledi Coy McCann.

“Sorun değil. Yalnız oturmak istemiyorsan, yanına oturabilirim.”

“Ah, hayır. Seni bekliyordum ben de.”

“Gerçekten mi?”

“Tabii ki. Borcun var bana. Beni serbest bıraktıklarından beri burada seni bekliyorum.”

Bununla ne demek istediğini anlamıştı Ptolemy. Bu, onu sessizleştirdi. Yaşlı adamın yanına oturdu, suya baktı.

Güneş parlaktı, ama nehrin içindeki büyük taşların arasında ve altında bulunan gölgeleri gösterecek kadar değildi. Kedibalıkları, kerevitler ve diğer yaratıklar karanlığın ardına, ayıların, panterlerin, kurtların ve hatta uzun boyunlu gri balıkçıların gagalarının bile ulaşamayacağı yerlere saklanmışlardı.

Ptolemy’nin zihni, balıklar ve yosunlarla birlikte inebiliyordu oralara kadar. Karanlık gece gibi soğuk, siyah ve derindi...

“Uyan oğlum, uyan,” dedi hem yumuşak hem keskin bir fısıltıyla.

Gözlerini araladı Ptolemy ve ağrıdan kısıtı sonra. Sabahın erken saatleri olduğunu söyleyebilirdi Ptolemy. Hatta o vakitlerden bile önce, annesinin ve babasının tarlada çalışmaya gitmek için kalktıkları vakitlerdi.

Kız ve erkek kardeşleri ancak çocukların uyuyabildiği derin bir uykudaydılar, annesi ve babası da iki odalı barakalarının ön odasında uyuyorlardı.

“Baba?”

“Şşş!” dedi Coy, parmaklarını çocuğun dudaklarına koyarak.

“Benimle gel.”

Çocuğu yataktan çekti barakanın duvarına çarparak. Ptolemy’nin üzerinde pijamasından başka hiçbir şey yoktu.

Hilal vardı gökte ve bir baykuş üzerlerinden geçmişti. Ağustos böcekleri gevezelik ediyor, üç kurbağa cıvıldıyordu. Ptolemy gecenin derinliğini daha önce hiç görmemişti. Barakalarının arkasındaki patikada yürürken daha önce hiç bu kadar geç bir vakitte dışarıda bulunmamış olduğunu düşündü.

“Nereye gidiyoruz Coydog?”

Durdu ve çocuğa döndü yaşlı adam, yüzünü onun-
kine oldukça yaklaştırmıştı.

“Çeneni kapa, yoksa ikimiz de öleceğiz. Beni anlıyor musun oğlum?”

Kolunu kavradı ve odunların içine sürükledi çocuğu. Hangman Tepesi’ne gelene kadar uzun süre yürüdüler ve oradan Mourner Şelale’sine ulaşana kadar derin bir ağaçlığın içinden geçerek yukarı tırmandılar. Ptolemy gündüz bile tek başına bulamazdı bu şelaleyi ama Coy’un adımları kesin, çabuk ve gözükardı.

Şelale yirmi fit yüksekliğinde ve tepelerden inen sular oraya döküldüğü için durağandı.

Pity'yi kucağına aldı Coy, şelalelere ve oradan zayıf ay ışığında zar zor görünen sudan perdenin arkasındaki gizli mağaraya uzanan büyük taşlarla kaplı rüzgârlı patikada.

Ptolemy'nin pijaması onlar mağaranın içine girene kadar ıslanmıştı. Coy, kolunu serbest bıraktıktan sonra çocuk emeklemeye başladı taş zeminde soğuktan titreyerek.

Coy, yağdan sıırıslıklam olmuş bir fener yaktı. Fener, Özgürlük Vaftizhane'sindeki ibadet salonunun büyüklüğünde bir taş zemini gösteriyordu.

“Üşüyorum,” diye yakındı çocuk.

“Buraya geri dön,” diye cevap verdi Coy, dev kil taşı ve granit bölmenin en ucuna doğru ilerlerken.

Yaşlı adamın sesindeki, daha önce hiç duymadığı bir şey, acısına rağmen ona itaat etmesine sebep oldu.

Mağaranın arkasında tepelerden düşmüş, kırık ve çatlak büyük düz taşlar vardı.

“Şu yukarıdaki, kuzeyde köşede olanın yanındaki,” dedi Coy McCann; el fenerini, sağ köşesindeki beyaz bağı saymazsak, siyah renkli büyük düz taşın üzerine tutarken.

“Hazineyi buranın altına sakladım. Buranın altında, taşıyacak kadar güçlü olduğunda almanı istediğim şey var. Hadi dene. Taşı duvarın ötesine itmeyi dene.”

Ptolemy (ondan çok daha büyük olan) taşın ucunu kavradı ve duvarın ötesine itmek için çok uğraşmasına rağmen kıvıldatamadı taşı.

“İyi,” dedi Coy, o gece ilk defa gülüyordu. “Çok gençsin, bunu yerinden oynatabilmen için henüz çok erken, ama daha sonra, genç bir adam olduğunda, bu taşı hareket

ettirmeni, kırmanı ve bizim gibi muamele gören siyahların hayatlarında değişiklik yapmanı isteyeceğim.”

Biraz sonra, çam ve meşe dalları arasında gidip gelen ay ışığı huzmelerinin altındaydılar.

“Kaçmadan önce eve gitmeliyim,” dedi Coy Ptolemy’ye. “Ama bunu yapmaya korkuyorum.”

“Niye korkuyorsun Coy amca?”

Eğildi yaşlı adam, yüzünü okşadı çocuğun, sert elle-riyle.

“Jersey Manheim’i tanıyor musun?”

Ptolemy tanıyordu onu. Korkuyor ve nefret ediyordu o zalim beyaz adamdan. Çevrelerindeki en varlıklı adamdı ve siyahlara köle muamelesi yapıyordu. Ptolemy’nin ailesinin çalıştığı toprağı üzerine almış ve araç gereçler için verdiği kredilerle onları kendisine borçlu hale getirmişti. Bu yüzden ne oradan ayrılabilir ne de kendi başlarına tek bir on sent biriktirebiliyorlardı.

“Kokarca kadar sarhoş olduğu bir vakit söyledi bana,” dedi Coy, “Bir kap altını olduğunu. Onun ve atalarının İç Savaş’ın otuz yıl öncesinden beri her hafta için bir altın sakladıklarını. Saydım tek tek, hesabıma göre yaklaşık beş yüz bin altınının olması lazım. Paraların bir kısmı sana gösterdiğim yerde. Senelerdir o altınları düşünüyordum. Nihayet, sana gelmeden birkaç saat önce evine gittim ve altınları el arabasına yükledim, sonra da buraya getirip sana gösterdiğim taşın altına koydum.”

“Evine girdiğinde nasıl uyanmadı?” diye sordu çocuk.

“Çünkü dedenin kirasını vermek için geldiğimde içki-
sinin içine biraz afyon koydum gizlice. Bilirsin her gece

cin içer. Kendini kaybettiğinden emin olduğumda, eve geldim ve hazine kutusunu, yatağının altındaki kapanın altında bulana kadar aradım evi.”

“Uyuyor muydu?” diye sordu Ptolemy.

“Evet.”

“Yani senin aldığını bilmiyor.”

“Bu beyaz adam için bir şeyi değıştirmez. Bilmek zorunda değıil. Tek hatırlaması gereken en son gördüğü zenci olmam. Gördüğü en son zenci bendim, bu yüzden araya-cağı ilk zenci ben olacağım.”

“O halde kaçacaksın?”

“Maalesef evet, kaçacağım. Kendim için ayırdığım yirmi altınla New York şehrine kaçacağım. Oraya gideceğim ve hayatımda bir daha hiç pamuk plantasyonu gör-meyeceğim.”

Bu sözlerden sonra ağlamaya başladı Li'l Pea Grey. Coy, onun en yakın arkadaşıydı.

“Bazen fedakârlık yapmak zorunda kalırsınız, Pity,” dedi yaşlı adam. Şimdi benimle evime gel ki eşyalarımı alıp, güneş doğmadan ilçeyi terk etmiş olayım.

Arka yoldaki patikadan Coy McCann'ın berber bir oda-sını karısı ve çocuğı için devraldığından beri evim dediğı eğri sığınacağına gitmek üzere yola koyuldular. Ptolemy artık ayağını ya da soğığı düşünmüyordu. Onun ya da amca-sının peşinde olan beyaz adamlar da endişelendirmiyordu onu. Tıpkı Coy'la Tickle Nehri'nin kenarında balıklar ısır-mazken okudukları hikâyelerdeki düşman toprağında sa-vaşan askeler gibi hissediyordu kendini.

“Burada kal,” dedi Coy, Ptolemy’ye sığınağa yukarıdan bakan tepedeki meşe ağaçlarının yanında.

“Nasıl?”

“Sonsuza kadar gitmeden önce görebildiğim her dakika görmek istiyorum seni,” diye yanıtladı Coydog.

“Ama en tehlikeli vakitler bunlar. Evdeki her şeyi bir çantaya doldurdum, ama hepsini götüremiyorum çünkü altınların hepsi taşıyamayacağım kadar ağır. Bu yüzden seni çağırdım ve ayrılmadan önce altınların yerini göstermek istedim. Şimdilik yalnızca yaşlı Jersey’in onu gece boyu uyutacak kadar çok içtiğini umut etmek zorundayım. Öyle olmadıysa, aşağıda, bizi beraber bulmasını istemem.”

Amcası konuşurken ağacın arkasına saklandı Ptolemy. Hem korkuyor hem de korkusundan utanıyordu. Coydog McCann’ı izledi tepeden evine doğru koşarken. Tam girişe gelmişti ki biri haykırdı ve beyaz adamlar çıktılar her bir taraftan.

Adamların ilki bir tokat attı Ptolemy’nin arkadaşına, bir çığlık attı çocuk duyduğu acının ağzından çıkmasına engel olamayarak. Kimse duymadı onu ama çünkü herkes bağıyor, haykırıyor ve Coy’u zalimce dövüp birbirlerine atıyorlardı.

Güneş en yüksek tepenin üzerinde kızıl bir şeritti.

Defalarca haykırarak sordu Jersey Manheim, Coy’a parasını nereye sakladığını. Uzun süre sessiz kaldı Coy. Ölümüne kasteden on üç adam sarmıştı etrafını Coy’un, ama o zaten her şeyi göze almıştı. Sonunda bağıarak bir şeyler söyledi, Ptolemy’nin anlayabildiği kelimeler “....kuyunun dibi...” olmuştu.

Şükürler olsun ki linç sahnesi ateşler içindeki Ptolemy'nin gözlerinden kaçmıştı. Sadece çok kısa bir an, asılmış adamın ateş üzerinde dans ederken, etrafındaki adamların güldükleri ve alacakaranlığın yarı karanlığında meşalelerini kaldırdıkları sahne geldi gözünün önüne.

Yirmi altı yaşındaki Sensia Howard, Ezra Bindle'la evliydi, kırk beş yaşındaki Ptolemy onlarla Griffith Park'taki barbekü partisinde tanıştığında. Sarı elbisesi kendi partisini kendi veriyordu. Ezra'nın güçlü kolları kadının beline öyle dolanmıştı ki yapışık gibi duruyorlardı.

Sensia, Los Angeles güneşinde parıltıya koyu saçlarıyla orta kahverengi bir kadındı. Gözleri farklı bir kahverengiydi ve gülüşü Ptolemy'yi mutlu ediyordu.

Okuduğu bir kitaptan ve Avalon'daki kütüphaneye ne kadar çok gitmek istediğinden bahsetti.

“Buralarda mı yaşıyorsun?” diye sordu Sensia masumca.

“Caddenin karşısındaki büyük mavi pansiyonda kalıyorum,” dedi Ptolemy.

“Oturduğum apartmanın büyük olması biraz komik, çünkü odam iki sentlik bir posta pulu büyüklüğünde.”

“Benim oturduğum ev kendi evim,” dedi Ezra bunun üzerine. Ptolemy'nin iki katı kadardı, tuğla kırmızısı renginde ve gururluydu.

“Kadınım güzel elbiseler giydiriyor, haftada üç gün bifttek yediriyorum ona.”

“Ne tür kitaplar okuyorsunuz Bay Grey?” diye sordu Sensia.

“Gece Adamı isminde bir kitap okuyorum. Karanlıkta yaşayan ve ışığı hiç görmeyen bir adamın hikâyesini anlatıyor kitap.”

“Hiç mi?”

“Geçiminizi nasıl sağlıyorsunuz Bay Grey?”

“Daha önce kamyonla evlere buz dağıtırdım ama şimdi bütün ilçeyi temizliyorum.”

“Bunun için size ne kadar ödüyorlar?”

“Bankaya nasıl gidiyor?” diye sordu Sensia, besbelli romanın başkahramanından bahsediyordu.

“Postaneye nasıl gidiyor?”

“Banka işlemlerini postayla hallediyor,” dedi Ptolemy.

“Ayrıca yirmi dört saat açık olan bir postaneye gidip geliyor devamlı.”

“Bu çok tuhaf,” dedi genç güzellik. “Herkesten farklı bir adam.”

“Gitmeliyiz Sensia,” dedi Ezra Bindle. “Rex ve arkadaşları beraber içmeye davet ediyorlar bizi.”

“Siz de gelir misiniz Bay Grey?” diye sordu kadın.

“Onu davet etmediler,” dedi Ezra, Ptolemy evet diyemedi.

“O halde sen biranı yutarken, ben de Bay Grey’le kalıp kitabı hakkında konuşacağım,” diyerek kurtardı kendini adamın pençesinden.

“Benimle geliyorsun,” dedi büyük kırmızı kahverengi adam genç karısına ve sürükledi onu.

Ptolemy evlenmiş, bir aile kurmuş ve boşanmıştı o zamana kadar. Çocukları neredeyse yetişkinlerdi, anneleri ile yaşıyorlardı. Yaşlı bir adam gibi hissediyordu kendini, o gece o partide Sensia'nın gözlerinin hapsinde geçen o bir dakikanın dışında.

Sürükledi Ezra, kadını amatör ligdeki üniformalı beyaz adamların oyun oynadıkları beyzbol sahasının ilerisindeki otoparka kadar.

Gidişlerini seyretti Ptolemy: Ezra, Sensia'nın kolunu çekiyor o da kurtulmak için çabalıyordu. Adam, organlarından birini çekip almış, onu yaralı ve muzdarip bırakarak kaçıp gitmiş gibi hissetti.

Parkın üzerinde uçuyordu Ptolemy. Kırılmış bir çimenlikten çok küçük bir ormana benziyordu park. Bin bir çeşit insanı, gizli saklı hayvanı, patikaları ve ağaç kümelerini bir arada görmek sersemletmişti onu.

Los Angeles'ın üzerinde uçuyordu. Ara ara başını yukarı, mavinin çok yoğun olduğu yere doğru kaldırıyor, ama çok geçmeden bu görüntünün ruhunu yakıp kül edeceğini hissederek geri çeviriyordu kafasını hayatın tekdüze ve sefil akıp gittiği yere doğru.

Yükseklere, daha yüksekler uçuştu rüyasında ta ki insanoglunun dünyaya uçmak için gelmediğini ve bu yüzden er ya da geç yere çarpacağını hatırlayana kadar. Bu ani korku uyandırdı onu. Halk kütüphanesinin karşısındaki mavi büyük evindeki penceresiz odasında oturuyordu şimdi yatağında.

Uçtuğu rüyasını ve düşmekten korkusunu düşünüyordu. Sonra önceki hafta sonu Sensia isminde bir karısı

olan Ezra'yı tanıyan arkadaşlarıyla birlikte gittiği pikniği düşündü.

Saat sabahın 06.45'ydi.

Biri kapıyı çaldı.

“Bazen hayatta olayların arka arkaya geldiği ve kade-
rin geleceğe el attığı anlar olur,” demişti Coydog.

“Bu olunca, ya hızlı hareket eder ve durumdan fayda-
lanırsın ya da o fırsattan yararlanırsaydın neler olurdu so-
rusunun cevabını asla bilemezsin.”

“Hızlı hareket etmem gereken zamanı nereden bilece-
ğim?” diye sordu Lil Pea.

“Büyük bir şey olduğunda ve arkasından başka bir şey
geldiğinde, anla ki zaman gelmiştir.”

Yataktan kalktığında çocukluğunun saçmalığına gül-
müştü Ptolemy. Amcasını çok sevmiş ve ölümünden sonra
günlerce ağlamıştı ama aynı zamanda onun çoğunlukla
bir hayalci olduğunu ve verdiği derslerin ya gereksiz ya
da tehlikeli olduğunu anlamıştı.

Yan odadaki komşulardan birinin yardım istemek için
geldiğini düşünerek kapıyı açtı. Mavi Başlık'taki, evlerin-
den böyle bahsederlerdi, herkes temizleme, taşıma, ye-
mek pişirme ya da taş kırma işlerine gitmek için erken
kalkardı.

Kapıyı açtığında karşısında Sensia Howard'ı karşısında
görünce, Ptolemy'nin ilk aklına gelen Coy olmuştu. An-
laşılmasa bile nasıl iyi anladığına hayret etmişti Pto-
lemy. Tanıdığı en güzel kadını karşısında bulduğu o sa-
bah Ptolemy'nin dini olmuştu Coy.

Ptolemy bakakalmıştı, kahverengi tenini ateş gibi parlatan yeşil bir elbise giymiş kadına.

“Pantolonunuzu giymeyecek misiniz Bay Grey?” ilk kelimeleri olmuştu.

Ptolemy boxer şortuyla kapıyı açmış, onu o saatte yaktan kaldıran normal bir insanın giyinmiş olmasını beklemeyeceğini ummuştu.

“Evet, evet,” dedi. “Bekleyin.” Dolabından kahverengi pantolon ve sarı bir tişört çekip çıkardı.

Giyinirken, onu içeri davet etmediğini hatırladı. Belki de bunu bir aşağılama sayacak ve ayrılacaktı. Bu yüzden kapıya geri döndü çoraplarını ve ayakkabılarını giymeden.

Sensia orada bekliyordu.

“İçeri girsenize.”

Sadece bir sandalyesi vardı Ptolemy’nin. Onun da üzerinde bir kitap, bir bardak su ve o gün parkta bulduğu üç taş vardı. Sarı renkliydi taşlar. Taşları daha önce o renkte taş hiç görmediği için toplamış ve bir süre birlikte olmak için eve getirmişti onları. Coy’un çakıl taşları hakkında ne söyleyebileceğini merak etti; taşları, kitabı ve su bardağını kaldırırken.

“Nereye oturayım?” diye sordu Sensia.

“Burada ne yapıyorsunuz Bayan Howard?”³ (dipnot:)

“Howard benim asıl soyadım ve ben artık evli değilim. En azından bana göre artık değilim.”

³ İngilizcede bayan kelimesinin yerine geçen iki sözcükten biri ‘mrs.’, diğeriye ‘miss.’ ‘Mrs.’ evli kadınlar için kullanılırken, ‘miss.’ bekâr kadınlar için kullanılıyor. Burada söz konusu olan ‘mrs.’

“Değil misiniz?”

“Bugün günlerden ne?”

“Perşembe.”

“Biz hangi gün buluşmuştuk.”

“Pazar. Hayır, hayır... Cumartesi.”

Gülümsedi ve oturma yerlerini taradı, düz arkalı çam sandalyeye oturdu.

“Siz yatağa oturun Bay Grey.”

Öyle yaptı.

Sensia gözleri parlayarak Ptolemy’ye baktı ve başını salladı. “Cumartesiydi çünkü Ezra’yı beni hırpaladığı gün, pazar günü, terk ettim.”

Amberin içinde kalakalmış, anlam dünyasının ötesindeki bir ihtişamın ve güzelliğin içinde yakalanmış bir böcek gibi hissetti kendini Ptolemy.

“Bay Grey?”

“Evet, Bayan Howard?”

“Yanınızda oturabilir miyim?”

Yutkundu Ptolemy. Bununla onay izlenimi vermiş olmalıydı ki yatağa, Ptolemy’nin yanına oturdu kadın, elini dizinin üstüne koydu.

“Annem her zaman derdi ki...” dedi Sensia, “Bir kadın iki erkek arasına en az üç gün koymalı. Üç tam gün. Aksi halde ona hafif kadın derler.”

“Pazartesi, salı, çarşamba,” diye saymaya başladı Ptolemy ve sonra öptüler birbirlerini usulca.

“Başınızı neden sallıyorsunuz Bay Grey?”

“Çünkü neredeyse kırk altı yaşındayım, iki buçuk ay sonra olacağım ve geleceğini hiç ummuyordum.”

“Ben de yirmi altı yaşındayım,” dedi Sensia ve yanğından öptü sonra, “Yaşadığım her gün seni bulmayı bekledim.”

“Beni mi?”

“Seni barbekü partisinde gördüğümde, bana kitap okuyacağını ve ateşim olduğunda bana bakacağını biliyordum. Güne başlarken nasıl olduğumu soracağını ve söyleyeceğim her kelimeyi duyacağını biliyordum. Bir yıl sonra unuttuğumda bana hatırlatmak için orada olacağını biliyordum.”

“Bu yüzden mi Ezra’yı terk ettin?”

“Hayır. Beni ittiği ve saldırdığı için terk ettim; seni ne kadar çok istediğimi gördüğü için yaptı bunu.”

Bunu söyledikten sonra ayağa kalktı Sensia ve yeşil elbisesini çıkardı. Coy’un haklı olduğunu biliyordu Ptolemy.

“Pantolonunu çıkaracak mısın?” diye sordu ona. Rüya, coşku ve acıyla çıkan iniltiyle vites değiştirdi bazen.

Yirmi iki yıl sonra uyandığında onu ölü bulmuştu. Alkolik değildi, sigara içmemiş ya da kilo almamıştı ama Ptolemy’nin gülüşüyle uyanmayı umarak yattığı bir gece, uykusunda felç vurmuş, ölmüştü. Kırk dokuz yaşına girmemişti daha ve hiçbir zaman giremedi. Bir sürü âşığı olmuştu, ama ne ondan ayrılacak gücü kendinde bulabilmiş (bir kez dışında) ne de evden kovabilmişti onu. Ölmeden on yıl öncesinde valizleri, elbiseleri, gazeteleri ve kitapları biriktirmeye başlamıştı. İkinci el mağazalara gider şapka rafları, mücevher kutuları, mobilyalar ve çalmaya

niyet ederek aldığı ama hiç çalmadığı müzik aletleri almıştı. Mutfak harabeye dönmüş, yemeklerini salaş pizzacılar da ve çin restoranlarında yemişlerdi. Her sabah kalıp iki alt katlarındaki restorandan köpüklü kahve alırdı Sensia ve kendi için.

Onu sevmişti.

“Bu elbise nasıl?” diye sorardı ona Ptolemy’nin ilçe bakım bölümünde çalışırken kazandığı parayla aldığı yeni ya da eski bir elbisenin içinde fırl fırl dönerken.

Onu seyrederken hiçbir erkeğin onu ele geçiremeyeceğini düşünürdü. Birlikte Hawai’ye gitmeyi telkif eden Harlan Norman gibi onu eğlendiren erkeklerle buluşabilirdi bazen. Adada bir ay geçirip Harlan’ın tüm parasını harcamışlardı ama sonra elinde kocaman siyah bir inciyle yalnız dönmüştü Sensia.

Sensia’yı öldürmek istediği çok gün olmuştu. Bir hafta sonu eve gelmeyince kısa namlulu .25 kalibrelik bir tabanca almıştı. Ama sonra o salı hiçbir şey olmamış gibi gülerek çıkagelmişti Sensia. Nee yapacağını unutmuş ve sevişmişlerdi. Üzgün olduğunu söylemişti Sensia.

Bir gün ona, “Bir daha seni hiç aldatmayacağım Baba,” demiş ve yanılmıyorsa onu bir daha hiç aldatmamıştı.

Sensia’nın cesedinin yanında uyandığı o sabah, bir saat ağlamış, acil yardımını ağlayarak aramış, ambulans görevlileri Sensia’yı hayata döndürmeye çalışırlarken yine ağlamıştı.

“Felç,” demişti Asyalı sağlık görevlisi.

“O kadın sana hiç doğru davranmadı Pity Baba,” demişti Niece.

“Bin yüz dolar,” demişti cenaze kaldırıcısı.

“Amen,” demişti papaz Sensia’nın âşığı kadın ve erkeklerle dolu olan salona. Ezra bile gelmişti o gün. Şişman bir karısı ve de şişman yedi tane çocuğu vardı ama o da gelmişti elveda demek için çünkü Sensia, âşıklarının artık ona karşı aşk hissetmeseler bile burunlarında tüten bir kadındı.

Çoktan yaşlanmıştı Ptolemy. Sensia’ya geceleri kitap okumuş ve gününün nasıl geçtiğini sormuştu. Hasta olduğunda ki çoğunlukla öyleydi tavuk çorbası yapmıştı ona. Onu gördüğü ilk günden ve kadını olmak için Ezra belâsından kurtulduğundan beri hiç aklından çıkmamıştı.

“Ne kadar gitsem de, yolum her zaman evimize, sana çıkacak,” demişti ona.

Ptolemy bu sözleri mezar taşına koymuş, en sevdiği gün olan her sevgililer gününde mezarına çiçekler koymuş ve tüm bunların parasını Coy’un altınlarıyla ödemişti.

“Uyan amca,” demişti Robyn, mavinin, mezarlığın yukarısındaki mavinin ötesinde bir yerlerden.

Sensia Howard’ın ölümünden sonra her şey çok çabuk olmuştu: Elinde güçlü bir kaldıraç, gaz yağı lambasının ışığı altında altınların olduğu kalın kanvas çantayı saklayan siyah taşı ittirmeye çalışırken, yıkım için ayrılmış binaları ya da belediyenin binalar inşa etmek için boş bıraktığı alanları, adliyelerin önündeki kaldırımları, ofis binalarını, karakolları temizlerken, çalışırken, çalışırken, çalışırken, hayatta ve ölüyken Coy’la konuşurken, Sensia’yı severken, anneleri onları aldıktan sonra kendisinden nefret eden çocukları Rayford ve Rayetta’yı sever, hazinenin acı ve yasaklarla dolu yıllar boyunca ezilen siyah halkı kurtarmak için ne yapabileceğini düşünürken gördü.

“Grey Amca?” dedi Robyn belki bininci kez.

“Evet bebeğim?” diye yanıtladı, gözleri hâlâ kapalıydı.

“Uyandın mı?”

Yıllardır görmek istediği bir oyun başlarken açılan perde gibi kaldırmıştı göz kapaklarını. Robyn yanında oturuyor, ellerini tutuyordu.

“Burada...” dedi. “Ne zamandır?”

“Dört gün oldu,” dedi Robyn. “Dr. Ruben’i aradım ama telefonuna ulaşamıyordum. Birine söylemek istedim ama kime söyleyeceğimi bilemedim. Niece gelmek istedi ama ona doktorun, kötü bir gribe yakalandığını ve seninle aynı havayı soluyanların da aynı hastalığa yakalanabileceğini söylediğini söyledim.”

“Oturmama yardım et.”

Sensia’yı ölü bulduğu eski yatak odasına baktı. Çıkarsız sevdiği Sensia’yı düşündüğünde kaybetmenin acısını hissetmiyordu artık. Güzel bir rüyanın içindeydi artık o.

“Kalkmama yardım et.”

“Öleceğini sandım amca,” dedi Robyn, ona oturma odasına geçerlerken.

Gökkuşığı bezli taburesinin üzerine oturdu ve televizyona dikti gözlerini. Televizyona uzandı ve I/O düğmesine bastı ve ekranda komedi şov belirince gülmeye başladı. Parmakları sıcak ve canlıydı. Sert derisinin altındaki yaşlı kemiklerini hissedebiliyordu. Havayı ve de vücudundan yükselen ekşi kokuyu duyuyordu. Etrafına baktı.

Odayı temiz ve düzenli görmeyeli yıllar olmuştu.

“Robyn?”

“Evet amca.”

“Bana Tanrı’nın bir hediyesinin biliyorsun değil mi?”

“İyi misin?” diye yanıtladı.

“Hiç bu kadar iyi olmamıştım.”

“Tenin sıcak,” dedi Robyn.

“Alev gibi,” dedi kulak tırmalayan sesine derinlik katarak.

“Belki de bir doktora gitmeliyiz.”

“Doktora zaten gittik,” dedi. “Yapmamız gereken işleri yoluna koymak, işleri yoluna koymak...” Bocaladı bir dakika, sonra tekrardan buldu düşüncelerinin yolunu.

“Senin için, Reggie’nin çocukları, Niece ve dünyadaki tüm siyah halklar için yapılacak çok şey var.”

“Ne gibi?”

Cevap vermek yerine kurtarıcısına baktı Ptolemy. Sensia’nın büyüğü ya da Coydog’un derin ve çılgın doğruluğu yoktu onda, ama Robyn onların en iyisiydi. Yıllar

süren üzüntü ve ihmalkâr kayıptan sonra katlanır sandal-
yesinde oturuyordu şimdi. Akli terk edilmiş, onarılmamış
ve bakımsız bir ahır gibi kaç mevsimdir yoktu.

“Ne gibi amca?”

“Tanrıdan bir hediye,” dedi yeniden. “Sen olmasaydın,
şimdi burada bile olmayacaktım.”

“Başka biri gelirdi,” dedi Robyn başını eğerek.

“Evet. Gelirlerdi ama yine de ben burada olmayacak-
tım. Ben bir çamur parçası, sense Tanrı’nın elisin.”

“Pity Baba!” diye haykırdı Niece, Ptolemy ve Robyn’i karşısında görünce.

Ptolemy’nin dört gün yatakta yatmanın hassasiyetini üzerinden atması için yirmi dört saatin geçmesi gerekmişti. Ertesi gün banyo etmiş, düşünmüş, *Gerçek Zaman* isminde bir kitap okumuş, radyoda caz dinlemişti.

Sonra Central’daki küçük beyefendilerin gittiği mağazasına gitmiş, koyu mavi bir takım elbise, koyu kahverengi bir gömlek, sarı bir gravat ve siyah ayakkabı almıştı.

“Genç bir delikanlıyken böyle mi giyinirdiniz Bay Grey?” diye sormuştu Robyn, mağazanın üçlü aynasının önünde dururken.

“Hayır, bebeğim. Aynada gördüğüm Coydog McCann, tanıdığım en zarif adam.”

Yeni elbiselerini giydikten sonra kadınların alışveriş merkezine götürmüştü Ptolemy, Robyn’i. Sonra Normandiya’da bir taksiye binip, Niece’nin evine geçmişlerdi.

“Niece,” demişti Ptolemy, kendinden çıkan bu sesi duymamıştı senelerdir. “Nasıl gidiyor şekerim?”

Niecie boş oturma odasında durmuş, duyduğu sesi idrak etmeye çalışıyordu.

“Şimdi çok daha iyiyim Niece,” dedi Ptolemy. “Robyn doktora götürdü beni, neredeyse ölüyordum, ama sonra geceleyin hayata tekrar döndüm.”

“Şimdi, şimdi daha iyi düşünebiliyor musun?” diye sordu Niece, dili dolaşmıştı. “Gençken olduğu gibi?”

“Hım,” dedi Ptolemy, başıyla onayladı gülerek. “Ama kemiklerim hâlâ yaşlı, bana bir sandalye verecek misin?”

Robyn mutfaktan limonata aldıktan sonra, büyük cüseli Hilliard geldi Artie ve Letisha'yla birlikte. Gezintiye çıkarmıştı çocukları Hilly. Ptolemy'yi elinde limonata, bacak bacak üstüne atmış görünce kaşlarını çatmıştı büyük hırsız.

“Oğlum,” diye selam vermişti Ptolemy. Hilly’e karşı öfke dolu değildi artık.

“İsmim Hilly, ‘Oğlum’ değil.”

“Hilliard, evimde büyüklerine karşı saygılı ol,” dedi annesi.

Ters ters baktı Hilly.

“O kadar yolu tepip evine geldiğimde beni neden içeri almadın Grey Baba?”

“Nedenini sen biliyorsun.”

“Yaşlı ve, ve, ve bunak olduğun için mi?”

“Hilliard!” dedi annesi.

“Bu doğru.”

“Belki biraz unuttukandım,” diye onayladı Ptolemy. “Ama yine de en iyi şekilde üçe kadar sayabiliyordum.”

“Görüyorsun değil mi anne, saçmalıyor işte.”

Öfkeli genç adamın ses tonu da öfkeliydi. Ptolemy gülümserken elini cüzdanına götürmüştü Robyn. Çocuklar Niece halalarının sandalyesine doğru ilerlemişler, Hilly’ye tehlikeli bir yabancıymışçasına bakıyorlardı.

“O kadar da deli değildim, kendimi sana nasıl dinlettireceğimi bilmiyordum,” dedi Ptolemy.

Elini göğsündeki cüzdanına götürdü ve yirmi dolarlık tomarlar içinden.

Para tokat gibi çarpmıştı Hilly’nin yüzüne.

“Bu nedir Pity Baba?” diye sordu Niece.

“Oğlun beni bankaya götürdü ve üç tane çek için imzamı aldı, ama sadece birinin parasını verdi bana,” dedi Ptolemy. “Bu yüzden yaygara koparıyor, suçlu olduğunu biliyor çünkü. Ben buraya barışmak için geldim ama.”

Elindeki parayı büyük yeğeni Niece’ye uzattı.

“Altı yüz dolar var burada Niece. Bu çocukların tüm ihtiyaçlarının alındığından emin olmak istiyorum. Her ay bu kadar para vereceğim sana. Şanslıyım ki hesap cüzdanımı oğluna vermemişim, sana verecek param olmazdı aksi halde.”

“Oğlum çalmaz,” dedi Niece, elindeki tomarı sıkıca tutarak. “Yaşlanıyorsun Pity Baba. Hilly’ye üç çek verdiğini söylerken yanılıyorsun, sadece bir çek vermişsin.”

Niece’nin soluk ve yıpranmış üzerine pembe çiçekler dikilmiş kestane rengi bir elbise giydiğini fark etti o anda Ptolemy.

“Madeline Richards yapmıştı bu elbiseyi senin için değil mi?” diye sordu Ptolemy.

Gülümsedi Robyn bir zamanlar vasisi olan kadının yüzündeki afallamayı görünce.

“Bunu nasıl bildin?”

“Maddie’yle Sensia tanıştırmıştı seni. Elbiseler yapardı Maddie. Çiçekli elbiseler yapmayı severdi; öyle bir kumaş bulamayınca, elindeki kumaşın üzerine çiçekler dikmekte bulmuştu çözümü.”

“Maddie’yi tanıdığım günü hatırlıyorum,” dedi Niece. On beş yıl önce yapmıştı bu elbiseyi.”

“Sen küçük bir kızken dayın Roger, Betty Boop diye çağırırdı seni çünkü o çizgi filmi izlemeye bayılırdın. Betty Boop’un ‘Boop-boop-pe-doop’ şarkısını her söylediğinde on sent verirdi sana.”

Hilda (Niece) Brown kaşlarını çattı yeniden. Gözlerini kısıtı, bir iki dakika sonra başını salladı.

“Evet,” dedi. “Bu doğru. Roger Dayı Vietnam’da ölmüş ve onun için bir hafta ağlamıştım. Öz amcam da değildi üstelik.”

“Bunu annen söylüyordu, ama Roger, öz kardeşiydi onun. Alabama’da bir adamı öldürmüştü, sonra da başka bir adamın kimliğini almıştı. O kimlikle öldü. Öz dayındı senin, ama Alabama mafyasından olduğu bilinmesin diye kimse söylemedi.”

“Hatırlıyor musun tüm bunları Pity Baba?”

“Doktor tedavi etti beni bebeğim,” dedi Ptolemy ayağa kalkarken.

Robyn de ayağa kalktı arkasından, eli hâlâ cüzdanında, gözü Hilliard’daydı.

“Çocukluğumu hatırladığım ilk güne kadar açtı zihnimi. Öyle ki dedemin, yaşlı arkadaşımı anladığında ne düşündüğünü bile hatırlıyorum. Demem o ki ne diyeceksen de ama şu çocuk bir hırsız ve oğlun eğer bir şey yapmazsan Roger’in gerçek isminin duyulması halinde gideceği yola gidecek.”

Robyn’in gözleri Hilly’de sabitlenmişken, Niece de gözünü amcasına dikmiş, bir aydan daha az bir zaman önce gördüğü adamı arıyordu.

Niece’nin konuşmadığını görünce, yine ona konuştu Ptolemy: “Bu çocuklar için her ay altı yüz dolar vereceğim sana, seninle beraber oldukları sürece. Eğer annelerine geri verirsen, parayı vermeyeceğim.”

Çocuklara bakınca, çekinerek geri çekildi çocuklar. Yüzünü buruşturdu çocuk, paranın onunla ve kardeşiyle ne ilgisi olduğunu düşünüyordu.

“Benimle birlikteler,” dedi Niece ve başını salladı Ptolemy.

Sonra yabancı çocuğa döndü. “Hilly, beni o deli kadından kurtardığın için seni affediyorum. Seni yakında arayacağım çünkü bir şeyi öğrenmem gerekiyor.”

“Benden ne öğrenmek istiyorsun?”

“Sonra.”

Ptolemy Robyn’in omzuna dokundu. Evden, kraliyetin, yoksulların sefaletini incelediği gibi yavaşca uzaklaştılar.

“Hilly’yi neden o kadar kızdırdın amca?” dedi Robyn, eve dönüş yolunda.

Aldığı sarı elbiseyi giymişti Robyn. Biliyordu yaptığı yanlış, bu elbise Sensia Howard’la buluştuğu günü

hatırlatıyordu ona, ama durduramamıştı kendini.-iki kadını da öyle sevmişti ki.

“Sarı, en sevdiğim renk,” demişti ona, “Ve sen de benim en sevdiğim kızsın.”

Otobüsteyken başını sallayarak “Görölmeye ihtiyacım vardı,” dedi Ptolemy.

“Ne demek istiyorsun Grey Amca?”

“Erkekler öylece sana geliyorlar değil mi kızım?” diye yanıt vermişti ona, sorusuna doğrudan cevap vermek yerine.

“Efendim?”

“Erkekler...” diye tekrar etmişti. “Caddede, otobüste ve sinemada sana öylece geliyorlar değil mi? Seni tanımak ve onlara gülümsemeni istiyorlar değil mi?”

“Kimseyi tanımak istemiyorum.”

“Kimsenin sana ikinci kez bakmadığını hayal et,” dedi Ptolemy.

Zihni iki dünya arasında gidip geliyordu. Artık etrafında ne olup bittiğini deşifre etmesi için bir çevirmene ihtiyacı yoktu ama hâlâ Tickle Nehri’nin kenarında Coy’la konuşuyor ve önündeki seksen yıl için planlar yapıyordu.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Robyn.

“Bazı insanlarda magnet vardır sanki,” dedi Ptolemy, zihnini derin mavi geçmişten çekip çıkararak. “Bazı insanlar vardır ki onları tanımak istersin. Çekingen veya sakin olabilirsin, ama yanından öyle biri geçer ki korkunu yener ve ‘Nasıl gidiyor?’ dersin, eski dostlarına sorduğun gibi. Bu sensin Robyn. Biliyorum, çünkü Sensia’m da öyleydi. Kadınlar ve erkekler yanına gelir, onunla birlikte

olmak istediklerini söylerlerdi. Gladys Pine isminde bir öğretmenle tanışmıştı bir defasında. Gladys, Sensia'ya onu sevdiğini söylemişti. O günden sonra haftada bir bazen iki kez Slauson'da bir otelde görüşmeye başlamışlardı.”

“Seninle evliyken mi?” diye sordu Robyn.

“Sensia bana Gladys’in zekâsından hoşlandığını ve erkek değil kadın olduğu için beni aldatıyormuş gibi hissetmediğini söylemişti.”

“Bu tam bir delilik.”

“Her neyse, bir süre sonra Gladys kocasına gerçek aşkını bulduğu için ondan ayrılacağını söylemişti. Ertesi gün de Sensia, ona otelde buluşmalarına son vermeleri gerektiğini söylemişti. Bir sonraki günse, Paul Pine kendi kafasına sıkılmıştı.”

“Olamaz.”

“Sen işte böylesine güçlüsün kızım,” dedi Ptolemy, Robyn’in elini, ellerinin arasına alarak. “Güzelsin, ama insanların sende gördüğü yalnızca güzelliğin değil. Güzelliğin ve hoşluğun bir ayna gibi. Erkekler ve kadınlar sende kendilerini görüyorlar, güzelliklerini yalnızca sende görüyor ve bu yüzden onları bırakıp gitmene tahammül edemiyorlar.”

“Grey Amca, böyle iyi konuşamadığın zaman da tüm bunları düşünüyor muydun?”

“Yaşlanınca,” dedi ve durdu, siyah toplumda”Köpek Kardeşler” olarak bilinen Coy ve Lupo gelmişti aklına. Gençken birlikte koşmuşlar, kırklarına geldiklerinde, o zamanlar o yaşlardakiler yaşlı sayılırlardı, tek kelime etmeden ve arkadaşlıklarından hiç sıkılmayarak saatlerce oturmuşlardı. “Yaşlanınca, dinlenmediği sürece kimsenin

konuşmadığını ve kimsenin bir başkasının anladığından daha az bilmediğini anlayacaksın.”

“Seni kimse dinlemiyor muydu amca?”

“Sen gelene kadar beni kimse anlamıyordu da.”

“Peki tüm bunların Gladys Pine ile ilgisi ne?”

“Kendinden başka kimseye dokunmamıştı o. Sonra Sensia’ı görmüş ve elini ona uzatmıştı, benim kadını da tutmuş ve göğsüne koymuştu o eli. Bunu düşündüğümde ağlayacak gibi oluyorum. Güzel ama aynı zamanda bir hüznün şarkısı. Bazıları bunun aşk, bazıları da maymun iştahlılık olduğunu söyleyebilir ama o kişiler görmeyip, söylemeyip, hissetmeyip ve de ölmedikten sonra etraflarına ne verebilirler ki?”

“Derinsin amca,” dedi Robyn.

“Hayır bebeğim. Ben de herkes gibiyim, herkes gibi...”

O gece Coy’un ölümünü gördüğü bir rüyayla uyandı Ptolemy. Ateşi vardı ama uyandırmadı Robyn’i. Yatakta kalırsa ölebileceğini düşündü, kalktı o yüzden ve banyoya gitti, dört aspirin yuttu ve ılık bir duş aldı.

Duş yatıştırmıştı onu.

Bir süre sonra küvete oturmuş ve sıska vücudunu serin suya bırakmıştı. Şeytanın ilacında dizlerini çok fazla ağrıtmaktan kurtaran ne olabileceğini merak etti.

Coy’un gizli mağarasından altın dolu ağır çantayı çıkarıp taşıdığında on yedi yaşında gibi hissediyordu kendini. Kuzeninın Terraplane arabasını almış ve hazineyi alıp üç yıl boyunca sakladığı Memphis’e doğru yol almıştı. Altın-

lara her dokunduğunda mağara suyunun soğukluğunu ve ölümün ürpertisini hissetmişti.

Titremeye başlayınca suyu kapattı ve Robyn'in aldığı büyük havluyla kurulandı. Kurulandıktan sonra, su lekeli aynada başına ve gövdesine baktı. Yan odada uyuyan çocuktan daha zayıftı muhtemelen, ama kilo almıştı. Yüzü tanıdığı diğer yaşlılar kadar kırışmış değildi, ama doksan bir yılı gözlerinde görebiliyordu. Eski karışıklığın, avının etrafını sarmış zehirsiz bir yılan gibi, tepesinde dolaştığını görüyordu.

“Amca!” dedi Robyn.

Banyonun kapısındaydı.

Ptolemy küvetten havluyu aldı ve sıska belinin etrafına doladı, eli kopça görevi görüyordu. Gözlerini kıza dikti ama konuşmadı.

“İyi misin amca?”

Başıyla onayladı.

“Ters bir şey mi var?”

“Bir adam aklını nasıl kaybeder bilmiyorum, ama onu yeniden nasıl bulur?”

“Üşümüşsün.”

“Yatağımda alev alev yanıyordum. Nehri düşünüyordum...”

“Sen ve Coydog'un balık tuttuğu nehri mi?”

“Bankada ne kadar paramız kaldı şimdi?” diye sordu.

“Tasarruf hesabında kırk iki bin var, geri kalanı da vadedi hesapta. Hadi amca, yatağına geri dönmelisin.”

“O çocuğun ismi neydi? Görüştüğün çocuğun.”

“Beckford mu?”

“Evet. “

“Onu seviyor musun?”

“İyi biri o,” Gözlerini kaçırdı Robyn, Reggie’nin yakışıklı arkadaşıyla seviştiğini anlamıştı Ptolemy.

“Üç erkek arkadaşıyla birlikte kaldığını mı söylemiş-tin?”

“Evet.”

“Para artık evde olmadığına göre, onu eve getirebilirsin. Burada kalabilirsiniz, sorun etmem.”

“Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum amca.”

“Neden?”

“Bilmiyorum. Yani, utanıyorum.”

Ptolemy sol elinin işaret parmağıyla Robyn’in çenesini tuttu ve yüzünü yukarı doğru kaldırdı yüzüne bakması için. Kızın üzerinde yalnızca tişört, onun üzerindeyse yalnızca havlu vardı. Bunu düşündü Ptolemy ama utanmadı.

“Seni seviyorum Grey amca,” dedi Robyn.

“Tabii ki seviyorsun,” dedi. “Ailen gibiyim.”

“Hayır,” dedi çocuğun içindeki kadın. “Ailem vardı. Bir aileye sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Hayır, amca. Yanında oturup, saatlerce dinleyebildim seni. Kafan karıştığında ya da korktuğunda, sana bakmaya devam ettim. Bana saygıyla davranıyor ve hâlâ bacaklarıma bakıyorsun. Beckford’un bu evde bizimle kalmasını istemiyorum.”

Hem geçmişteki hem de şimdiki Ptolemy Robyn'in sesindeki sevgiyi duymuştu. İkisinin de söylediklerine cevap verecek kelimeleri yoktu.

"Alet kutumu nereye koydun?" diye sordu Robyn'e oturma odasındaki dolabın altını üstüne getirirken.

"Yatağının altına koydum," dedi Robyn. Yatak da olabilen koltuğun üzerinde uzanıyor, derin okyanustaki tuhaf balığı anlatan bir gösteri izliyordu.

"Buraya getirebilir misin?"

Koltuktan zıpladığında, Ptolemy: "Gösteri bittikten sonra getirebilirdin çocuğum. Acele etmene gerek yoktu."

Oturmaya devam etmek yerine, Ptolemy'nin yanına gelip, yanağına bir öpücük kondurdu ve sıkıca kucakladı onu Robyn. Bir kadının kucağında hep kaybolurdu Ptolemy. Aklını kaybederdi yumuşak bir kucağın büyü-süne kapılarak.

"Bu ne içindi?"

"Ben yirmi yaş daha büyük, sen de elli yaş daha küçük olsaydın benimle evlenir miydin?" diye sordu.

"Benden daha iyi birisiyle olabilirdin."

"Tanrı senden daha iyisini veremezdi bana Grey amca."

Çocuğun kelimeleri değil ama sesindeki açlık göğsünü sızlatmıştı. Dev böceği mutfakta uçarken gördüğünde de böyle bir ağrı hissetmişti göğsünde. Kızın omuzlarını tuttu:

"Sen," dedi "Bu gece Beckford'la çıkacak mısın?"

"Eğer sen istemezsen, hayır."

"Hayır, sorun yok. Ben de sessizce oturmak ve biraz kitap okumak istiyordum aslında."

“Burada seninle olmam yoruyor mu seni amca?”

“Hayır bebeğim. Sen, aklıma bir ateş, eşğine de sevgi koydun.”

Bu sözleri bir yerlerden, belki de bir şarkıdan duymuştu.

Robyn altı civarlarında evden ayrıldı. Altıyı on geçeye kadar oturma odasındaki dolabın yanına gitmiş, elinde levye arka uçtaki zeminin üzerinde çalışmaya başlamıştı Ptolemy. Neredeyse elli yıl kadar önce kazdığı bir çukur vardı. Dairesi giriş katındaydı. Yerin altında üç fit uzunluğunda bir tuğla vardı. Oraya Coydog’un hazinesi için bir yer yapmıştı. Kapağı levyeyle söküp atması biraz zaman aldı ama biraz uğraştıktan sonra döndürebilmişti kapağı.

Eski menteşeler bağırmış, tahta zeminin bir kısmı parçalanmış ve patlamıştı. Ptolemy onca tozun nereden geldiğini merak etti. Kendinden sakladığı kutunun dörtte biri, gri kalın bir tozla kaplanmıştı.

Demir anahtarı sandığı açmak için kullanmış ama içindeki çantaya dokunmamıştı. İç savaş ve hatta daha öncesine giden altınların bazıları kullanılmış, bazıları yeniydi. Ama onun değildi bu hazine. O sadece bir koruyucuydu, hırsız, şehit ve partizan Coy’dan gelen bir emre itaat ediyordu.

Paraları okşamaya gerek duymadı ama mavi siyah .25 kalibre bir tabancaya sarılı yağlı kumaşı çekip aldı; tabanca hâlâ parlıyordu.

Kendi dudaklarındaki gülümseme hoşuna gitmedi. Bir tavşanı bile vurmamıştı o güne kadar, ama tabancaya sırttı ve elinde defalarca çevirdi.

“Evet?” dedi Hilly ahizeye.

“Sen misin oğlum?” diye sordu Ptolemy.

“Grey Baba! Dinle... Geçen günkü kabalığım için üzgünüm. Annem, seni aramamı ve özür dilememi istedi.”

“Niye aramadın peki?”

“Bilmiyorum,” dedi endişeli, yuvarlak, kahverengi çocuk adam.

“Demek istediğim, neden yapmadığımı bilmiyorum. Aldığımı geri ödeyeceğim sana tamam mı?”

“Paramı neden aldığını söyle ilk önce.”

“Fark edeceğini düşünmemiştim. Sarhoş gibiydin. Sorun olmayacağını düşündüğüm için.”

“Çalmanın sorun olmayacağını düşündün öyle mi?” diye sordu Ptolemy, sağ elini önce açmış ve sonra yavaşça sıkıyordu.

Yumruğunu her sıkıduğunda eklemleri ağrıyordu, ama o kadar da kötü değildi. Coşkun zihni hâlâ onunla birliktiydi. Bir çocuk kadar zayıftı ve çok yaşlıydı, ama önceki

kadar kötü değildi, öncekinin yarısı kadar bile kötü değildi.

“Her şeyi biliyorsun,” demişti Li'l Pea Coy'a, George Washington Carver ve yer fıstığını anlattığı bir gün.

“Hayır, çocuğum,” demişti Coy şaşırtıcı derecede kibar bir tonda. “Benden daha çok bilen biri varsa o da sensin.”

Li'l Pea kıkırdamış ve “Ben mi? Ben çok az şey biliyim,” demişti.

“Olabilir, ama yine de benden daha çok şey biliyorsun.”

“Ne gibi?” diye sormuştu çocuk, sorusunun imkânsızlığının farkında olmadan.

“Cırcır böceklerinin nasıl koktuğunu ya da ayaklarının dibine düştüğünde çakıl taşlarının nasıl ses çıkardığını bilirsin. Uçsuz bucaksız gökyüzüne bakmadan veya üzerine düşünmeden görebiliyorsun onu. Anneni ve babanı öyle çok seviyorsun ki Tanrı onları senden alırsa sen de ölürsün.”

“Tüm bunları sen de bilmiyor musun?” diye sormuştu çocuk, Coy'un derin sorularıyla ciddileşmişti.

“Takım elbiselere benzer tüm bu şeyler,” demişti Coydog. “Tüm bu şeyler benim vücuduma tam oturmazken, seninkine cuk diye oturuyor.”

“Ne demek istediğini anlamadım Coy,” demişti çocuk.

“Yaşlandıkça geçmişte yaşamaya başlarsın,” demişti Coy vaaza başlayan bir papaz gibi makamlı bir sesle. “Benim gibi yaşlı adamların ilk mavi göğü, ilk fırtınası ya da ilk öpücüğü yoktur. Benim gibi yaşlı adamlar çiğin tadıyla kendilerinden geçmez, kendi kokusunu

duyup gülmezler. Daha yolun başında, her şeyin yeni ve doğru olduğu zamandasın şimdi sen. Bense, küller, hatıralar, kırık kemikler ve acılarla kaplı bir dünyadayım. Yaşlı adamın gördüğü şeyler öylesine benzer ve yürüdüğü yollar öylesine tanıdık ki gözlerini açmaya gerek duymaz. Onun için doğru ve yanlış bir paranın iki ayrı yüzüyken, senin için yalnızca doğru vardır. İnsanlar bir şeyler söylediklerinde duyduklarının doğru olduğunu düşünürsün sen.

“Peki ya sen ne duyuyorsun Coy amca?”

“Artık kimsenin gerçekten bilmediği şeylerden bahsederken duyuyorum herkesi. Papazları, hâkimleri, beyaz adamları ve siyahları yarından bahsederken duyarken, tüm bu söylemlerin geçmişte kaldığını biliyorum.”

Yaşlı Ptolemy, amcasının o sözlerle ne demek istemiş olabileceğini düşündü. Belki de Coy, Jersey Manheim’i soyma kararını ta o zaman almıştı. Belki de aynı yolu yürümekten çok sıkılmış, yoldan sapmış ve bir kez daha vahşi doğanın içine dalmıştı.

“Grey Baba,” dedi Hilly. “Grey Baba, orada mısın?”

Ptolemy bir kez daha sürüklendiğinin farkına vardı, ama önceki, akıllı yerinde olmadığı zamanki gibi değildi bu seferki. Artık geçmişi onu taşımıyor, o taşıyordu geçmişini bugününde.

“Reggie’yle arkadaş mıydınız?” diye sordu Ptolemy Hilly’ye.

“Kuzendik, dostum.”

“Arkadaş mıydınız ama? Beraber içmeye gider, muhabbet eder miydiniz?”

“Tabii ki konuşurduk. Nina’yla başka bir eve taşınana kadar, aynı evde yaşadık.”

“Ama,” mankafalı çocukla ilk telefon konuşmasını hatırlamıştı hayal meyal, “Birbirinizle sırlarınızı paylaştınız mı ya da bir şeyin aslında ne olduğunu söylemiş miydi hiç sana?”

“Benim hiç sırrım yok Grey Baba. Çocuk değilim ben, yetişkin bir adamım.”

“Nieceye’ye seni neden evime almadığımı söylemiş miydin?”

Uzun süren sinirli bir sessizlikten sonra, “Hayır,” dedi Hilly.

“Hepimizin sırları vardır oğlum. Yaşlandıkça daha çok artar bu sırlar. Bir çocuk her şeyi söyleyebilir sana, bir adamsa içkisini yudumlar ve susar. Konuştuğu bir arkadaş olur ama. Reggie için o kişi sen miydin?”

“Hayır.”

“O kişinin kim olduğunu biliyor musun?”

Sessizlik öfkeyle titremiyordu artık. Neredeyse büyük yeğeninin düşüncesini duyuyordu Ptolemy.

“Billy Strong,” dedi Hilly sonunda.

“O kim?”

“Slauson ve Yirmi Üç’teki spor salonunun sahibi.”

“O ve Reggie yakınlar mıydı?”

“Evet, efendim. Hep beraberlerdi, hep.”

“Ve spor salonunda mı çalışıyordu?”

“Evet.”

“Tüm gün mü?”

“Her gün, cumartesi ve pazarları da.”

Komadan çıktığından beri doğru dürüst uyku uyumamıştı Ptolemy. Gözlerini kapatınca onun için hem yeni hem de eski bir dünyaya uyanıyordu. Orada Tickle Nehri boylarında Coy’la konuşuyor, Fransa’daki ölmeye mahkûm askerler için kutu kutu ilaç taşıyordu. Evlere buz taşıyor, sokakları süpürüyor, bazen de Sensia Howard’la öyle sert sevişiyordu ki bir iki gün sendeleyerek geziyordu.

Yine böyle bir gece, kendini eski, yarım akıllı haliyle televizyonun önünde otururken gördü. Beyaz bir kadın gibi görünen siyah kadın savaş hakkında konuşuyordu.

“Yüzden fazla Iraklı, Tuz Khormato şehrindeki intihar patlamasında öldü. İntihar bombacısı bomba yüklü kamyonu kalabalık pazar yerinin ortasında patlattı.”

“Afedersiniz bayan,” dedi Ptolemy.

Kadın, sözünün kesilmesine aldırış etmeden devam edecek gibiydi ama sonra döndü ve ona, oturma odasına doğru baktı. Küme küme yıkıntılar, okunmamış gazeteler, mobilyalar ve çöplerin olduğu eski oturma odasıydı kadının baktığı yer.

“Kimsiniz?” diye sordu kadın.

“Ben Bay Grey’im,” dedi Ptolemy resmi bir tonda.

Ptolemy’yi başından savmak ister gibi görünüyordu kadın ama biraz sonra bunu yapamayacağını anladı. Ptolemy’nin dinlediklerinin pek çoğunu anlamadığı eski günlerde olduğu gibi kulağına dokundu kadın. Dokundu ama kulağı konuyu değiştirmesine yardımcı olmadı.

“Adım Ginger,” dedi ekrandaki.

“Söyle bana Ginger, televizyonda yirmi dört saat boyunca ne anlatıyorsun?”

“Haberleri Bay Grey, haberleri.”

“Ne haberleri.”

“Bir savaş var ve insanlar ölüyor.”

“Düşman kim. Yine Hitler mi?”

“Düşmanın kim olduğundan emin değiliz. Savaşı zor yapan da bu.”

“Savaşığımız kişilerin kim olduklarını bilmezsek onlarla nasıl savaşacağız.”

“Biz...” dedi ve durdu. “Silahlarımızla onları hedef alıyoruz. Korktukları ve silahlarını bıraktıkları zaman, kim olduklarını anlayacağız.”

“Anlayamadım, Bayan Ginger.”

“Ben de Bay Grey.”

“Nasıl olur da bir insan savaştığı bir düşmanı olmasına rağmen onun kim olduğunu bilmez?” diye sordu Ptolemy, büyük siyah Hawaii incilerini bir araya getiren bir kolye gibi kelimeleri bir araya getirebilmesiyle gurur duydu.

“Zorro’yu hiç duymadınız mı?” diye sordu Ginger.

“Maskeli adam mı?”

“Evet, yüzünü gizleyen ve düşmanlarıyla o şekilde çarpışan adam.”

Midesi guruldadı Ptolemy’nin. Derin ve aç bir sestir bu, şaşırdı. Uykunun uyanıklıktan farklı olmadığını ve günlerdir yemek yemediğinin farkına vararak açtı gözlerini.

Bilinç eşiğinden inleme sesleri geçmişti kaçarak. Onu Ginger’dan ayıranın midesi değil, bu sesler olduğunu

anlamıştı. Karanlık odadaki yataktan çıkmış ve kapıya doğru sessizce yürümüşü.

Kapıdaki çatlaktan odayı dikizledi, inleyen Robyn'di. Çıplaktı, uzanmıştı; çocuk üzerindeydi. Çocuğun kolları Robyn'in başının hizasındaydı. Çocuğun orta kısmı, Baldwin Tepeleri'nde yerden petrol pompalayan iskeleler gibi yükselip iniyordu.

“Petrol yerin kanıdır,” demişti Coy, Li'l Pea'ye bir gün. “İnsanlar dünyanın tenine çok derin dalarlar ve bu kan onlarınmişçasına emerler. Depremler ve tsunamiler bu yüzden var. Yer, bizim annemiz ve şu bir gerçek ki o bizim yöntemlerimizden hoşlanmıyor.”

Bacaklarını havaya kaldırdı Robyn, titriyor ve anlamsız bir şeyler söylüyordu. Daha çok hızlandı çocuk, inliyordu. Yüzünü avuçlarının içine almıştı Robyn. Birbirlerine baktılar kasvetli odada. Televizyonun üzerindeki ışık odadaki tek ışıktı. Biraz sonra kızın yanına uzandı Beckford, yanağından öptü. Karanlıkta fısıldaştılar, birbirlerinin yüzünü, başını okşadılar.

Çok uzak bir yerden, belki de başka bir zamandan izledi onları Ptolemy. Elleri hareket etmeyi bıraktıktan sonra, uyumuş olduklarını anladı Ptolemy ve yatağına geri döndü. Gözlerini kapattı ve Ginger'ı, görünmez ve isimsiz düşmana karşı yürütülen mücadele üzerine konuşmaya hazır beklerken buldu.

Ptolemy odasından çıktığında saat sabahın altısıydı ve Beckford çoktan gitmişti. Ağız açık ve sol göğsü dışarıda yatıyordu Robyn. Kızın üzerindeki battaniyeyi çenesine kadar çekti ve eski teneke tencerede kahve yapmak ve son günleri üzerine düşünmek için mutfığa geçti.

Robyn'in atmosferine izin vermediği mobilya takımlarından biri olan küçük masaya oturdu. Yıllar boyu her sabah o masaya oturmuşlardı Sensia Howard'la. Başını her eğdiğinde onun varlığını hisseder, onu görmek umuduyla kaldırırdı başını.

"Döneceğim," derdi hep. "Bekleme."

Ama hep beklemişti onu... Öldükten sonra da. Karışıklığa düşüşünün başlangıcıydı bu olay. Çok sabahlar uyandığında onu aramıştı. Bazı günler ölmüş olduğunu öğlene dek hatırlamamıştı. Şimdi damarlarında şeytanın ilacı dolaşırken görebiliyordu tüm bunları.

"O yılların hepsi boşa geçti," dedi kendi kendine kahvesini yudumlarken, sigara çekmişti canı.

Avluya açılan dört tarafı çevrili verandaya çıktı. Geniş bir yerdi, kırk fit yüksekliğinde beyaz, sentetik taşlarla çevriliydi etrafı. Yirmi fit yüksekliğinde geniş çitaları olan, en hafif bir rüzgârda eğilen sekoya ağacından bir çit vardı geride. Üç daire hapishaneye benzeyen bu verandaya açılıyordu ama kimse hiç inmemişti buraya. Her taraftan kırmızı tuğlalı çirkin binalar yükseliyordu. Yukarı baktığında üst katlardaki demirlerle çevrili küçük avluları görebiliyordu, çoğu unutulmuştu. Önceleri bisikletler ve kasalara ya da çamaşır veya paslanmış ızgara tellerine ev sahipliği yapardı buralar.

Altı kat yukarıda orta yaşlı bir kadın oturuyordu dışarıda. Sigara içiyor ve dışarıyı seyrediyordu.

Bir süre onu izledi Ptolemy, ama kadın hiç aşağıya bakmadı. Yıllar gözlerinin önünden geçerken, kızı yaşındaki yetişkin kadının ona bakmasını bekledi. Kadınlar tarafından sevilmiş, erkeklerin lanetine uğramıştı. Arkadaşı

Major'un karısı Le Anne tarafından baştan çıkarılmıştı. Le Anne'nin tuzağına düşmüştü. Major hiçbir zaman bilmemiş, belki de bilmek istememişti.

Ptolemy kapıdan girdiği anda ne olduğunu anlamıştı Sensia.

"Kimdi o?" diye sormuştu. Üstündeki pardesüyü bile çıkarmamıştı henüz.

"Kim ne demek?"

"O."

"Neden bahsediyorsun anlamıyorum Sensia. Ralph ve diğerleriyle birlikte bardaydım."

"Le Anne'ydi değil mi?" Öfkesi soğuk ve şiddetliydi, insan öfkesi değil, korku ya da mantık nedir bilmeyen bir hayvan öfkesi gibiydi.

"Neden bahsediyorsun bilmiyorum Sensia Howard. Bir an bile düşünmeden bir adamla kaçıp gidebilen sensin."

Sessizliği sorularından ya da sezgilerinden daha kötüydü. Tek ve gerçek aşkı Sensia'nın o günkü öfkesini hâlâ hissedebiliyordu.

Ne söyleyeceğini bilememiş ve orayı terk etmişti. Major'u düşününce kötü oluyordu. Le Anne ona bir içki ısmarmıştı, sonra hatırladığı tek şey, Major'un kareli koltuklarında gülerek ve ara ara şarap içerek çiftleştikleriydi.

Sensia çılgına döndüğü için Los Angeles'tan ayrılmış ve Riverside'a gitmişti. Bir oda tutmuş ve benzin istasyonunda bir iş bulmuştu. Bir salı günüydü. Sensia'nın onu bir daha hiç sevmeyeceğinden emindi. Arkadaşının karısıyla yatarak bir anlaşmayı bozduğunu biliyordu. Salı öğlen ve cumartesi sabah arasında geçen her gece büyük

bira bardaklarında ekşi viski içerek uykudan çocuk bilinçsizliğine gömülmüştü.

Cumartesi sabahı kapısında bulmuştu Sensia'yı. Onu nasıl bulduğunu söylememişti Sensia. Söylediği tek isim San Francisco'da yaşayan George Fixx'ti. Daha sonra George hiç kimseye bir şey söylemediğine yemin etmişti.

“Senin derdin ne?” demişti Sensia ona kapıda.

Ev sahibinin haftalık odalara kadınların girmesini yasaklamak gibi katı kuralları vardı ama kadını itekleyerek geçmiş, doğrudan Ptolemy'nin altı numaralı odasına doğru yürümüştü Sensia.

Kötü görünüyordu. Gözlerinin altında torbalar vardı ve teni kuruydu. Saçlarını taramamıştı bile, uyumsuz bir tişört ve pantolon giymişti.

“Beni artık istemiyordun Sensia.”

“Ara sıra istemeyebilirim seni Ptolemy Grey ama sana ihtiyacım var. Hayatta olmana ihtiyacım var. Bunu biliyorsun, biliyorsun bunu.”

İnsanların konuştuğu gibi normal bir şekilde konuşmuyordu. Hakikati gösteren ölü ruhlara vaaz veriyor, nutuk çekiyordu sanki.

“Bana ihtiyacın mı var?”

“Gelmezsen birkaç hafta içinde ölmüş olacağım,” dedi. Tanrı benim şahidim, acım da sesim. Gözyaşlarına boğuldu, kollarına almıştı onu Ptolemy.

“Odaya kadınların girmesi yasak,” diye bağırdı ev sahibi.

“Şimdi çıkıyoruz Bayan Tinman,” dedi Ptolemy.

“Paranı iade etmeyeceğim, önümüzdeki hafta son haftan.”

“Tamam madam,” dedi Ptolemy karısının saçlarını okşarken. “Para sende kalsın. Bu, her sentine değer.”

Sensia’nın Riverside’da oturan kuzenini hatırladı boş alanda tüm bunları düşündüğü o anda. Kuzeni onu görmüş ve Sensia’ya haber vermişti. Böyle yaparak ikisinin de hayatını kurtarmıştı bir süre için.

“Tanrı seni korusun, Minna Jonnes,” diye fısıldamıştı Ptolemy kendi kendine.

“Amca!”

Kızın sesinde, eğreti olan şu son günlerine has bir sakinliğe vardı

“Evet, çocuğum?” dedi ona dönmeden Ptolemy.

Yukarıdaki kasvetli avluda duran kadın seslerini duyunca onlara baktı.

“Neden burdasın amca?” diye sordu Robyn. “Hava soğuk.”

“Tenim değil,” dedi Ptolemy. “Dr. Ruben’in ilacı benimde bir ateş yaktı.”

Soğuk parmaklarıyla Ptolemy’nin yanaklarına dokundu Robyn.

“Sıcaksın.”

Yukarıdaki kadının gözleri Ptolemy’nin gözleriyle buluşmuş ve onlara kilitlenmişti.

“Hadi içeri girelim amca. Aspirin vermeliyim sana.”

Kızın dediğini yapmak istedi ama sigara içen siyah kadına bakıyordu şimdi. Orada, beton verandanın

yukarısındaki tüneğinde kadının ne düşündüğünü merak etti Ptolemy.

Ayağa kalktı kadın, aşağıya bir şey atmasını diledi Ptolemy: bir sigara... yırtık pırtık bir dal sigara ama o arkasını döndü ve evine gitti.

“Hadi gel,” diye ısrar etti Robyn.

“Bugün için benden yapmamı istediğin bir şey var mı Grey amca?”

Mutfaktaki küçük masada oturmuş, Robyn’in yaptığı buzlu çayı içiyorlardı. Haklıydı, soğuk sıvı serinletmişti onu.

“Hayır,” dedi. “Birini görmek istiyorum, sadece.”

“Bayan Wring’i mi?”

Onu düşünmemişti Ptolemy. Robyn zümrüt yüzüğü ona vermişti ama bunun için Shirley’e teşekkür edecek fırsatı bulamamıştı.

Bu unutma aklının tam yerinde olmadığı ve düşüncelerinin yarısını unuttuğu zamankiler gibi değildi. Unutmuştu, çünkü şimdiyi ve o şimdinin nasıl uzun yıllar önceye ortaya çıkan şeylerin uzantısı olduğunu düşünüyordu bir süredir.

Yüzük önemli değildi. Nihayetinde sadece bir ıvır zıvırdı. Aklını asıl meşgul eden Shirley’di.

“Evet,” dedi. “Evet, Shirley’i göreceğim. Adresini vermişti. Beckford’la dün gece iyi vakit geçirdin mi?”

Ellerini tuttu Robyn, sonra bıraktı. Ayağa kalktı ve oturma odasına gitti. Söylediğinin canını sıktığını görünce gülümsedi Ptolemy. O da ayağa kalktı, ayaklarındaki ve

dizlerindeki ağrıyı hissetti, Robyn'in doktor şeytanın aklını temizlediği gibi temizlediği oturma odasına yürüdü.

Şimdi koltuk olan yatağın üzerinde oturuyordu Robyn. Ptolemy geldiğinde ona sırtını dönmüştü Robyn.

“Söylediğimden utanmamalısın,” dedi Ptolemy bakıcısına.

Yanına oturdu, elini omzuna koydu.

“Bilmeni istemiyordum amca,” dedi.

“Neden?”

“Çünkü istemiyordum.”

“Kendini ve hayatında olan şeyleri bana anlatmazsan, nasıl evlat edinebilirim seni?”

Kafasını çevirdi ve Ptolemy'ye baktı Robyn temkinlice ve şüpheyile.

“Evlat edinilmek için fazla büyüğüm,” dedi.

Yüksek akım elektrik taşıyan bir kablonun titremesine benzer bir uğuldama hissetti damarlarında Ptolemy. Bir yerlerde Coy ders vermek istiyordu ona, ama bu kez dinlemek istemiyordu.

“Hayır,” dedi Ptolemy kısmen Coy'a ama daha çok Robyn'e. “Çok büyük değilsin. Benim kızım, çocuğumsun. Seni seviyorum ve bir hayatının, iyi bir hayatının olmasını istiyorum. Senin gibi genç bir kadının bir erkek arkadaşının olması gerektiğini biliyorum. Buna hiçbir şüphe yok. Yakışıklı ve güçlü ama aynı zamanda sana kötü davranmayan birini istiyorsun hayatında.”

Robyn gülümsedi ve kafasını öne eğdi. Ptolemy'nin elini ellerinin arasına aldı.

“Sadece dikkatli olmanı istiyorum çocuğum. Çok hızlı gitmeni istemiyorum. Beckford iyi de olabilir kötü de. Sen henüz aç ve gençken bunun cevabını vermek zor.”

“Kes sesini amca,” dedi kıkırdayarak.

“Genç adamın en çok istediği şey o çok gurur duyduğün bacaklarını görmek, ondan sonra duymak istediğın her şeyi söyleyecektir sana.”

Dışlerini gösterdi Robyn ve gülümsedi tekrar.

“Yakında öleceğim kızım,” dedi.

“Böyle söyleme.”

“Bu doğru ama. Zehri hissedebiliyorum. Bir taraftan da iyi çünkü bir şeyleri görmemi sağlıyor ama birkaç haftadan fazlaya kalmam. Yalnız, ölmeden önce Artie ve Letisha’yla ilgileneceğini ve sana bıraktığını hiçbir adamla paylaşmayacağını bilmeliyim.”

“Belki de başka bir doktora götürmeliyiz seni,” diye önerdi Robyn.

“Elli yaş daha genç olsaydım seninle evlenirdim,” dedi Ptolemy.

“Yapardım. Ama ne kadar güçlü olsan da ve de ne kadar aklımı yerine getirmiş olsan da Beckford gibi bir vücut veremezsin bana. Bu yüzden, küçük kızım olur musun? Beni bir baba sayıp, tavsiyelerimi dinler misin?

“Birkaç hafta içinde on sekizime gireceğim amca. O zaman seninle evlenebilirim.”

Ptolemy, Robyn’e, tavana ve duvarlara bakarak cevap verdi. Gülümsüyor ama bilemiyordu. Özel odaların yalnızlığını düşündü Ptolemy, dış dünyada sözünü bile etmedikleri şeyleri söylerlerdi insanlar birbirlerine o

odalarda. Le Anne'yi ve seviştiklerinden ş p he etmeden önce koltuğa uzanıp 'Kukum kaşınıyor Baba,' diye fısıldaışını hatırladı.

Robyn'in sıkıca tuttuğu eline baktı ve düşündü: "Evet, ben bu çocukla evlenebilirdim." Ama biliyordu kapalı bir odanın içinde etraflarını saran duvarları yıkmak isteyen ama hâlâ dış dünyadan uzakta güvende olan iki insan arasında geçen bir andı bu.

"Hayır  ocuğum," demek istedi Ptolemy, ama onun yerine "Ya Beckford?" diye sordu.

"Onu seviyorum, ama o senin gibi değil. Ben de ona karşı öyle değilim. Bana yatak aldın amca ve tüm parayı ellerime verdin. Sen sahip olduğum duygulara dokunabilen tanıdıkım tek insansın."

"Benim bir eşe değil, kıza ihtiyacım var. Beni, benim seni sevdiğim gibi sevmene ihtiyacım var," dedi Ptolemy parmaklarıyla parmaklarını iyice kavrayarak.

"Tamam," dedi. "Bunu nasıl yapacağız?"

"Herkesin yaptığı gibi," dedi. "Bir avukata gidip bunu kelimelere dökmesine izin vereceğiz."

Robyn ayrıldıktan sonra takım elbisesini giydi ve yıllardır hissetmediği bir şevkle ayakkabı bağcıklarını bağladı. Kapıya gitti, bir dakika bekledi, mutfağa geri döndü ve lavabonun altındaki bir fit uzunluğundaki demir boruyu aldı.

"O boruyu atma," demişti Robyn'e kafası hâlâ karışıkken.

"Neden amca? Hiçbir işe yaramıyor ki."

"Bana kendimi güvende hissettiriyor."

Kapıyı kilitledi ve koridordan aşağı yürüdü dış kapıya doğru. Yıllardan sonra ilk defa tek başına dışarıdaydı.

Güneş göz kamaştırıyordu. Kirli bir yolda yürüyen çıplak ayaklı bir çocuk, patikanın gerisindeki Memphis'te genç bir adam, kaldırımlarında milliyetlerine ve rütbelelerine göre yığılmış ölü bedenlerin olduğu Fransız yolunda yürüyen bir askerdi. Bir gelinle birlikte geçitte yürüyen kırk yaşlarında bir damattı sonra. Gelin öyle güzeldi ki erkeklerin yalnızca uzaktan sevebildikleri bir film yıldızı ya da bir kraliçe gibiydi gözünde. Ve yaşlı bir adamdı sevdiğinin tabutunu mezara uğurlayan, onun töreninde olduğuna hâlâ şaşırıyordu.

“Orada dur Pete!” diye bağırdı Melinda Hogarth.

Şimdiki kadar yaşlı olmadığı bir zaman kendi cadde-sinden aşağı doğru yürürken şeytan suratlı bir kadın çökecekti üzerine. Hayaliydi bu, Melinda Hogarth tarafından ilk kez soyulduğundan beri her gece bunu diliyordu.

Doktorun verdiği ilacın, o ana kadar yaşadığı hayatlardaki tüm hallerini yeniden yaşamasına sebep olduğunu anlamıştı Ptolemy. Şeytanın bir sihriydi bu. Geçmişteki yanlışlarını ve başarısızlıklarını tamir edebilir ya da rüyalarından bir türlü çıkmayan geçmiş olayları değiştirme gücüne sahip olabilirdi bununla.

Tüm bunları düşünürken hareket halindeydi Ptolemy. Yaşlıydı ve çok gücü yoktu ama zekâsı bir jilet gibi keskindi. Melinda Hogarth'ın arkasında olduğunu hissedebiliyordu. Kadın ona yaklaştığında, kollarını kaldırarak geri döndü. Bileği ve dirseği birleşmişti, demir sopayı kadının işaret parmağına vurdu hafifçe.

Ciyaklamış ve geri sıçramıştı kadın. Ptolemy kolunu tekrar kaldırdığında haykırmaya başladı kadın. Yıllardır hayalini kurduğu şeydi bu. Ona söylememiş olsa bile bu yüzden Robyn'in demir sopayı atmasını istememişti.

Yardım çağıran kadın sesli bir yengeç gibi yan yan kaçtı Melinda. Sopayı tekrar indirdi Melinda'nın az önce dikildiği şimdi boş olan yere. Melinda'nın, bu yaşında, bu bedenle neler yapabileceğini görmesini istiyordu.

Göğsünde bir ağrı hissetti yeniden. Caddenin karşısında bir adam onları izliyor, kulaklarının ve gözlerinin ona gösterdiklerini tartıyordu. Bir an karşıdaki adama, "Alkolik ilaç bağımlısına vurma nedenimi söylemeliyim" diye düşündü. Ama bu düşünce damarlarındaki titreme ve sarımsak kokusuyla kesildi. Etrafına baktı Melinda bağırarak koşarken. Görebildiği kadarıyla kimse yemek pişirmiyordu. Geriye baktığında caddenin karşısından onları izleyen adamı, Melinda Hogarth'la başrollelerini paylaştığı yılların dramasıyla artık ilgilenmez ve yoluna ederken gördü.

Yirmi Üçüncü Cadde'ye giden otobüse bindi Ptolemy. Yirmi Üçüncü Cadde'de inmiş ve caddenin dört köşesine de bakmıştı. Caddenin kuzeybatı köşesinde camekânlı bir dükkân vardı. Camın iç tarafında İspanyol bir adam şiddetli bir hızla ip atlıyordu.

"Yardımcı olabilir miyim?" dedi bir adam, güneşli uzun odanın kapısından girerken. Yoksul bir spor salonuydu. Beton zeminin üzerinde birkaç tane hasır, kum torbası, ağırlık taşımak için bir kürsü ve bir de barfiks vardı.

Soruyu soran adam kısaydı ama tişörtünün her tarafa gerinmesine neden olan olağanüstü büyüklükte omuzları

ve kasları vardı. Yüzü açık kahverengiydi. Boynunda, uzun bir iple ağır yük çekmiş insanların boynundakilere benzer bir iz vardı.

“Billy Strong’u arıyorum,” dedi Ptolemy.

“Ona bakıyorsun,” dedi adam.

Gülümsediler ve Ptolemy, o anda Reggie’nin bu adama neden arkadaşım dediğini anladı. Adam güçlüydü ama öfkeli değildi. Tanımak istediğin ve omuz omuza çalışmak istediğin türden bir adamdı.

“Adım Ptolemy Grey,” dedi. Yenilenmiş konuşma yeteneğine her defasında şaşıyordu.

Billy Strong’un yüzündeki gülümseme azaldı, tamamen kaybolmayarak hüzünlü bir ifadeye büründü.

“Reggie’nin büyük büyük amcasısınız.”

“Bir sürü çocuk var,” diye düşündü Ptolemy. Çocukların çocukları oluyor, sonra onlar da aynılarını yapıyorlar. Sokaklarda, kiliselerde, dans salonlarında ve mezarlıklarda çözülmüş çılgın bir matematik problemine benzetiyordu bu durumu Ptolemy. Reggie, büyük büyük yeğeniydi onun, ama artık yoktu. Uzun bir bölme işleminin sonunda kalan küçük bir toplam ya da D gününden sağ kalan birkaç yalnız ve şaşkın adam gibi sağ kaldı Ptolemy de. “Evet benim,” dedi yalın bir şekilde.

“Reggie bana düşünmede sorun yaşadığını söylemişti.”

“Robyn bir doktora götürdü beni. Doktorun verdiği ilaç düşüncelerimi ve kelimelerimi bir araya getirmemi sağladı.”

“Robyn öyle mi? O küçük kız arkasına sahip çıkmalı.”

Gülümsedi Ptolemy. Billy haklıydı, karışık olduğu zamanlarda bile fark etmişti Robyn’in kalçalarını.

“Sizin için ne yapabilirim Bay Grey?”

“Sana içki ısmarlamama ve birkaç soru sormama izin ver. Tüm istediğim bu.”

“Bara mı gitmek istiyorsunuz?”

“Hiçbir kavgaya bulaşmayacağımız sessiz ve elit bir yere gidelim.”

“Bu çevrede öyle bir yer yok, arabayla gidebiliriz öyle bir yere.”

“O halde götüren sen, ısmarlayan ben olurum,” dedi Ptolemy muzip bir gülüşle.

“Julio!” diye bağırdı Billy.

“Evet Bill.”

“Bir iki saat dışarıda olacağım. Ben dışarıdayken buralara bak.”

“Tamam, merak etme.”

“Yeğenimi uzun süredir tanıyorsun değil mi?” diye sordu Ptolemy, Los Angeles’ın merkezindeki Fredda Kline isimli plazanın en üst katındaki Aerie Bar’da.

Kafalarını bardan diğer tarafa çevirseler, okyanusa kadar giden mavi ve sarı gökyüzünü göreceklerdi.

“Yaklaşık altı yıl kadardır,” dedi Billy, soluk gri bir kazak ve koyu renkli bir pantolon giyinmişti, geldikleri yer içindi bu resmi giysiler.

Bir bira söyledi Billy. Ptolemy de iki tek acı viski istedi. Billy demir sopasını arabada bırakması için ikna etmişti Ptolemy'yi.

“Onu biri öldürdü,” dedi Ptolemy. “Oğlumu öldürdüler, bir köpek gibi vurdular onu.”

“Biliyorum. Ben de cenazedeydim Bay Grey. Sizi orada görmedim.”

“Niecie beni alması için Hilly'yi göndermişti, ama ondan hoşlanmadım. O çocuk bir hırsız.”

“Evet, gurur duyulacak türden bir çocuk değil o.”

Gülümsedi Ptolemy.

“Kendi halinde, işinde gücünde olan bir çocuğu kim niye öldürmek istesin?” diye sordu Ptolemy.

İçkisini yudumlama fırsatı yakaladığı o anı kaçırmıştı Billy.

“Demek istediğim,” diye devam etti. “Caddeleri çok bilmiyorum artık. Ben oralardayken gangsterler ya da otobilliler yoktu, Reggie'nin hiçbir gangster grupla bağlantısı yoktu değil mi?”

“Hayır efendim. Reggie hiç bulaşmadı onlara.”

Billy birasını bitirmişti, Ptolemy barmenin dikkatini çekmek için elini kaldırdı. Bıyıklı zayıf adam onlara doğru baktığında elindeki boş bardakları gösterdi Ptolemy. Kendi jestine şaşırılmıştı, bir ay kadar önce bu hareketi yapmanın onun için imkânsız olduğunun farkındaydı.

“Reggie, size San Diego'ya gideceğinden bahsetmiş miydi?” diye sordu Billy.

“Yok. Bahsetmedi sanırım. Biliyorsun aldığım ilaç zihnimizi temizledi ama karışık olduğum dönemde duyduğum

şeyler hâlâ allak bullak. Reggie buradan ayrılacak mıydı demiştin?”

“Evet.”

Uçuk bir hesapla birlikte getirdi Billy’nin ikinci bira-sını barmen. İki yirmi dolar bıraktı Ptolemy bara.

“Neden?” diye sordu.

Billy yeniden yudumladı içkisini.

“Alfred Gulla’yı tanıyor musun?”

Boynunda kendi ismi olmayan bir isim asılı gaddar adamın görüntüsü zihnine kazınmıştı.

“Reggie’nin karısının erkek arkadaşı.”

“Evet,” dedi Billy. “Reggie, Nina’nın Alfred’le görüş-meye devam ettiğini öğrenince onunla ve çocuklarla bir-likte San Diego’ya gitmeye karar vermişti. Bana seninle il-gilenecek birini tanıyıp tanımadığımı sordu, o da Hilly’e güvenmiyordu. Planlarımızı yapamadan vuruldu.”

Yeğenini kimin öldürdüğünü henüz bilmediğine ken-dini ikna etmek için zihnini yavaşlatmaya çalıştı Ptolemy. Zihnini tekrar bulandırmakta buldu çareyi çünkü ancak bulanıklık Billy’nin sözlerinin manasını açığa çıkaracaktı. Ama kollarını Reggie’nin kadınının boynuna dolamış o adam gözlerinin önünden bir türlü gitmiyordu.

“Oğlumu ne zaman vurmuşlardı?” diye sordu Pto-lemy.

“Sekiz hafta önce dün.”

“Saat kaçta?”

“Öğlen dörtte.”

“Güneşli bir gün müydü?” diye sordu Ptolemy.

“Evet.”

“Dışarıda mı vurmuşlardı?”

“Bir arabadan ateş açmışlar. Lanet olası her kurşun Reggie’ye isabet etmiş.”

Ptolemy’nin gözlerine baktı Billy. Hakikat oradaydı, ikisinin arasında, tıpkı kimsenin engelleyemediği o korkunç yangından sonra gördüğü çocuğun cesedi gibi.

Arabasını Ptolemy’nin oturduğu binanın önüne park etti Billy. Ptolemy’den Melinda Hogarth’ı dinledikten sonra arkadaşının amcasına onunla birlikte evine kadar yürümeyi teklif etti. Caddenin diğer tarafındaki bir adam onlara doğru seslendi.

“Bekle.”

Siyah, iri bir adamdı. Burnunun defalarca kırılmış olduğu anlaşılıyordu. Elinde demir bir sopası olan doksan bir yaşındaki bir adamdan korkacak gibi durmuyordu. Adamın arkasında Melinda vardı, parmağında bantlarla yapıştırılmış beyaz sargı bezi vardı.

“Kız arkadaşıma saldırmışsın.” dedi adam Ptolemy’ye.

Korkmuyordu yaşlı adam. Reggie’ye dair öğrendikleri tüm duygularını ve acılarını unutturmuştu. Ordu fazlası pantolon ve mor bir tişört giymiş tehditkâr adam onun için hiçbir şeydi. Tek isteği Reggie’nin San Diego’ya gitmekten bahsedip bahsetmediğini hatırlamaktı.

Billy, ona büyük gelen gri kazağının içinde pek güçlü kuvvetli görünmüyordu ama Melinda’nın vahşisinden kısa olmasına rağmen Ptolemy’yle daha yakınına gelindiğinde ellisini geçkin ve göbekli olduğu anlaşılan iri adamın arasına girebilmişti.

Billy'nin bir şey söylemesini, hırsız kadının cani erkek arkadaşını uyarmasını beklemişti ama o bunun yerine sağlam bir yumruk atmıştı adamın boğazına ve sonra adamı kaldırımından aşağı sürünerek gidecek duruma gelene kadar bir güzel dövmüş ve coplamıştı. Kaldırım kana bulanmıştı, kan izleri vardı caninin arkasında, duyulan tek ses dayak yemiş ve çürük nefes borusundan nefes almaya çalışan adamın öksürüğüydü.

“Devam edin Bay Grey,” dedi Billy rahatlatıcı ve dostça bir sesle. “Siz içeri girene kadar bu şerefsizleri izleyeceğim.”

Melinda'nın caddenin karşısına doğru geri çekildiğini gördü Ptolemy. Ne yakınıyor ne de erkek arkadaşına yardım etmeye çalışıyordu.

“Bay Grey!”

“Evet Bay Strong.”

“İhtiyacınız olursa, her durumda gelir, sizi alırım.”

“Tabii efendim, kesinlikle haber veririm.”

Apartmanın içinde kavga etmede çok hızlı olan Robyn'i düşündü Ptolemy. Şimdi de bir söze dahi gerek duymayan Billy. Evinin dışındaki dünyanın gençlik yıllarından çok daha tehlikeli olduğunu görebiliyordu artık. Fakir insanlar her zaman kavga etmiş ve öldürmüşlerdi birbirlerini ama şimdiki gibi hızlı ve tahmin edilmez değildi tüm bunlar. İnsanlar çingiraklı yılanlar gibi öldürülüyorlardı bu modern caddelerde. Hiçbir uyarı yoktu artık.

O akşam 7.27’de telefon çaldı.

“Grey Amca!”

“Evet Robyn.”

“Eve geç geleceğim, bir sıkıntı yok değil mi?”

“Tamam, sorun yok ama dönüşte dikkatli ol. Melinda’nın erkek arkadaşı beni tehdit etti.”

“Sen ne yaptın?”

“Billy Strong’la birlikteydim. O herifi çok iyi dövdü.”

“Billy mi? İyi biridir o.”

“O da senin için aynı şeyi söyledi. Eve ne zaman geliyorsun?”

“On bir civarında.”

“Tamam, geldiğinde büyük ihtimalle uyanık olacağım.”

“Beni beklemek zorunda değilsin amca.”

“Hayır. Sadece bir şeyler üzerinde düşünüyor olacağım.”

“Hangi şeyler?”

“Modern dünya.”

Saat 08.30'da kapı çaldı.

“Kim o?” diye sordu Ptolemy.

“Dr. Ruben, Bay Grey. Gelebilir miyim?”

Ptolemy kapıyı açtı ve “Merhaba Satan,” dedi.

Doktor, Herringbone kemik rengi bir ceket, siyah pantolon ve yakası açık koyu kırmızı bir frak gömleği giymişti.

“Nasılsınız Bay Grey?” dedi gülümsemeye çalışarak.

“Yanıyorum, damarlarımda şarkı söylüyor ve unuttuğum her şeyi, elli, altmış, yetmiş... seksen yıl önce değilmiş de bugünmüş gibi hatırlıyorum.”

Gülümsemesi büyüdü doktorun. Bu şekilde bekleyiş doktor, “İçeri girebilir miyim Bay Grey?” diyene kadar devam etti.

Yirmi dakikayı da Satan'ın içeri girmesine aykırı bir kural var mı diye düşünerek geçirdi Ptolemy.

“Hadi gelin o zaman,” dedi nezaketle, şeytanın içeri girmesini yasaklayan herhangi bir kural bulamayınca.

Misafirini yatak olan koltuğa oturturken o da hafif taburesine oturdu.

“Zihniniz iyi çalışıyor artık değil mi?”

“Şimdiye kadar olduğundan çok daha iyi. Annemin altıncı doğumgünümde nasıl bir pasta yaptığını ya da otobüsle Yirmi Üçüncü Cadde'ye ve Central'e gittiğimde şoförün ne dediğini söyleyebilirim size.”

“Kendi başınıza mı gittiniz?”

“Pardon?”

“Otobüsle giderken tek başına mıydınız?” diye sordu Ruben.

“Evet evet.”

“Yürümede ya da bir şeyleri kullanmakta sıkıntı yaşıdınız mı?”

“Hayır. Dahası sanırım bir şeyleri kullanmakta eskisinden daha iyiyim.” Melinda’ya salladığı demir sopayı düşündü. “Eskisine göre daha, nasıl diyorsunuz siz, daha koordineyim galiba.”

Gülümsedi ve başını salladı doktor.

“Ateşiniz olduğunu söylediniz bir de değil mi?”

“Bazen öyle yanıyorum ki ateşin tenimden dışarı çıktığını hissediyorum. Bir aspirin ve ılık bir duş alınca geçiyor.”

“Doğruyu yapıyorsunuz Bay Grey. Duş ve aspirin bir süre işe yarayacaktır. Belki de uzun bir süre.”

“Ateş beni öldürecek mi?” diye sordu, kendine acıyarak ya da pişmanlıkla sormamıştı bunu.

“Olabilir,” dedi Ruben.” Ama içinizde bir elektriklenme hissettiğinizi söylüyorsunuz değil mi?”

“Damarlarımda,” diye yanıtladı Ptolemy. “Flütten çıkan titreşim bir sese benziyor. Böyle zamanda damarlarımda kan değil de kelebek varmış gibi hissediyorum.”

“İlacın etkisi bu,” dedi Ruben. “İlaç vücudunuzun kimyasına, başka bir deyişle elektrik şebekesine tesir ediyor, ama ilaç yalnızca beynin üzerinde etkili olmalı. Bunun için uğraşıyoruz... Vücudun diğer taraflarına zarar vermeden beyni ayakta tutmanın yollarını arıyoruz. Nabzınızı ölçebilir miyim?”

“Şeytan şifacıyı oynuyor,” dedi Ptolemy sağ elini uzatırken.

Yaşlı adamın kolundaki birkaç noktaya dokunduktan sonra Ruben:

“Kan basıncın yükselmiş.” Torbasına uzandı ve içinden küçük yeşil bir şişe çıkardı.

“Bu haplar çok küçük ama etkili. İçinde yüz tane var. Ateşten ve flütten rahatsız olduğunda bir tane alın, bu sizi bir süre sakinleştirecektir.”

Yeşil şişeyi eline aldı Ptolemy ve salladı, ilaç tanelerinin cama çarpışını dinledi.

“Söyle Satan. Bu şişenin bittiğini görebilecek miyim?”

“Doğruyu söylemek gerekirse Bay Grey, şimdiye kadar ölmüş olmanız gerekiyordu. Robyn’in anlaşılmaya sadık kaldığından emin olmak için gelmişim buraya.”

Şeytanın açık kalpliliği gülümsetti Ptolemy’yi.

“Coy bana senden bahsetti.”

“O kim?”

“Amcam. Öz amcam değildi ama bildiğim her şeyi bana o öğretti. Büyük kitapta geçen şeytanı çağırmış olsan da sana saygı duymam gerektiğini öğretti o bana. Evet o gerçekten böyle yapardı.”

Ruben Ptolemy’ye doğru uzandı, elini sıkı ve dirseklerini Ptolemy’nin dizlerinin üzerine koydu. Ptolemy’nin gözlerine bakıyordu derin derin.

“Deli değilim ben Dr. Ruben. Hem de hiç değilim. Ama şeytanı gördüğümde tanırım. Burnunuzun dibindeki şeytanı görmek için üniversite diploması almış olmanıza gerek yok. İnsanların hayatlarıyla oynayanlar çoktan diğer tarafa geçmişlerdir. Gerçek bu.”

“Ama... Bay Grey. Size yardım etmiyor muyum? Bana gelip yardım isteyen siz değil miydiniz?”

Bir korku hissetti Ptolemy. Ruhunu satmıştı da fark etmemiş miydi? Önceden olduğu gibi kandırılmış mıydı yine?

“Ama pazarlık yapmıştık değil mi?” diye sordu Ptolemy. “Ruhumu değil, bedenimi istemiştin?”

Gülümsedi Ptolemy Grey’e şeytan. Dostlukla aydınlanmıştı yüzü.

“Bu doğru Bay Grey. Sadece bedeninizi istiyorum. Zihninizdeki ışık ve damarlarınızdaki gıdıklanma için pazarlık yapmıştım sizinle.”

“Anlaştık mı?” diye sordu Ptolemy ve el sıkıştılar, birbirlerine verdikleri sözü teyit ederek.

Bir iki dakika sessizlikten sonra Ruben: “Yeğeniniz nerede diye sordu?”

“Erkek arkadaşıyla dışarıda.”

“Sizi yalnız bırakıyor ve kendi başınızın çaresine bakabiliyorsunuz öyle mi?”

“İki yüz litrelik bir kazanım olsaydı verandamda domuz pişirebilirdim,” dedi Ptolemy gururla.

“Eminim yapabilirdiniz Bay Grey, eminim.”

Şeytan gittikten sonra uzun bir süre konuştukları şeyleri düşündü Ptolemy. Her kelimeyi, tonlamayı, jesti ve cümleyi hatırlıyordu. Vücudunda hissettiği şeye gıdıklanma demişti, bu demekti ki Tickle Nehri’ni ve altın paraların çalındığını biliyordu.⁴ Coy’un günah işlediğini, ama o Coy’la aralarındaki anlaşmaya sadık kalır ve hazineyi dağıtırsa affedileceğini söylüyordu.

⁴ İngilizcede ‘tickle’ gıdıklanma demek

Şeytanla pazarlık hassas bir meseleydi, ama Ptolemy'ye göre bu onun tek umuduydu. Başka türlü Letisha'yı Artie'yi ve de Robyn'i nasıl kurtarırdı? Başka türlü Reggie'nin katilinin yargılanmaktan kaçmadığından nasıl emin olabilirdi.

Kayıtsızlık içinde geçen bu konuşmadan sonra sersim hissediyordu kendini Ptolemy. Şeytanla buluşmanın ölümsüz bir ruh için her daim bir tehdit olduğunu biliyordu.

"Ruh nedir Coy?" diye sormuştu Li'l Pea öğretmeni ve akıl hocası Coy'a.

Yaşlı adam uzun bir süre kiraz ağacından piposunu içmeye devam etmişti. Birkaç dakika geçtikten sonra sorusuna cevap alamayacağını düşünmüştü Ptolemy. Beklenmedik bir şey değildi bu onun için. Coy, bazen sorularına cevap vermezdi. O zamanlarda kendi çözümlerini bulması gerektiğini bilirdi.

"Annene baktığında, ona karşı yüreğinde sevgi hissettiğin zamanlar oluyor mu?" diye sormuştu Coy.

"Evet... Sanırım."

"Ya evettir, ya da hayır."

"Evet. Bazen, eve geldiğimde annem yemek yapıyor olur, ev tavuk ya da hamur tatlısı kokuyodur. Annem beni görünce güler, o anda bacaklarımdaki tüm gerginliği atar ve gülmeye başlarım, ben gülünce o daha çok güler ve küçük kahverengi fındığım diye çağırır beni."

"Peki ya hayır deseydim?"

"Bazı insanlar ruhlarını kaybederler yol üstünde. Aşkı ya da gururu hissetmezler ya da dünyada hayatlarından daha önemli olan bir şey vardır."

“Bir insan ruhunu neden kaybeder Coy?”

“Çünkü,” dedi, “Hassas ve özel bir şeydir o. Onsuz yaşayabilirsin ama ölü yaşarsın. Bu yüzden cennet ve cehennem insanların ruhları için savaşıyor. Ruhlarımız, onlara sahip çıkmışsak, öyle güzeller ki melekler onları bizden almak isterler. Bu yüzden şeytan geldiğinde kalbindeki sevgiye sımsıkı tutunmalısın.”

Telefonu eline aldı ve şeytanın ilacı sayesinde hatırladığı bir numara çevirdi Ptolemy.

“Merhaba?” dedi Niece Brown.

“Selam Niece. Nasıl gidiyor?”

“Pity Baba sen misin? Kendin mi aradın? İnanmıyorum. Aslında inanıyorum da hâlâ şoktayım.”

“Hilly orada mı bebeğim?”

“Evet. Televizyon izliyor. Onunla konuştum senden ne kadar aldıysa geri ödeyecek. Bilirsin kötü bir çocuk değildir. O sadece aldatıldığını hissediyor, babasını çok gençken kaybetti biliyorsun.”

“Onunla konuşmama izin ver balım.”

“Merhaba?” dedi Hilly. Büyük bir yaban domuzu ve hatta bir su aygırı gelmişti aklına bu sesi duyunca.

“Silahım için kurşun lazım.”

“Ne dedin?”

“Silahım için kurşuna ihtiyacım var ve annene bu koldan bahsetmemeni istiyorum.”

“Ne tür bir silah bu?”

“Yirmi beş kalibre bir silah. Bana bunu getirirsen anlaşmış olacağız. Bana hiç borcun kalmamış olacak.”

“Tamam. Yarın getireceğim.”

“Fıstık kutusuna koyarak getir.”

“Onu da mı almak zorundayım?” diye yakındı karamsar çocuk.

“Evet. Onu da almak zorundasın.”

“Pekâlâ o zaman anlaşılmış oluyoruz ama değil mi?”

“Evet.”

Ondan sonraki akşam Ptolemy için sessiz sakın geçti. Fats Waller’ın kayıtlarını çalan bir istasyon bulmuştu.

Bir keresinde Memphis’teki bir meyhanede şahane Moon Face’i dinlemişti. O günlerde müzik salonları bazı özel günler dışında sadece beyazlara açıktı. Bu yüzden beyaz seyircilerin önündeki performanstan sonra birçok ünlü müzisyen kendi halklarıyla buluşmak için şehrin siyah tarafına giderlerdi.

‘İki Mahmur İnsan’ı dinlerken, dinlediği romantik parçanın sözlerinin etkisiyle onu öpen Talla isimli kızı hatırladı Ptolemy. Bira kokusunu ve yerdeki testere tozunu da hatırladı. Fats Waller geçici aşıklara göz kırpmıyor, Ptolemy, Ptolemy Grey olmanın dünyadaki en iyi şey olduğunu düşünüyordu.

“Amca,” dedi ve hayali uçup gitti. “Amca, iyi misin?”

Başını çevirdi, her bir omurgasında ağrı hissetti ama ne korktu ne de lanet etti.

“On bir oldu mu?”

“Gece yarısını geçiyor. Uyumuşsundur diye düşündüm.”

“Erkek arkadaşın burada mı?” diye sordu banyoya doğru bakarak.

“Hayır. Beni kapıya kadar getirdi ama müzik sesini duyunca gitmesini söyledim.”

“Benim için hayatından vazgeçemezsin kızım.”

“Babam gibisin değil mi?” diye sordu

“Evet, evet bu doğru.”

“Bir kız babasına saygı göstermek zorundadır, amca.”

Sensia’yla olduğu zamanlardan beri duymadığı bir yakınlık ve olgunluk hissetti kızın ses tonunda. Kalbi tek bir cevizi kırmak için beyhude bir çaba gösteren bir yumruk gibi sıkılmıştı kendini.

“İyi misin amca?”

“Senin için hissettiğim şeyler utanç verici Robyn. Bir mektuba sana hissettiklerimi yazıp polise göndersem, beni hapse atarlardı.

“Hislerimizi biz belirlemiyoruz,” dedi Robyn mütevazı bir tonda. Sensia’nın silkindikten sonra elbisesinin yere düştüğü zamanları hatırlatmıştı bu ona.

“Şeytan beni ziyarete geldi bu gece.” Dedi.

“Dr. Ruben mi? Ne dedi ki? Telefon numarasını bıraktı mı? Ateşinden bahsettin mi?”

“O bir şeytan bebeğim. Ateşleneceğimi biliyordu. İlgilendiği şey tam da bu.”

“O sadece bir adam amca, hayatınla oynayan bir adam.”

“Yarın Beverly Hill’e gideceğiz,” dedi Ptolemy, konuyu öyle güzel değiştirmişti ki Robyn, ne kaşlarını çatmış ne de itiraz etmişti.

“Niçin?”

“Mossa isminde bir adamla konuşmak için.”

“O kim?”

“Göreceksin.”

O gece ateş, Onbaşı Billy Knight'ın Paris'teki arka sokakların birinde elleriyle beyaz Astsubay Preston Tooms'u öldürdüğü geçmişte bir zamandan kaldırmıştı Ptolemy'yi. Ptolemy dört gün sonra onun ve Knight'ın bölüğünün kumandanı beyaz Albay Riley'e rapor vermeye çağrılmıştı.

“Bazılarının Onbaşı Billy Knight ile Astsubay Preston Tooms arasında kan davası olduğunu hissettiği bilgisi geldi bana.”

Billy'nin siyah kardeşlerinin yanında işlediği suçu övgüyle anlattığını düşündü Ptolemy. Alabama'nın aşağısındaki mahallesinden alıştı bu tür şeylere. Zenciler birbirlerini hiçbir zaman ele vermezlerdi. Amerikan ordusunda Şikago, Alabama ve New York'lu siyah askerler vardı. Bazıları beyaz adamın kanununa uymanın sorumlulukları olduğunu düşünürdü.

Billy kesinlikle övgüyle anlatmıştı yaptığını, Ptolemy ve Billy yakın arkadaşılar.

“Evet asker?” diye sordu albay.

“Böyle bir şey duymadım efendim.”

“Gözlerinde yaş mı var astsubay Grey?” diye sordu beyaz adam Riley.

“Dumandan olmalı efendim.”

“Görevini yapıyor olmak bu kadar acıtıyor mu canını?”

Rilly uzun boylu ve gururlu iyi bir adamdı. Askerlerini ırklarından dolayı hiç aşağılamazdı. Her adama bir standartta bakarak saygı gösterirdi. Bu yüzden Ptolemy'ye bu soruyu sorduğunda o donmuş, konuşamamıştı. Rüyada değildi de transa geçmişti sanki, eski Ptolemy'ydi şimdi:

“Efendim o çavuş Preston’a yüreğini acıtacak bir şey söylemiş. On başı Knight’ın çavuş Preston için eve döndüğü zaman ailesini annelerimiz, büyük annelerimiz ve daha büyük annelerimizin yaşamak zorunda bırakıldıkları acı durumda bulacağını söylediğini söylemiş. Preston öfkesini kontrol edememiş ve sonunda kan akmış.”

Gözlerini açtı Ptolemy, ateş yüzünü yakıyordu. Riley’in Billy’yi şehit miktarı yüzde doksan birin üzerindeyken ordunun ön sırasında “gönüllü” yaptığını anımsadı. Ona dava açmamıştı, çünkü bu orduda ayaklanmaya sebep olurdu. Billy bir hafta sonra ölmüştü. Annesi ve babası öldükten sonra almıştı Mor Kalbi.⁵

Ateşi hatırladıkları yüzünden mi yükselmişti diye merak etti. Yoksa cehennem miydi onu çağıran?

Parmak uçlarını çarşafın üzerinde gezdirirken bir ürperti hissetti. Çocukluktan bu yana hiç bu kadar derin bir ürperti hissetmemişti. Şeytanın ya da arkadaşlarından birinin verdiği şişe yatağın karşısındaki büronun üstündeydi.

Ateşi hızla yükseliyordu ve tüm kuvveti çekiliyordu uzuvlarından.

Ayağa kalktı ve iki hızlı adım attı. Düşmemek için büroya tutundu. Şişeyi açtı, onlarca küçük hap çekmecenin üstüne dökülmüştü. İlaçları yutabilmek için yeteri kadar tükürük salgılamadan önce nefes aldı dört kere.

Kendini yere bıraktığında Billy’yi düşünüyordu. İhanete uğramıştı ama bilmiyordu. Ölüm fermanı verilmişti ama o cesareti ve yiğitliği sebebiyle seçildiğini sanıyordu. Bir adamı öldürmüş ama halkının acısının ve utancının

⁵ Amerikan ordusunun gazilere ve şehitlere verdiği madalya.

intikamını aldığını düşünmüştü. Knight'ın öldürürken, ölmek üzere olduğunu bilmeden güldüğünü hayal etmişti Ptolemy. Celladın eli gizlenmiş, adaletin yerini savas meydanı almıştı.

Ptolemy gülümsedi ve gözlerini açtı. Bir zamanlar böcekler ve kemirgenlerle kaplı yerde uzanmıştı. Ateşli tenninin üstünden buz gibi bir nehir geçmişti, şimdi güçlü ve muktedirdi.

Eklemlerinde hiçbir ağrı hissetmeden ayağa kalktı. Derin bir nefes aldı ve geçmişi biraz değiştirerek hatırladığı yatağına geri döndü. Şeytanın ilahlaştırdığı bir adamdı o.

“Burada ne yapacağız amca?” diye sordu Robyn, ertesi sabah onu beş gece, “Wilshire Bulvarı Rodeo yolunda.”

“Bay Mossa’yı göreceğiz. Kudüslü, ama Filistinliyim diyor. Kudüs’te, efendimizin doğduğu yerde doğmuş.”

“Burası beyaz zenginlerle dolu,” dedi Robyn. “Burada olmamalıydık.”

Etrafına bakınıyordu, hiddetli bakışlarının bıraktığı bir iz vardı tatlı siyah yüz çizgilerinde. Gülümsedi Ptolemy. Arnavut kaldırımli caddenin girişinde arabaların girişini engelleyen bir bariyer vardı. Beyaz yaşlı bir kadın oturuyordu kaldırımda. Evlatlık kızını karşıdan karşıya geçirdikten sonra karşılıklı oturdular bir yere.

“Beyaz insanlardan ömrüm boyunca korktum,” dedi yaşlı adam öfkeli kızın ellerini tutarak.

“Ben korkmuyorum,” dedi kız. “Sadece biz buraya ait değiliz. Annem öyle söylemişti.”

“Annen, erkek arkadaşların görmesin diye koltuğun arkasındaki yerde uyutmuştu seni,” dedi Ptolemy.

“Yani?”

“Bunu yaparken yanlış olduğunu düşünmemişti değil mi?”

“Hayır.”

“Ama hatalıydı öyle değil mi?”

“Grey Baba, buradan hoşlanmıyorum hepsi bu. Kim-seden korkmuyorum, yanlış bir şey yapmaktan korkuyorum.”

“Biliyorum. Bu yüzden burada beraberiz. Sana yardım ediyorum.”

“Bana yardım etmek istiyorsan beni eve götür.”

“Çocuk olmaktan hoşlanıyor musun?” diye sordu Ptolemy.

Başını önüne eğmek istedi, ama koruyucusunun gözlerinin içine bakmak için zorladı kendini.

“Annen öldüğünde mutluydum Grey Baba.” Sol yanağına bir damla yaş düşmüştü. “Üzölmek istedim, onu gerçekten sevmiş olmak da. Ama biliyordum annem ölmeden önce ölümünden sonra Niece halamlara gitmemin yolunu yapmıştı. Aslında istemesem de tüm kalbimle annemin ölmesini ve buraya gelmeyi dilemiştim. Asıl şeytan benim.”

Yaşla dolu olan sağ gözü olsa da gözyaşı dökenin kızın sol gözü olduğunu fark etti Ptolemy. Bunun önemli bir anlamı olduğunu düşündü Ptolemy, ama bu anlam o an için kaçırvermişti ondan.

“Sonra Niece’nin yanına geldim. Oturma odalarındaki kanepeyi vermişti bana. Hilly her gün becermeye çalışıyordu beni, Fransızcamı bağışla.”

“Ben de oturma odamdaki kanepeyi verdim sana,” dedi Ptolemy kibarca.

“Ama o benim kanepem ve aynı zamanda da bir yatak. Şifonyer gibi çekmeceleri var. Elbiseler aldın sen bana, odanı, tüm parayı sundun önüme. Bana güvendin ve korudun beni. Seni seviyorum Grey Baba. Başına kötü hiçbir şey gelsin istemiyorum.”

“Annenin evine gelen adamlardan hiçbiri sana dokundu mu?”

“Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum.”

Gülümsedi Ptolemy: “Tamam, ama sana sunduğum para, bende olanın çok küçük bir kısmı. Buraya sana bıraktığım parayla nasıl ilgileneceğini göstermek için geldim. Sana seni incitecek hiçbir soru sormayacağım, ama sen de bana güveneceksin.”

Sol gözünden seller akıyordu. Dudaklarını büktü ve başını salladı, gülümsedi Ptolemy. Kollarından tutarak kaldırdı onu ve süslü butik ve mağazalarla dolu cadde- den yukarı doğru yürüdüler.

Parıldayan kırmızı ve altın renkli bir mağazanın önünde durdular. Girişin üstünde gök mavisi mozaik çinilerin üstünde kırmızı harflerle Mossa yazıyordu.

“Bay Grey!” diye haykırdı yaşlı adam.

“Robyn ilk başta adamın Meksikalı olduğunu düşündü.”

“Bay Mossa,” diye yanıtladı Ptolemy aynı ilgiyle. “Uzun zaman oldu.”

“Nasılsın arkadaşım?” diye sordu Ortadoğulu açık tenli yaşlı arkadaşı. Ptolemy’nin büyük ellerinden bir tanesini ellerinin arasına almıştı gülümseyip başını sallarken.

Dükkan başka zamanlar ve yerlerden mücevherler, paralar ve küçük şeylerle dolu cam kutularla doluydu.

Odanın geri kalanıysa bir dizi heykel, heykelcik, tahta tablolar, duvar süsleri, antik halılar ve büyük parça altın, gümüş, mermer ve açık yeşil eşyalarla doluydu.

Beyaz taştan bir küçük çocuk büstü çekti Robyn'in dikkatini. Çok masum ve bilge görünüyordu çocuğun yüzü.

"Jül Sezar" dedi Mossa, kıza.

"Pardon?"

"Çocuk Sezar'ın büstü."

"Sezar'ın çocukken böyle görüldüğünü mü düşünüyorlarmış?"

"Bir sanatçıya poz vermiş tabii," dedi Mossa ve yeniden Ptolemy'ye döndü.

Yaşlanan Müslümanın ne söylediğini daha yeni anlamıştı Robyn.

"Yani bu şey Sezar daha küçük bir çocukken mi yapılmış?" diye sordu yeniden.

"Evet," dedi Mossa yeniden dönerek. "Dükkânımdaki her şey çok çok yeni. Kuş'iden ve Mısır'dan gelen hazinelerle dolu bir odam var."

"Bay Mossa bu Robyn," dedi Ptolemy. "Mossa, bu evlatlık kızım Robyn Small."

"Tanıştığımıza memnun oldum" dedi Mossa. "Baban uzun bir tarihi olan büyük bir adam. Güzellikten ve geçmişten anlıyor ve tabii yılların efsanesi olmuş bir de ismi var."

"Teşekkürler," dedi Robyn, sebebini bilmeden. "Dükkânınız çok güzel."

Ptolemy gibi kısa boylu ve yuvarlaktı Filistinli, ama şişman değildi. Gülüşü merhametli ve sıcaktı. Büyük sarı bir

pırlanta takmıştı işaret parmağına, serçe parmağındaysa içinde yakut olan damarlı bir akik yüzük vardı. Robyn daha önce ne onun gibi biriyle tanışmış ne de onunkine benzer bir dükkânda bulunmuştu.

“Uzun zaman oldu Ptolemy,” dedi dükkân sahibi. “On beş yıl?”

“Belki de daha fazla,” diye onayladı Ptolemy.

“Seni daha önce hiç takım elbiseyle görmemiştim.”

“Bir cenazede giymek için aldım.”

“Kimin?”

“Benim,” dedi yaşlı adam.

Duraksadı adam. Ptolemy gülüyor, Mossa’ysa bu gülüşün sebebini merak ediyordu.

“Her senenin başında hep seni düşündüm,” dedi Mossa, sessizliğe bir son vermek için. “Dua ettim sana, hayatta ve iyi olmanı diledim.”

“Şu halde hayatta olmama sebep başka bir şey olmazdı zaten,” diye yanıtladı Ptolemy. “Çünkü sen de biliyorsun ki bir adamın kemiklerinin benimki kadar yaşlanması için hiçbir sebep yok. Doksan bir yaşındayım ve yakında doksan iki olacağım, belki...

“Çok uzun yaşamayan ağaçlar var.”

Cebinden iki tane altın para çıkardı Ptolemy.

“Biliyorum yüz yaşında olan şeylerle ilgilenmezsin normalde ama düşündüm ki...”

Antıkacı Ptolemy’nin elinden altınları aldı ve avucunda tuttu. Diğer eliyle de kuyumcu merceğini alıp metal yuvarlakları inceledi.

“Bir madeni para cemiyetinin üyesiyim şimdi,” dedi avucuna bakarak. “Kendi aramızda ticaret yapıyoruz.

Bazen Amerikalı bir tüccar elindeki antika hazineleri satmamış olarak geliyor. Bazı böyle durumlarda ticaret yapıyoruz.”

Mossa Ptolemy'ye baktı ve gülümsediler. Robyn'e göre iki adam sanki kelimeler olmadan konuşuyor, Tanrı'dan mesaj almış keşişler gibi iletişim kuruyorlardı.

“Her birine üç yüz altmış kâğıt,” dedi Mossa.

“Peşin,” diye ekledi Ptolemy.

Antıkacı kapının üzerine “Kapalı” yazısını astıktan sonra Robyn ve Ptolemy'yi çiçeklerle dolu bir bahçeye götürdü. Çiçeklerin hiçbirini tanıyamamıştı Robyn. Çay yapmış ve değişik tatta kurabiyeler getirmişti Mossa.

Mossa Robyn'e hangi okula gitmek istediğini sormuş ve hatta okul önermeyi bile teklif etmişti.

“Yalnızca yüksekokula gideceğim,” dedi.

“Ama bir gün geçiş yapacaksın.”

“Evet,” dedi, ses tonunda bir şaşırma belirtisi vardı. “Yapabilirim.”

“Bu benim kızım, Mossa,” dedi Ptolemy bir ara. “Ona kartını ver ve benimle yaptığın gibi onunla da hakkaniyetli ve dürüst bir alışveriş yap.”

Konuşmadı Mossa. Yeleğinin cebinden bir kart çıkıp kıza uzattı. Kartın üzerinde altın harfler vardı. Çantasının içine annesinden aldığı ilk ve tek hediye olan bıçağın yanına koydu kartı Robyn.

Caddedeydiler yeniden. Batıya giden otobüste yan yana oturmuşlardı, el eleydiler.

“Bay Mossa'yı nasıl tanıdın amca?”

“Önceden ara sıra Trudy'nin Biftek Evi adlı bir restoranda yarı zamanlı olarak çalışırdım. Büyük organizasyonların

olduğu hafta sonları orada çalışanlardan biri hasta olduğunda beni çağırırlardı çünkü Mike Tinely isminde bir arkadaşım vardı orada. Oraya en erken giden otobüse binerdim her zaman çünkü patron tam zamanında işte olmamızı isterdi. Bir gün Mossa'nın dükkânı ilişti gözüme ve paralarımı bozdurabilir miyim diye merak ettim. Restoranda işim bittikten bir hafta sonra gittim oraya. Oradaydı ve bana doğru gelip 'Yardım edebilir miyim baba?' dedi.

Yirmi altı yıl önceydi. O ellilerindeydi, bense çoktan emekli olmuştum. Bir süre konuştuk, sonra kapısına "Kapalı" yazısını koydu ve çay içmek için bahçesine davet etti beni. Hiç böyle biriyle tanışmamıştım. Tenimin rengi umrunda değildi. Kitaplardan paraların değerinin ne olduğunu öğrenmiştim. En yüksek değerinden aldı bendeki parayı. O günden beridir arkadaşız."

"Paraları nereden almıştın?" diye sordu Robyn.

"Sonra çocuğum. Önce Santa Monica'ya gidelim."

Bir saat sonra Santa Monica'daki bir caddede yürüyorlardı. Kadın giysileri satan bir mağazayla her tür deri eşya satan bir yerin arasındaki ince uzun bir binanın önüne geldiler. Kadın mağazasının önünde durdu Robyn, yarı şeffaf rengârenk kıyafete dikmişti gözünü. Ptolemy arkada durmuş, elbiseyi giyinmiş ona gösteriyormuş gibi kızı izliyordu camın yansımasından.

Abromovitz ve Son Hukuk İşleri uzun ince binanın en üst katındaydı. Binada asansör vardı ama çalışmıyordu, yürümek zorunda kaldılar. Ptolemy adımlarını yediye kadar saydı.

Kapısı açık olan loş odaya doğru yol aldılar.

"Yardım edebilir miyim?" diye sordu orta yaşlı siyah kadın. Kadın, kapalı yeşil kapıya giden yolu kapatan meşe bir masanın arkasında oturmuştu.

Kırk beş yaşlarında olan kadına gülümsedi Ptolemy.

“Yarı yaşımda ve iki katı kilomda,” diye düşündü.

“Evet?” diye sordu kadın.

“Abraham’la konuşmak istiyorum,” dedi, Coy’un dini eleştiren İncil derslerinin yankısı zihninde çınlıyordu.

“O...” dedi kadın ve sonra irkildi birden. “Bay Abromovitz yedi yıl önce öldü.”

“Çok üzüldüm. İyi bir adamdı. Onu çok severdim.”

Yaka kartında Esther yazan teni çok siyah olan kadın başını salladı ve güldü acı acı.

“Evet,” dedi. “Her sabah nasıl olduğumu sorar ve dinlerdi beni.”

“Moshie hâlâ burada mı?” diye sordu Ptolemy.

“Kimsiniz?”

“Bay Ptolemy Grey.”

“Bay Grey,” dedi beyaz şişman bir adam, Esther telefonla haber verdikten sonra.

Küçük siyah odaya giren babasını izledi Robyn. Odada bir pencere vardı ama o da havalandırmaya bakıyordu. Kitaplıklar tüm duvarları kaplamıştı. Hukuk kitaplarıyla birlikte romanlar, dergiler ve ince lastikle bağlanmış daktilo kâğıtları vardı raflarda. Oda Robyn’e Ptolemy’nin odasının temizlenmeden önceki halini ve biraz da Mossa’nın antikalarla dolu odasını hatırlatmıştı.

Duvardaki tek boş alanda arka planında bir ortaçağ kasabası olan beyaz bir çıplak tanrıça resmi vardı.

Kasabadaki köylüler önlerinde duran balık etli baki-
renin farkında değillerdi.

“Sizi en son gördüğümde genç bir çocuktum,” dedi Moishe Abromovitz. “Okuldaydım sanırım.”

Yüzü gençti ama saçları grileşmişti. Ellerinin üzerinde karaciğer lekeleri vardı. Ptolemy, Robyn'i dörtlü misafir sandalyelerinin oraya doğru yönlendirmiş kendi de oradan başka bir sandalye almıştı. Moshie muhtemelen ondan daha yaşlı olan bir çam masanın yanında kalmıştı.

“Sizin için ne yapabilirim Bay Grey?”

“Babanı duyunca çok üzıldüm,” dedi Ptolemy, “Bilmiyordum.”

“Size haber verdiğimizizi sanıyordum,” dedi kırk yaşlarındaki yaşlı beden. “Sizi unutmadığımızı sanıyordum.”

Reggie ona öyle bir mektup vermiş miydi? Yarım akıllı olduğu zamanları hatırlamak korkutucu ve acı vericiydi, ama aynı zamanda bu hatırlayış ölümü gözünde sevimli bir hale getirmişti.

“Dosyam hâlâ duruyor mu sizde?”

“Babam ölmeden önce benden on altı müşterisinin dosyasına bakmaya devam etmemi istemişti. Onlardan biri de sizsiniz Bay Grey,” dedi eski masanın arkasındaki dosyalarla dolu ahşap dolabın yanına giderken. Üç inç kalınlığında eski bir dosya çıkarıp çam masanın üzerine koydu.

“Babam iyi kalpli bir bay olduğunuzu ve zamanı geldiğinde miras işlerinizi üstlenmem gerektiğini söylemişti.”

“Öldüğüm zaman yani.”

Gülümsedi Moshie.

Sol eliyle Robyn'in kolunu tuttu Ptolemy. Rahatsız görünüyordu kız, onu rahatlatmak istemişti Ptolemy.

“Bu çocuk kurtardı beni,” dedi Ptolemy. “Hastaydım, çok hastaydım. Bu çocuk evimi temizledi ve iyileşmemi sağlayan bir doktora götürdü.”

Moshie'nin gülümsemesi uçup gitmişti.

“Bu kızı varisim yapmak istiyorum,” dedi Ptolemy. Babanın bana güvendiği gibi sen de ona güven. Onun işle-riyle benimkiyle ilgilendiğin gibi ilgilen.”

Moshie yorum yapmadan başını salladı ve Ptolemy on tane yüz doların bulunduğu bir yığın parayı masanın üzerine bıraktı.

“Sanırım bu yapacağın işin ilk kısmını karşılayacak.”

Robyn'e döndü hukuk danışmanı ve “İsminiz ne?” diye sordu.

“Robyn Small,” dedi Ptolemy,kız cevap veremedi. “Robyn, kuş demek. Sadece i yerine y var isminde. Bütün bilgileri çantasında vardır.”

“Robyn sorun olmazsa bir dakika dışarıda bekler misin, Bay Grey'le yalnız konuşmak istiyorum.”

Başını salladı ve ayağa kalktı kız. Hiç şikâyet etmeden dışarı çıktı.

Moshie o gittikten sonra Ptolemy'ye döndü.

“Bu kızı ne kadar tanıyorsunuz Bay Grey?”

“Bana sormanız gereken soru bu değil genç adam.”

Kaşlarını çattı Moshie ve “Tanımıyor musunuz?”

“Hayır. Ne düşündüğünüzü biliyorum. Yaşlı biri olduğumu ve bu kızın da tek derdinin benden bir şeyler koparmak olduğunu düşünüyorsunuz ama onu ne kadar tanıdığım bilmeniz gereken şeyin cevabını vermeyecek size.”

Yaşlı adamın söylediklerinde bir şey fark etmiş gibi gülümsedi Moshie.

“Ne sormalıydım Bay Grey?”

“Bilmeniz gereken şey yalnızca Robyn’i değil hayatımdaki tüm insanları ne kadar iyi tanıdığım. Bilirsiniz yaşlı bir adamın yaşamaya devam etmesini sağlayacak çok şeyi kalmamıştır. Büyük bir sosyal hayatı yoktur yaşlı bir adamın. Kilimi kesmeyi bırakmıştır o.”

“Kilimi kesmek mi?” diye sordu avukat.

“Dans.”

“Pek dans etmedim,” dedi Moshie özür dileyerek. “Babam ederdi. Harika bir dansçıydı o. İki tane sol ayağım vardır.”

“Üst katımda bir bayan oturur ve haftada iki kez adıma postaları getirir bana,” diye devam etti Ptolemy. “İsmi Falona Dartman. Ona küçük bir şeyler bırakmak isterim. Her dışarı çıktığımda beni soymaya çalışan esrarkeş bir kadın var bir de. Ona hiçbir şey vermek istemiyorum. Yeğenim Niece’nin hiçbir şeyden haberi yok, oğlu yaşlı olduğum için fark etmeyeceğimi sanıp paramı çaldı. Diğer yeğenim Reggie senelerce baktı bana. İyi bir kalbi vardı ama ne yaptığı bilmiyordu, öldü sonra, sokakta vurdular.”

“Aman Tanrım,” dedi genç Abromovitz. “Bu korkunç.”

Robyn evimi temizledi ve beni doktora götürdü. O esrarkeş şeytanı dövdü ve haftada iki kez yemek yaptı bana. Ona tüm paramı vermeyi teklif ettim ama geri çevirdi beni. Yeğenim Reggie iki çocuk bıraktı arkasında. Yeğenim Niece onlara bakmak zorunda. Robyn aileme bakabilecek tek kişi.”

“Ama Robyn’i ne kadar süredir tanıyorsunuz Bay Grey?” diye ısrar etti Moshie.

“Duvardaki tabloyu görüyor musun Moishe?” diye yanıtladı Ptolemy.

“Evet.”

“Aydınlıktaki Karanlık Üzerine bir Çalışma diye bilinir.”

“Bu doğru. Nasıl bildiniz?”

“Max Kahn isminde bir ressamdan satın almıştı baban bunu. Maxie’yi hatırlıyorum. Baban ve ben onunla, tahta kaldırımın ordaki bara gider, bira içer ve anlamsız şeylerden konuşurduk.”

“Max Kahn” diye fısıldadı Moishe. “Onu hatırlıyorum. Annem hiç hoşlanmazdı ondan.”

“Tabloyu çıplak kadın resminden dolayı aldığını söylemişti baban bana. Gün boyu bakabileceği bir çıplağın olmasının hoşuna gittiğini söylemişti. Babanın aldığı kadın dergilerinden hoşlanmazdı annen,söz konusu yağlı tablolar olunca sesini çıkarmamıştı ama.”

Gülümsedi ve başını salladı Moishe. Ptolemy sanki gençliğine açılan bir kapı olmuştu.

“Yıllar geçtikçe tablonun arka planına, yüzlerine Tanrı’nun nuru düşmüş kasabadaki insanlara, daha çok bakar buldu kendini Abe. Genç bir kadınla kapının eşiğine doğru yürüyen yaşlı bir kadın vardı. Ertesi gün genç kadının kör olduğunu fark etti baban. Yerden cüzdan almak için eğilen fakir bir adamı gördü sonra.”

“Zengin bir tüccar düşürmüştü cüzdanı,” dedi Moshie yıllar sonra ilk kez babasının sözlerini hatırlayarak.

“Elleri olmayan bir saat tamircisi vardı, asistanına saati nasıl tamir edeceğini gösteriyordu. Karanlık patika yolundan aşağı doğru yürüyen bir de köpek vardı. Yolun

sonunda bir kadın yüzü vardı parlayan, gülümsüyordu köpeğe.”

“Bunların hepsini hatırlıyor musunuz Bay Grey?”

“Çıplak kadına olan ilgisini kaybetmişti baban ama neredeyse her hafta yeni bir şey görmüştü resimde. Max’ın gerçek bir ressam olduğunu ölümünden sonra anlamıştı. O öldükten sonra konuşmuştu tablosu.”

Saf bir mutluluk vardı Moishe Abromovitz’in yüzünde. Başını salladı ve gülümsedi yaşlı adama.

“Tamam,” dedi. Telefonu eline aldı ve bir düğmeye basıp “Esther Bayan Small’dan bize katılmasını rica eder misin?”

“Sence o kâğıtların hepsini imzalamamız doğru muydu Grey amca?” diye sordu Robyn, otobüste güney Los Angeles’a doğru yol alırlarken.

“Beyaz olduğu için bizi dolandıracakını mı düşündün?”

Başını salladı Robyn. Gülümsedi yaşlı adam.

“Hayır bebeğim. Moshie bizi dolandırmayacak. Tek yapman gereken parayı Mossa’dan aldığını söylemen. Bir de vergilerin ne kadar olacağını hesaplamasını istemen. Otuz dolar kadar alacaktır senden. Vergileri göndermek için üç ayda bir form yollayacaktır sana. Babasıyla yaptığımız anlaşma buydu. Gitmedim ama. Şimdi sen yapacaksın. Coy’un hayalini sen gerçekleştireceksin.”

“Coy’a ne oldu amca?” diye sordu Robyn.

Göğsüne giren ağrı bir bıçak gibi sert ve aniydi.

“Sorun ne Grey amca?”

“Ağrı,” dedi.

“Neden?”

“Sana ne olduğunu anlatamam Robyn, yapamam.”

Ptolemy'nin sağ elini eline aldı Robyn. Baş parmağıyla işaret parmağı arasındaki ağı bastırdı.

Ağrı ve Robyn'in yaptığı masaj, ateşler üzerinde yürüyen ve beyaz adam tarafından boğularak öldürülen Coy'un hatırasını unutturmuştu bir an için.

“O öldü,” diye fısıldadı Ptolemy. “Gitti o.”

Ptolemy'nin oturduğu binaya yaklaştıklarında çantasından bıçağını çıkardı Robyn. Bıçağı bileği ve kolunun arkasına saklamıştı.

“Bize yine bulaşırsa, Noel kazı gibi keseceğim o Allah'ın belasını,” dedi Ptolemy'ye yürürlerken.

“Hiç kaz yedin mi?” diye sordu yaşlı adam.

“Hayır,” dedi.

Güldürdü Ptolemy'yi bu. Kıkırdadı ikisi de. Eski günleri hatırlayan, kaygısız çocukluk arkadaşları gibiydiler. Bu şekilde, herhangi bir saldırı ya da intikam olmaksızın Ptolemy'nin kapısına varmışlardı.

Küçük bir kutu vardı Ptolemy'nin kapısının önünde.

“Bu ne?” diye sordu Robyn eğilmişti.

“Evet.”

“Bayan Dartman'ın ikramı. Ara sıra getirir, buraya bırakır.”

Elini uzattı Ptolemy kutuyu almak için, yeni evlat edindiği kızı razı oldu itiraz etmeden. Hilly'nin bıraktığı cephanenin ağırlığını hissedebiliyordu.

“Ağırdı amca,” dedi Robyn. “Ne var içinde?”

“Hiçbir şey. Hiç.”

Gecenin ilerleyen zamanlarında Ptolemy Robyn'le birlikte komedi şov izlerken telefon çaldı. Televizyon seyretmek,

aklının yerinde olmadığı o zamanları ziyaret etmek gibiydi onun için. İnsanlar çok hızlı konuşuyorlardı ve şakalar hiç komik değildi. İşte ya da caddeden aşağı yürüyor olmalarına rağmen, bir partiye gider gibi giyinmişlerdi. Herkes ya her zaman âşık ya da acı içindeydi. Hikâyelerin hiçbiri bir sonuca ulaşmamasına rağmen şovun başından sonuna kadar gülmüştü Robyn. Genç kadını gülerken görmek hoşuna gitmişti. Robyn Tanrı'nın bir hediyesiydi ona. O zor hayatının kesintiye uğradığında ya da öfkesine ve bıçağına ihtiyacı olmadığı anlarında, onunla birlikte televizyon izlemek hoşuna gidiyordu.

Ptolemy kalkmaya ve iyi geceler demeye hazırlanıyordu telefon çaldığında. Robyn koltuktan zıplayıp telefonu açtı.

“Sana Grey Baba.”

“Merhaba?”

“Merhaba Ptolemy,” dedi bir kadın sesi.

“Selam. Nasılsın Shirley?”

“İyiyim. Çikolatalı şekerleme yapıyordum, aklıma sen geldin. Çikolatayı sever misin?”

“Seni seviyorum, sen yapıyorsan onu da severim.”

“Gençliğinizde çok can yaktığınız anlaşılıyor Bay Grey.”

“Ben mi? Hayır. Gençken sendelemeden üç adım atamazdım. Sessiz ve çekingendim gençken. Aşk ya da para söz konusu olduğunda kelimeleri bir araya getiremezdim.”

“Sizi değiştiren ne oldu?”

“Vücudumu şeytana satım,” diye düşündü.

Ama “Sanırım bazı insanlar yaşlandıkça açılıyor,” dedi.

“Şekerleme getirmemi ister misiniz yarın?”

“Lütfen.”

“Öğlen olur mu?”

“Flört ediyormuşum gibi hissettim.”

Ptolemy o gece bir odada silahını temizleyip mermileri koydu içine. Hilly mermileri tuzlu fıstık kutusunun içine koymuştu. Her bir mermiyi güderi kumaşıyla iyice sildi Ptolemy. Eğlendi bu işi yaparken. Büyük bir olaya hazırlanıyordu sanki. Müteffiklerinin Almanları Fransa’daki mevzilerinde bombaladıkları D günündeki gibi hissetmişti. Binlercesiyle birlikte savaşmıştı o gün. Ülkesi için ölmese bile büyük bir şeyin parçası gibi hissetmişti kendini.

Şimdi silahını doldururken askerdi yine. Bir yalan üzerine kurulu olsa da bir fikir uğruna ölmeye hazır bir askerdi.

Ptolemy o gece sade yüzlü Avrupalı hemşire, şeytanın verdiği son ilacı vurduktan sonra ilk defa uyuyabildi. Otobüs yolu ya da Mossa’nın çiçekli bahçesi gibi sıradan şeyler gördü rüyasında. Rüyasında bir yerde yaşlandığını gördü bir aynanın önünde. Annesinin diktiği açık mavi takım elbisenin içindeydi ilk. Takımın kolları ve bacakları çok kısaydı çünkü annesi elbiseyi bitiremeden büyümüşü. Sonra genç bir adam, asker, buz dağıtıcısı, kanalizasyonlardan yıkım yerlerine kadar her yeri temizleyen turuncu takımlı bir devlet memuru olmuştu. İlk düğününde siyah bir smokin, ikincisindeyse beyaz ceket siyah pantolon giymişti. İkisi de dolabındaydı hâlâ ve ikisi de aynada gördüğü küçülmüş yaşlı adam için büyüktü artık.

Kurumuş ve çıplaktı. Göğsünde küçük bir ateş yanıyordu insanların ruhlarını şiddetle arzulayan şeytan tarafından ödünç verilmişti ona.

Ateşe dikkatlice baktığında çocukluk aşkı Maude Petit'i gördü. Alevler içinde koşuyor, onu kurtaracak birilerini, Ptolemy'yi arıyordu. Yansımaya uzandı ve küçük çocuğu çıkarıp aldı o ıstırapın içinden. Sonra elleriyle göğsünden yükselen yangını kapadı. Isı artmaya başlamıştı.

Maude'nin artık güvende olduğunu bildiği için şeytanın ona verdiği ateş eğlendiriyordu artık onu. Göğsünün küçük bir yerinde yanan ateş büyüdü. Sarı renkten kırmızıya daha sonra beyaza döndü. Isının Maude'den geldiğini biliyordu Ptolemy, cehenneme gidip çıkararak kurtarmıştı kızı. Alevler gözlerine kadar çıkararak boğazını yalıyordu ama uyanmadı. Maude, Ptolemy'nin hafızasındaki seksen altı yıllık ıstıraptan sonra özgürlüğüne kavuşmuştu sonunda. Onu zulümden çıkarıp kurtarmıştı sonunda. Onu yakan alevleri yutmuş, bu onu müthiş keyiflendirmişti.

Uyandığında ateşler içinde yanarken buldu kendini. Petit ailesini yok eden, yanan evin içindeydi şimdi. Vücudu o evdi, akli hararet yapmıştı.

Büroya gidip yeşil şişeyi açtı. Suyla dolu olan küçük bardağı yanı başına koydu. Hapı ağzına koymadan ve su içmeden önce bir dakika bekledi. İlacı içtikten sonra gülmüseddi, daha önce kendini hiç bu kadar yakın hissetmemişti cennete. Kilisesinin korusu bir yerlerde şarkı söylüyor ve gülüyordu ona.

İlaç etkisini hızlı gösterdi, beş dakikadan daha az bir sürede düştü Ptolemy'nin ateşi. Vücudu serinleyip ateşi

düştüğünde Sensia'nın ona yıllar önce aldırđı yatağın üzerine oturdu yaşlı Ptolemy.

“Büyük bir yatağı ihtiyacımız var bebeğim,” demişti ona Sensia. “Sana vereceğim tüm sevgiyi içinde barındıracak bir yatak.”

“Neredeyse her şeyi öylece atıyordum Sensia,” dedi Ptolemy hatıraya. “Görevimde başarısız oluyordum neredeyse. Kendini diğerlerinden ayıran bir şey yapmalı insan. En azından bir şeyi doğru yapmalı.”

Hâlâ ateşinin olduğunu fark etti Ptolemy. Aklındaki ateşin karşısında yenilmek üzereydi ilaç. O ve Maude çocuktular. Tickle Nehri'nin aşağısında oynuyorlardı. Ne o ne de Ptolemy öldüğünün farkındaydı.

Robyn erken kalktı ve dışarı çıktı. Mutfaktaki küçük masaya, tüm gün dışarıda olacağını belirten bir not bırakmıştı. Notun altına da yeni aldığı cep telefonunun numarasını yazmıştı.

Cep telefonlarının ne olduğunu biliyordu Ptolemy. Telefon gibi davranan küçük radyolardı. Titreyip ışıldayarak bu bilgi çakmıştı zihninde. Bu şekilde düşünebilmesi nefret uyandırdı Ptolemy’de. Şeytanın er ya da geç hakkı olanı alacağını biliyordu. Daha zamanı vardı bunun ama. Ev telefonunu aldı ve hatırlamaya dahi ihtiyaç duymadan otomatik olarak bir numara çevirdi.

“Merhaba” dedi Hilly’nin ağır sesi.

“Merhaba, oğlum.”

“Fıstık kutumu aldın mı Grey Baba?”

“Evet. Aldım. Sana bir şey soracağım.”

“Neyi?”

“Cephaneliği neden bir çocuğun ya da herhangi bir aptalın rahatça alabileceği öyle orta bir yere bıraktın?”

“Kapıyı çaldım ama yoktun,” diye yakındı Hilly.

“Arayabilirdin. Kutuyu eve götürüp beni arar, getirmeni söylediğim zaman da getirirdin.”

İç çekti kaba genç.

“Ne demek istediğimi anlamıyor musun oğlum?”

“Anladım,” diye karşı çıktı Hilly.

“Anlıyorsun öyle mi?”

“Evet,” dedi Hilly.

“Tüm bu yolu bir daha çekerek kaybetmek istemedim vaktimi. Kurşunları istemiştin ve şimdi sendeler. Bana niye bulaştığını anlamadım.”

Yeğeninın söyledikleri Ptolemy’yi düşündürtmüştü. Sanki başka dilleri konuşuyor, birbirlerinden kilometrelerce ve kuşaklarca uzak insanlardan geliyorlardı. Hilliard bir Katolik, Ptolemy’se bir Hindu ya da yeğeninın inandığı şeyden çok uzak bir şeydi. Hilly’ye büyük ayrılığı nasıl anlatacağını düşündü ama Şeytanın verdiği iğneler bile bunu anlatacak kadar zeki yapmamıştı onu.

“Nina’nın telefon numarası sen de var değil mi?” diye sordu Ptolemy, siyah genç adamdan umudunu kestikten sonra.

Tanıdık bir erkek sesi geldi telefonun diğer ucundan.
“Merhaba.”

“Alfred sen misin?” diye sordu Ptolemy.

“Kimsin?”

“Ptolemy.”

“Kim?”

“Reggie’nin baktığı adam. Reggie’nin karısını götürmeye geldiği gün Niece’nin evinde tanıştığın adam.”

“Ne diyorsun sen adam?” dedi Alfred öfkeyle.

“Diyorum ki Nina orda mı?”

Bir iki saniye sonra ahizeden bir güm sesi geldi ve ardından Alfred’in çılgılığı duyuldu,

“Telefondaki lanet olası heriften saygılı olmasını istersen daha iyi olur.”

“Merhaba?” dedi dişi bir ses. “Kimsiniz?”

“Ptolemy Grey... Reggie’nin büyük amcası.”

“Bay Grey... Neden aradınız?”

“Ben iyiyim. Sen nasılsın?”

“Ah. Pardon.”

“Cenaze nasıldı?” diye sordu Ptolemy, kesilmiş sohbetlerini tamir etmeye çalıştı.

“Çok acıydı Bay Grey. Çocuklar çok üzgündü. Reggie’nin kızkardeşi geldi Oakland’dan çocuklarıyla birlikte. İstedığınız şey nedir?”

“Cenazeye Alfred’i de getirdin mi?”

“Hayır... Size nasıl yardımcı olabilirim Bay Grey?”

“Merak ettiğim her şeyi öğrendim,” diye yanıtladı. “Başka bir şeye ihtiyacım yok, çok teşekkürler.”

“Ama burayı neden aradınız?” diye sordu kadın, sabrını kaybetmeye başlıyordu.

“Robyn bir mucize,” dedi. “Biliyor musun?”

“O iyi biridir.”

“Hayır...hayır, hayır, hayır. O gerçek bir mucize.”

“Gitmeliyim Bay Grey.”

“O kız evime geldiğinde,” diye devam etti Ptolemy Nina’nın söylediğini duymamış gibi. “Evimdeki karışıklığı ve çöplüğü gördü ve baştan sona topladı evimi. Yıkadı, temizledi, attı ve böcekleri ila ladı. En son bana baktı ve iyi olmadığımı görünce doktora götürdü beni. Sonra siz insanların kullanmaktan sakındığı o ilaçtan verdi bana. Güçlü bir ila tı, insanı ayıltan türden bir penisilindi.”

“Bu harika,” dedi Nina. “Devam edin Bay Grey.”

“O yaşı aptalla konuşmayı kes artık,” dedi Alfred arka planda.

“Bir yere gitmem lazım Bay Grey.”

“Sonrasını bilirsin,” diye devam etti yaşı adam. “Robyn beni o doktora, o kalın bıyıklı yakışıklı şeytana, götürünce hatırlamaya başladım bir şeyleri.”

“Bu çok güzel ama benim...”

“Hatırladığım şeylerden biri de Reggie’nin sana vermemi istediğı şeydi.”

“Sana telefonu kapatmanı söyledim,” diye bağırdı Alfred.

“Sadece bir dakika Al. Birkaç dakika içinde kapatacağım.”

“Sensiz gideceğim Nina,” diye tehdit etti.

“Git o halde,” dedi. “Git, orada buluşuruz.”

Anlaşılmayan sesler duyuldu bir süre. Yüksek bir güm sesinden sonra kesildi sesler.

“Bay Grey? Hâlâ orada mısınız?”

“Elbette burdayım. Sevgilinle aranızı bozmadım umarım?”

“O konuda endişelenmeyin. Bazen delirir o.”

Ptolemy birden her şeyi hatırlamaya başladı. Bir hafta sonuydu. Ziyaretine gelmişti Reggie. Aklının çok iyi çalışmadığı zamanlar olmasına rağmen ona fotoğraf gösteren genç adamın görüntüsünü çok iyi hatırlıyordu.

“Bunlar benim çocuklarım Grey Baba,” dediğini hatırladı genç adamın. “Tish ve Artie. Çok güzeller değil mi?”

“Bay Grey?” dedi Nina. “Orda mısınız?”

“Sevgilinin bunu bilmesini istemiyorum.”

“Tamam. Ona söylemeyeceğim. Bu şey nedir? Reggie’nin bana bıraktığı şey nedir?”

“O şeyi, ona vermek istemiştım aslında,” dedi Ptolemy. “Ama sana ve güzel çocuklarına vermemi istedi. Çocuklar hâlâ Niece’nin yanında mı kalıyorlar?”

“Evet. Bir süre daha kalacaklar onunla,” dedi Nina. “Kendimi toparlayana kadar.”

“Onları görmeye gidiyor musun?”

“Her salı ve çarşamba; çalıştığım mağazadan izinli olduğum günler.”

“Güzel. Her anne çocuklarını görmeli. Çocukların anneleri tarafından görülmeye ihtiyaçları vardır. Annelerinin gözlerine bakarak anlayabilirler bunu. Annen sana bakıp gülümsediğinde, doğruyu yaptığını bilirsin.”

“Artie ve Letisha’ya vereceğin şey nedir?” diye sordu Nina, yumuşak bir ses tonuyla.

“Alfred’in bu konu hakkında hiçbir şey bilmesini istemiyorum,” dedi Ptolemy yeniden.

“Reggie ondan hoşlanmazdı.”

“Söylemeyeceğim.”

“Tamam, tamam. Ne olduğunu söyleyeceğim. Senin ve çocuklarının orada olduğu ama Alfred’in olmadığı bir gün olduğun bir gün Niece’lere geleceğim. Bu şekilde onun sana söyleyeceklerimi duymayacağından emin olabilirim.”

“Ama nedir bu şey?”

“Seni gördüğüm zaman ne olduğunu söyleyeceğim.”

“şimdi neden söylemiyorsun?”

“Yapabilseydim söylerdim, ama yapamıyorum.”

“Neden?”

“Sen sadece salı ve  arşamba günleri Niece’ye gitmeye devam et. Saat kaç gibi gidiyorsun oraya?”

“Sabah on bir civarlarında.”

“O saatlerde gitmeye devam et, Reggie’nin hediyesini alacaksın.”

“Ama Bay Grey. O şeyin ne olduğunu bilmem lazım.”

Telefonu kapadı Ptolemy sıntarak. Kıkırdadı kendi kendine, yüksek sesle gülmeye başladı sonra.

Sabahleyin salonda otururken en son ne zaman böyle yüksek sesle güldüğünü hatırlamaya çalıştı. Ellerinde ve dizlerinde hissetmişti kahkahayı. Mutluluk eklem ağrısının yerini almıştı sanki. Sensia'yla birlikteyken hiç böyle gülmemişti. O gülmüştü onun yerine. Ergenlikten çıktığından beri mutluluk ve merak yoktu hayatında. Çocukluk günlerinde; Coy'la ormanda yürürlerken, onun şekilden şekile girip, çılgın sesler çıkararak yetişkinlerin onay vermediği hikâyeleri anlattığı zamanlarda kalmıştı.

Nasıl bu kadar uzun yaşayabildiğine şaşırdı Ptolemy. Hayatının en önemli anları Coy'un yanı başında yürüdüğü anlardı ama hâlâ. Hayatının en önemli anları nasıl Coy'un ateş üstünde dans ettiği ve Maude'nin alevlerin içinde ölümüne şahit olduğu anlar olabiliyordu? Yoksulluğu, savaşı ve yaşlılığı görmemiş miydi? Bunların hiçbiri mi bir şey ifade etmiyordu?

Şeytanın ateşi tutuştu içinde tekrar. Canlı canlı yandığını hissetmek yeniden güldürmüştü onu.

Robyn'in bacaklarını düşündü. Sıkı, kahverengi ve güçlü bacakları vardı. Çoğu kez evde sadece bir tişörtle

dolaşırdı Robyn. O zamanlar onu dizlerinin üstüne oturtmak, kalçalarını yanakları ve göğsüyle kucaklamak isterdi. Bu arzu mutlu ediyordu onu. Mehtuselah⁶ kadar yaşlıydı ama bir çocuğun bacakları onu mutlu ediyordu işte. Seksi artık hissetmiyor ama hatırlıyordu... Belki de hissettiği zamanlardan daha iyi biliyordu ne olduğunu.

“Onu seviyorum,” dedi evinin sessizliğine.

Dakikalar geçtikçe gece semasında dönen yıldızları düşündü Ptolemy. Onlar işleriyle meşgulken, insanların çamura saplanıp kalmış olduğunu düşündü.

“Ölmek için doğarsın,” derdi Coydog bazen. Buna rağmen, sor birine, sonsuza kadar yaşayacakmış gibi konuşur senle. Kendini hiç riske atmaz. Bütüne bakmaz hiçbir zaman.

“Seni seviyorum Robyn,” dedi uzun yıllar önce konuşulmuş olanlara bir yanıt olarak. Ölüm yaklaşıyordu ama aşk oradaydı. Robyn onun çok uzaktan bir torunuydu, evlatlığıydı. Elli yaş daha genç o da yirmi yaş daha büyük olsaydı evlenirdi onunla.

Acı aşık kemiğinde kıkırdıyor, dizlerindeyse çağılıyordu. Eklemleri bir müziğe benziyordu, teninin altından transistörlü radyolar bağınyordu sanki. Kapıdaki ses ise onunla birlikte doğaçlama yapmaya karar vermiş bir başka müzisyendi sanki. Kapının yeniden çalmasını beklerken kalktı ve yatak odasına doğru yol aldı. Çekmeceyi açtı ve .25 kalibre silahını düzenledi.

Savaş meydanına yürüyen bir asker gibi emin adımlarla yürüdü kapıya.

⁶ Tevrat'ta en uzun süre yaşamış kişi olarak bahsi geçer.

“Kim o?” diye sordu yumuşak bir sesle.

“Shirley Wring” diye cevap verdi tatlı tatlı.

Ani bir sesle rahatsız olan bir bebeğinkine benzer bir biçimde değiştirdi modunu. Silahını cebine sokuşturmuş, önce kapının dört kilidini sonra nihayet kapının kendisini açmıştı.

Portakal renkli bir elbise giymiş, kemik renginde büyük boncuklar takmıştı Shirley. Yarı görmeyen gözleri parıldayan gözlüklerinin arkasından ışıldıyordu. Kısa saçları yeni yapılmıştı, kulaklarının altından kıvrılıp, alnının üstünde kıvrıcıklaşan bir şapkayı andırıyordu bu haliyle. Tennis ayakkabıları beyaz renkli ve kibardı. Kırmızı çantasının yerine pembe bir karton vardı bu kez elinde.

“Girebilir miyim?” diye sordu küçük kadın.

Ptolemy önce kutuyu almak için uzandı sonra içeri girmesi için geri çekildi. İçeri girip, yanından geçtiğinde kırmızı çantasının sol kolunda olduğunu gördü. Mutlu etmişti bu onu her nedense.

“Gel, otur lütfen,” dedi. “Bir şeyler getirmemi ister misin? Çay, kahve?”

Çantasını koltuğa koyduktan sonra kutuyu Ptolemy’nin elinden aldı Shirley.

“Sen otur ve dinlen. Kahvelerimizi ve çikolatalarımızı hazırlayıp geliyorum ben.”

“Ben de yanında olacağım,” diye söz verdi. “Ama önce yatak odasından bir şey almam lazım.”

Silahlı çekmeceye geri koyduktan sonra gömleğinin cebine koyduğu küçük şeyi aldı.

“İyi misin Ptolemy?” diye sordu mutfaktaki sandalyeye oturduktan sonra.

“Doksan iki yaşında olup da iyi olan bir adam yoktur,” diye cevapladı. “Ama o yaştaki bir adamın olabileceği kadar mutluyum inan.”

Çaydanlığın altındaki ocağı yaktıktan sonra Ptolemy’nin karşısına oturdu Shirley. Kadının gözlerinin sulu ve bulanık olduğunu söyleyebilirdi Ptolemy.

O anda kaşlarını çatmış olmalı ki, “Ne?” diye sordu Shirley.

“Hiç, hiçbir şey. Yaşlanmanın nasıl bir şey olduğunu düşünüyordum sadece.”

“Benim yaşıma geldiğin zaman...” dedi. “Bunu düşünmeye başlarsın.”

“Kaç yaşındasınız Bayan Wring?”

“Geçen martta yetmiş iki yaşıma girdim.”

“Doğduğunda neredeyse yetişkin bir adamdım ben. Kemiklerim yaşlanmış, sinsice avını arayan vahşi bir kediye benziyordum.”

“Yaşlı yaşlıdır,” dedi ve gülümsedi, ummadığı bir anda gelmişti bu tebessüm.

“Hayır bebeğim,” dedi Ptolemy, zihninden gelen kelimelere şaşırarak. “Hayır. Ben de böyle düşünüyordum. Bir köpek dişim dışında tüm dişlerim vardı. O dişimi de Peter’in hızlı bir dönüş yapmasıyla buz kamyonundan düştüğüm gün yitirmiştim. Başka bir şeydi o. Elimdeki kanlı dişime baktığımda bir daha asla o buz kamyonunda çalışmayacağımı biliyordum. Asla.”

“Bugüne kadar hiç çürüğüm olmadı. Gözlüğe de hiç ihtiyaç duymadım.”

“Benimse ama takma dişlerim var,” dedi Shirley. “Ve seni görmek için gözlerimi kısmak zorundayım.”

“Öyle ama birkaç hafta önceye kadar yarım bir aklım bile yoktu. Elmanın kırmızı olduğunu söyleyen ve sonra ne dediğini sorsan, hatırlamazdım. Susar, ya cüzdanımı ya Reggie’yi düşünür ya da sorunu anlamazdım bile.”

Shirley’in gülümsemesi uçtu yavaş yavaş ama gözleri, görmeyen samimiyetini korudu.

“Evet,” diye devam etti Ptolemy. “Ruhumu şeytana sattım ve tek umudum yaşlı zencilerin ruhlarını almak gibi niyetinin olmaması.”

“Böyle söyleme.”

“Neyi?”

“Z ile başlayan kelimeyi.”

“Evet. O kelime.”

Gülümsedi Ptolemy bu kibar siyah kadına. Çaydanlık ısıklık çaldı. Filtre kahve yapmak ve çikolataları beyaz tabağa dizmek için kalktı Shirley.

Servis yaparken yeniden oturdu ama bu kez ev sahibinin gözlerinin içine bakmıyordu.

“Sorun ne Bayan Wring?”

“Terslemek istememiştin seni,” dedi.

“Terslemek mi? Buna terslemek diyorsan o zaman öpmenin bebek getireceğini, basit bir tartışmanın da savaşa yol açacağını düşünüyorsun kesin.”

Gülümsedi ve Ptolemy’e baktı Shirley. Kadının yüz çizgilerinde genç Shirley’i görebiliyordu Ptolemy. Sanki bir an Shirley, Robyn ve Sensia tek vücut olmuşlardı.

“Sıcaksın,” dedi Shirley.

O zaman anladı Shirley’in elini tuttuğunu.

“Şeytanın ilacı,” diye açıkladı.

“Neden devamlı şeytandan bahsediyorsun Bay Grey?”

“Beni tanıdığında kafam karıştıktı değil mi?”

“Biraz.”

“Çok fazla. Bu doktora gittim sonra. Radyodaki süper zekâ çocuklardan biri gibiyim şimdi.⁷ Yaşadığım ve öğrendiğim her şeyin ne olduğunu biliyorum. Elli yıl önce başıma geldiğinde anlamadığım şeyleri şimdi anlıyorum. Şeytandan başka kim verebilir tüm bunları bir insana?”

“Ateş yapan ilaç mı?”

“Evet, tabii ki ilaç yapıyor. Şimdi sen söyle bakalım Shirley.” Elini sıktı, gülümsedi Shirley.

“Neyi?”

“Sen kimsin?” Daha önce kimseye hiç böyle bir soru sormamıştı. Karşıdakini savunmasız ve çıplak bırakan türden bir soruydu bu. Coy sorabilirdi ancak bu tarz bir soruyu genç bir kıza kur yaparken.

“Kimse değilim.”

“Bunun doğru olmadığını biliyorum çünkü tam karşımda duruyorsun Shirley. Parmaklarını hissedebiliyorum, güzel yüzünü görüyorum.”

“Bay Grey,” diye yakındı Shirley.

“Shirley sen de bilirsin ki genç bir adam olsaydım seni bu kadar zorlamazdım. Önceden olsaydı en sevdiğin rengi ya da yalnız kaldığında ne yaptığını sormadan yatmış olurduk.”

⁷ 1940 ve 50'lilerin Amerika'sının yüksek IQ'lu ve değişik bilimsel alanlara ilgi duyan çocukların yarıştığı radyo programına gönderme yapıyor.

“Lütfen Bay Grey. Ptolemy, lütfen böyle şeyler söyleme. Utangaç bir kadını ben.”

“Benim gibi adamlar utangaç kadınlardan hoşlanırlar. Gördüğümüzde gıdıklamak isteriz onları.”

“Tulsa’da doğdum,” dedi Shirley Wring. Ellerini meydana çıkarmıştı Ptolemy’nin ellerini tutmak için. Büyük Dünya Bunalımı yıllarıydı. Bu yüzden California’ya götürdü babam bizi. Santa Barbara’nın dışına zengin bir adamın malikânesine gittik, çalışmak için. Ama adam onun yerine, oturmamız için okyanusun kıyısında bir baraka verdi.”

“Baban o adam için ne iş yaptı?” diğer elini de çıkarmıştı Ptolemy.

“Hiçbir şey yapmadı. O zengin adam bir komünistti. Dostları için iyi bir şeyler yapmak istiyordu sadece.

On bir yıl yaşadık orada. Oraya dair ilk hatırladıklarım dalgaların sesi ve denizden taşan şeyler. İlk erkek arkadaşım Leo isminde sarışın bir çocuktu, büyük bir evde yaşardı kardeşiyle birlikte. Zengin bir adamın torunlarıydılar. Neredeyse her gün okyanusta yüzerdik beraber.”

Gülümsedi Shirley, geçmişe bakıyordu gözleri. Bu bakışı bilirdi Ptolemy. On beş yılı, belki de daha fazlasını kendi gençliğini izleyerek geçirmişti. Hem de öyle çok izlemişti ki, bir süre sonra görüntü bulanıklaşmış ve tamamen kapanmıştı.

“Bu harika,” Dedi Ptolemy. “Peki ama nasıl yemek yediniz ya da ihtiyacınız olan diğer şeyleri nasıl aldınız?”

“Beyaz yaşlı adam Bay Halmond yemek ve ihtiyacımız olan her şeyi verdi bize. Elbiselerimizi annem yaptı. Babamsa Bay Halmond’un arabalarından birini kullanıyordu.”

“On bir yıl,” Şaşırmıştı Ptolemy. “On bir yıl okyanusun yanında yaşadınız ve sen parmağını bile kımıldatmak zorunda kalmadın. Okula gönderdiler mi seni peki?”

“Leo ve kız kardeşine bir öğretmen geliyordu. Onlarla birlikte öğrenmeme izin verdiler. İngilizce ve Fransızca öğrendik. Fransızca konuşmamı isteme benden ama. Uzun bir süre önce unuttum o dili.”

Parmaklarıyla Shirley’in ellerini okşadı Ptolemy. İnce ve buruşmuş tenleri toprak kahvesinin iki farklı tonuydu. Unuttuğu bir duyguyu tekrar yaşamaktan ya bir trajedi kokusu almaktan olsa gerek, kalbi teklemeye başladı Ptolemy’nin.

“Kumsaldaki o evden neden ayrıldınız?” diye sordu Ptolemy.

Kafasını salladı ama hiçbir şey söylemedi.

Ellerini birlikte hareket ettirdiler, birbirlerine doladılar ve öylece oynadılar bir süre. Onları Shirleylerin okyanusunun dalgalarında oynayan foklara benzetti Ptolemy.

“Babam ve Bay Halmont komünizm hakkında konuşurlardı. Babam eve her akşam geldiğinde Rusya’da insanların sadece insan olduğunu, ırk ya da herhangi bir ayrımının olmadığını anlatırdı.”

“Baban bu saçmalığa inanıyordu öyle mi?”

“Annem korkmaya başlamıştı. Babam bir gün Los Angeles’a gitmeye karar verdi. Orada bir savunma fabrikasında çalışacak ve Bay Halmont’la birlikte siyah ve beyaz işçileri örgütleyecekti.”

“Onu öldürdüler mi?” diye sordu Ptolemy.

Ellerini alnına dayadı ve başını salladı Shirley.

Konuşmalarının ekşi tadını geride bırakıp oturma odasına geçmişlerdi. Robyn'in koltuğuna oturduğunda, Shirley'in ellerini ellerinin arasına aldı Ptolemy, parmaklarını avucunun içine bastırdı.

“Bu da ne?” dedi Shirley.

Eline baktığında Robyn'e bıraktığı zümrüt yüzüğü gördü Shirley.

“Hayatımın geri kalanında arkadaşım olacak mısın We-re-i-ne-ge?”

Dudaklarını öptü Ptolemy'nin ve kollarını boynuna doladı. Her daim böyle bir kucağın peşinden gitmişti Ptolemy. Bu onun hem tek şansı hem de tek zayıf noktası olmuştu. Dünyada buna benzer başka hiçbir şey yoktu.

“Sıcaksın Ptolemy.”

“Senin gibi bir kadın kucağımdayken yanmamak tuhaf olurdu.”

“Bunu sevdim çünkü ben hep soğugum,” dedi.

Oturdular yüzleri birbirlerine dönük, sarmaş dolaştılar.

“Ya sen?” diye sordu Shirley.

“Kim olduğumu mu bilmek istiyorsun?”

Başını salladı ve gülümsedi. Yüzüklerini taşıdığı sağ eliyle yanağını okşadı Ptolemy'nin.

“Bu zor bir soru,” dedi Ptolemy. O vakitler genç bir adam olduğu için böyle bir şey yapmaya hakkı olduğunu aklından geçirirken parmaklarını öptü Shirley'in. “Demek istediğim bana bu soruyu başka bir zaman sorsaydın, verecek bir cevabım vardı. Bu cevap doğru olmaya-

bilirdi ama ben inandığım için sen de inanacaktın, ama şimdi her şey farklı.”

“Anlamıyorum.”

“İlk adım atan kişi olmadım ben hiçbir zaman,” dedi. “Karşıdakinin hamlesine baktım, ya katıldım ya da devam ettim yoluma. İlk eşim evlenmek istedi benimle. Evlendim ben de. Gerçekten istemiyordum bunu, eşim de biliyordu bunu. Yine de çocuklarımız oldu ve bir süre dayandık buna. Çocuklarımız nefret ediyorlar benden. Eski eşim de ölene kadar nefret etti benden.”

“İkinci eşim ilk evliliği henüz bitmeden geldi bana. Kapımın önüne gelmişti. Sevdik birbirimizi, yanımda öldü, ben uyurken.”

Bileğini sıkı Shirley.

“Söylemeye çalıştığım bu değil ama,” diye devam etti Ptolemy. “Eskiden böyleydim, artık değil.”

“Şimdi nasılsın Bay Grey?”

Derin bir nefes aldı Ptolemy. İçinde hissetti aldığı nefesi. Sıcak bir rüzgâr taş bir vadiden içeri giriyordu sanki. Kalbi çarptı, gökyüzündeki ayı hatırlatmıştı bu ona her nedense.

“Seninle başladı Shirley Wring,” dedi Ptolemy, belki de Coy demişti.

“Benimle mi?”

“Evet. Kör bir adamdan farksızdım. Gözlerimin karanlığında yaşıyordum. Sonra sen geldin, ismini heceledin ve hatırladım ben. Yıllar sonra hatırladığım ilk şeydi bu. O hazineyi verdin bana, ama daha güzeli onu sana geri verebilmemdi. Reggie’nin öldüğünü ve Hilly’nin beni soydu-

ğunu öğrenmeden önceydi bu. Robyn'le ve şeytanla yeşil kapılı gül bahçesinde tanışmadan önceydi.

Ama hepsi senle başladı. Bir şeyler yapmayı denedi Reggie ama şimdi anlıyorum ki Reggie içimdekini görememiş. Her iki günde bir bakmak zorunda olduğu bir angaryaydım onun için. Yaşlı insanların gerçeği, gençler için angaryaya dönüşmeleri.”

Onayladı Ptolemy'yi Shirley.

“Çoğu o sorumluluğu bile almıyor,” dedi Shirley.

“Böyle olsaydı kendimi öldürebilirdim,” dedi Ptolemy. “Ama onun yerine şeytanla buluştum ve ateşini enjekte etti bana. Çocukluk arkadaşım yangında öldüğünden beri yandım. İçimdeki yangın tam durmuştu ki, kanıma soktular onu bu kez.”

“Şimdi ne yapacaksın?”

“Robyn varisim olacak,” diye yanıtladı. “Benden uzaklaşmış çocuklarımla, ailemle, arkadaşlarımla ve senle ilgilenmesini isteyeceğim ondan.”

“Benimle mi?”

“Evet seninle. Kız ve erkek yeğenlerimle, Niece halasıyla ve seninle ilgilenmesini isteyeceğim ondan.”

“Hepsiyle mi?”

“Coy McCann'ın benden istediği buydu, ben de bu isteğini yerine getiriyorum.”

Son söylenen sözden sonra dairenin kapsısı açıldı. Robyn ellerinde dört tane alışveriş poşetiyle durmuş, koltuğun üstünde ele ele oturan ihtiyarlara bakıyordu.

Varisine dönüp gülümsedi Ptolemy ama Shirley'in birden nefesi kesilmiş, kendini Ptolemy'den geri çekmişti.

Kollarını Ptolemy'nin boynundan, ayaklarını da ayaklarından geri çekmişti.

“Ne oluyor?” diye sordu Robyn.

“Ben ve Shirley geçmişten konuşuyorduk,” dedi ateşler içinde yanan yaşlı adam.

“Eminim öyledir.”

“Gitmeliyim Bay Grey, Ptolemy,” dedi Shirley.

Homurdandı ve kaşlarını çatı Robyn.

“Hoşça kalın,” dedi Shirley ikisine de.

“Gitmek zorunda değilsin Shirley,” dedi Ptolemy ayağa kalmıştı.

“Hayır. Demek istediğim, evet gitmeliyim. Seni arayacağım ama,” dedi. “Arayacağım.”

Elleri dolu olduğu için Robyn'in kapatmadığı açık kapıdan kaçtı Shirley. Shirley de kapatmamıştı kapıyı, kapıya doğru yürüdü Ptolemy bu yüzden. Koridorun sonunda durmuş ve geri dönmüştü. Gülümseyerek el sallamıştı Ptolemy'ye. Ptolemy de ona el sallamıştı; görebildiğinden emin değildi ama.

Geri döndüğünde Robyn'in buz gibi bakışları karşıladı Ptolemy'yi.

“Arkadaşıma bu kadar kaba davranmak zorunda mısın?” diye sordu, kızın yüzündeki öfke korkutmamıştı onu.

“Sen de onunla benim yatağında mı sevişmek zorundasın?”

“Kızım, doksan bir yaşındayım ben.”

“Gördüğüme inanırım ben. Öpüşüyordunuz, benim geldiğimi görünce uzaklaştınız birbirinizden.”

“Öpüşmek mi?”

“Senin de yatağın var,” dedi Robyn. “Onu oraya götürebilirdin.”

Aynı tartışmayı çok kez yapmıştı. Güzel yürüyen bir kadının arkasından baktığını anlardı Sensia yüzünü ona döndüğünde. Bir keresinde güzel bir kadın garsona on sent yerine on beş sent bıraktığında çılgına dönmüştü Bertie.

“Ama bebeğim demişti.” En az on kadına söylediği gibi. “Öyle bir şey olmadı.”

Ama olmuştu.

Ellerini yumruk yaptı Robyn, dişlerini sıktı.

Geri döndü ve yatak odasına doğru yürüdü. Dalga dalga yayılan aşk denizinin üstüne kapatmıştı kapıyı.

Büroya gidip, şeytanın verdiği küçük haplardan aldı şişeden bir tane. Ateşi yükseliyordu. Ateşin kulaklarında kaynadığını duyabiliyor, göğüs kafesine körüklerle üfleniyormuş gibi hissediyordu. Yuttu haram ilacı. Gülümseyordu.

Çorak beton avluyu gören Sensia’dan kalan hasır sandalyeye oturduğunda zihnini açtı Ptolemy.

O ve Sensia evlendikten iki yıl sonra bir kız çıkagelmişti. Yüzü onunkinin aynısı olan on iki yaşında bir kız çocuğuydu. Pecora'ydı ismi, diğer beş kızla birlikte yetiştirme yurdunda kalıyordu.

“Artık orada yaşamak istemiyorum,” dedi Pecora, anesinin ismini vermişlerdi.

“Neden?”

“Çünkü onlar iğrenç ve cimriler. Çünkü annem öldü ve sen benim öz babamsın.”

“Seni alamam,” dedi Ptolemy. Kızı olduğunu sorgulamamıştı çünkü yüzüne bir defa bakmak söylediğinin doğru olduğuna inanmak için yeterliydi. O ve Pecora Johnson yıllar önce bir hafta sonu geçirmişlerdi birlikte ama o çocuğu olduğundan bahsetmemişti hiç.

O ve Sensia çocuk sahibi olma konusunu tartışmışlardı. Bir anne olamayacağını ve bu yüzden çocuk da istemediğini söylemişti Sensia.

Kendi kanının suratını asmasına karşı hazırlamıştı kendini. Bunun üzerine kız dönüp gitmiş, o da koridordan

aşağı inene kadar izlemişti çocuğu. Kapıya varmıştı kız. Tam o sırada Sensia gelmeseydi kızı sokağın soğuk kollarına bırakmış olacaktı. Sensia'nın Pecora'nın gözlerinin içine bakması her şeyi anlamasına yetmişti: kocasının aşk meyvesiydi bu kız ve Ptolemy'ye sığınmıştı. Ptolemy de Sensia'nın aşkını kaybetmemek için geri çevirmişti kızı.

“Benimle gel çocuğum,” dedi Sensia.

Pecora ve Ptolemy'nin ortak iki şeyi vardı: Biri yüzleri, diğeriye Sensia'ya olan sevgileriydi.

“Ben onu sokağa attım, sense eve getirdin,” diyecekti Ptolemy Sensia'ya daha sonra.

“Evet?” dedi Ptolemy, Robyn kapıyı çaldığında.

“Gelebilir miyim?” diye sordu kız kapının dışından.

“Gel hadi.”

Alışverişten geldiğinde üzerinde kot pantolon ve kırmızı bir tişört vardı. Şimdiyse onu daha küçük gösteren yeşil bir elbise vardı üstünde.

“Özür dilerim Grey Baba,” dedi Robyn kapının girişinde. “Kızdırmak istememiştim seni. O anda yatağım da değildi üstelik, koltuktu. Ayrıca ne yaptığınız da beni ilgilendirmemeliydi.”

“Gel ve otur bebeğim,” dedi Ptolemy kıza.

Tembel tembel yürüyerek odanın içine girdi Robyn. Ptolemy'nin karşısına, yatağının ucuna oturdu.

Robyn başı eğik duruken, ona bakarken, göğsündeki her bir çarpıntının kum saatindeki kum tanelerine benzediğini düşünüyordu Ptolemy.

“Seninle geçirdiğim her an çok değerli,” dedi en sonunda. “Bana öfkelenmene gücenmem.”

“Gücenmez misin gerçekten?”

“Öfkelenmen beni sevdiğini gösteriyor. Bunu anlayacak kadar yaşlıyım Robyn. Shirley’e iyi davranmanı istiyorum senden. Ben gittikten sonra onunla ilgilenmeni istiyorum.”

“Bu kadar çok ölümden bahsetmek zorunda mısın?”

“Ölüyorum çünkü bebeğim. Ölüm güneşin batışı kadar gerçek.”

“Özür dilerim Grey Baba.”

“Niye özür diliyorsun?”

“Öfkelendiğim için. Seni o doktora götürdüğüm için.”

“Ben elli yaş daha genç, sen de yirmi yaş daha büyük olsaydın...”

Gülümsedi Robyn, kıkırdadı sonra.

“Sadece bacaklarıma mı bakacaktın?” diye sordu. “Ya da koltukta Shirley Wring’le mi bulacaktım seni?”

“Bacaklarına bakacaktım belki ama koltuk tamamen sana ait olacaktı.”

Annemin erkek arkadaşlarından biri beni çırlıçıplak soyduktan sonra üzerine oturttu. dedi Robyn, Ptolemy’nin çok önceden sorduğu bir soruya cevap vererek.

Cevap vermedi Ptolemy.

Kıvranıyordu Robyn. Sol omzunu Ptolemy’den yana döndürüp yüzünü diğer tarafa çevirdi. Sonra diğer tarafa döndü, sağ omzu Ptolemy’ye bakıyordu şimdi. Sonunda yataktan kalktı ve Ptolemy’nin ayaklarının önünde diz çöktü. Başını kucağına koydu, yüzüne dokundu Ptolemy.

“Çocukken Maude isminde bir arkadaşım vardı. Teni öyle siyahtı ki en siyah çocuklar bile dalga geçerlerdi onunla.”

“Sen yapmazdın ama değil mi?” diye sordu Robyn Ptolemy’nin parmaklarına.

“Hayır.”

“Onu güzel bulur muydun?”

“Sanırım. Güzel olmasaydı da fark etmezdi çünkü benim arkadaşımdı o. Arkadaşımdı o benim, bir yangında ölmüştü, kimse kurtaramamıştı onu.”

Kafasını kaldırdı Robyn.

“Sen benim kızımsın Robyn. Sahip olduğum her şey ama her şey senindir. Beni anlıyor musun?”

Elini eline aldı ve sımsıkı tuttu Robyn.

“O adamdan bahsettiğimde ne hissettin?”

“Onu görseydim, öldürürdüm.”

“Bu olayı ilk anlattığım kişi sensin.”

Çin restoranından sipariş ettikleri yemekleri yiyorlarken, kapı çalındı sertçe.

“Kim o?” diye sordu Robyn, Ptolemy de silahıyla arkasından gelmişti.

“Polis.”

Kapıyı açtı Robyn.

İki siyah polis memuru duruyordu karşılarında. Üniforma giymişlerdi, dik dik bakıyorlardı.

“Evet memur bey?” diye sordu Robyn.

“Girebilir miyiz?” diye sordu polislerden biri. Diğerinden beş on santim daha kısa ve daha açık tenliydi. Göğsünün solundaki plastiğin üstünde Arnold yazıyordu.

“Neden?” diye sordu Ptolemy. Boğazında balgam birikmişti, iki kez öksürdü bu yüzden.

Yaşlı adam konuşmaya başladığında geri çekildi Robyn, sözü ona bırakmıştı.

Birkaç gün önce apartmanınızın önünde bir adama saldırmışlar. dedi memur Arnold. Darryl Pride. Adam ciddi yaralanmış ve hastaneye kaldırılmış. Saldırıyı gerçekleştiren arıyoruz.

Ptolemy, komayı atlattıktan sonra ilk defa aklını kaybettiğini hissetti yeniden. Bir dakika, yalnızca bir dakika için aklı karıştı. Kelimeleri, nerede olduğunu ya da insanların neyden şikâyet ettiğini anlamamıştı.

Konuşmak istemiş ama kelimeler aklından dışarı çıkmamıştı. Sonra bu kelimeler, ya da düşünceleri, anlamsız gelmeye başlamıştı ona.

“Beyefendi?” dedi Arnold ismindeki memur.

Cevap vermedi Ptolemy, ne söyleyeceğini de bilemedi.

“Grey Baba?” dedi Robyn. Tekerlekler yeniden dönmeye başlamıştı.

“Darryl Pride mı dediniz?”

“Evet efendim.”

“Tanımıyorum ama Melinda Hogarth isminde bir kız arkadaşı var mıydı?”

“Evet. Bahsettiğiniz kişi o efendim.”

“Çok kibar bir gençsiniz. Bir polisin terbiyeli olması güzel bir şey.”

Gülümsedi memur Arnold.

“İçeri gelin genç adamlar.” Dedi Ptolemy, akli yeniden kontrolü altındaydı.

Komiserler Arnold ve Thompkins koltuğa oturmuş, Ptolemy katlanır sandalyesini almış, Robyn de mutfaktan sandalye getirmişti.

“Bayan Hogarth, Bay Pride’ı darp ettiğinizi söylüyor.”

“Üç yıldır beni soymaya çalıştığını da söyledi mi peki? Peki ya evime zorla girip para biriktirdiğim kutudan paralarımı çalıp, sonra da doksan bir yaşındaki beni yere savurduğunu söyledi mi?”

“Onun için burada değiliz,” dedi komiser Thompskin, bebek gibi bir yüzü ve öyle pürüzsüz bir teni vardı ki mükemmel olduğu söylenebilirdi.

Yeğenim yanımda kalmaya başladığı zaman bana bir daha bulaşmamasını söyledi o ineğe. dedi Ptolemy. Çareyi ismi Pride olan o adama başvurmakta buldu öyle olunca. Bir düşünün. İsmi öz saygı olan bir olan adam gelmiş borcumu ödememi istiyor benden.

Birbirlerine baktı iki polis memuru.

“Bir şeyinizi çaldı mı?”

“Hayır efendim. Hayır, çalmadı. Borcumu ödememi söyledi bana, ben de polis çağıracağımı söyledim.”

“Onu darp ettiğinizi söylüyor,” dedi Arnold.

“Bana bir bakın memur bey. Buz kütlesi büyüklüğündeki bir adamı nasıl döveceğim ben. Bir silahım olsaydı onu vururdum. Bir silahım olsaydı bunu yapardım gerçekten. Ama söylediğim tek şey paramın olmadığı ve eğer bir şeyler yaparlarsa polise haber vereceğimi söylemek oldu. Polisten korkuyordu. O ve Melinda uyuşturucu bağımlısı. İkisi de.”

“Pride’in darp edilmesiyle hiçbir ilginin olmadığını söylüyorsun yani?” diye sordu Thompskin.

Cevap vermedi Ptolemy.

“Darp edildiğini gördün mü peki?” diye sıkıştırdı Thompskin.

“Hayır efendim.”

“Ya siz hanımefendi?” diye sordu Robyn’e dönerek.

“Kimden bahsettiğinizi bile bilmiyorum,” dedi. “Grey Baba sorun yaşamıştı o fahişeye. Ben de haddini bildir-miştim ona.”

“Biz...” dedi Arnold. “Bay Grey’e başka bir aile üyesi bakıyor diye biliyorduk.”

“Sadece ben bakmıyorum.”

“Bayan Hogarth genç bir adamdan bahsetti,” dedi Ar-nold.

“Kendisini o adamın dövdüğünü, daha önce de tık-naz bir adam ve genç bir kadın tarafından darp edildi-ğini söyledi.”

“Lanet olası kadın,” dedi Robyn. “Ona sorsan binada oturan herkesten dayak yemiş.”

Memur Arnold güldü kendini tutamayarak.

“Soruya cevap verir misiniz lütfen?”

“Soru sormadınız ki. Sadece birinin bir şey söyledi-ğini söylediniz.”

“Amcanıza bakan başka kimseyi tanıyor musunuz?”

“Reggie Brown’ı biliyorum.”

Robyn o ismi söylediğinde kalbinin sarsıntısını göğ-sünde hissetti Ptolemy.

“Reggie Brown nerede şimdi?”

“Öldü.”

Bir kez daha birbirlerine baktı polis memurları.

“Dokuz hafta önce bir otomobilli tarafından öldürüldü. Bir arkadaşının evinin önünde otururken öldürüldü.”

Thompkins kaşlarını çatmış, Arnold da ellerini ovuşturmuştu.

“Dinleyin,” dedi Robyn. “Melinda bir uyuşturucu bağımlısı. Erkek arkadaşını bilmiyorum ama muhtemelen o da öyle. Amcam yaşlı bir adam. Mafyayla hiçbir ilişkisi yok. Hiçbir uyuşturucu bağımlısını da dövmedi. Bu saçmalık.”

“Ya siz?” diye sordu memur Arnold.

“Ne olmuş bana?”

“Genç bir kadından vantilatörle dayak yediğini söyledi.”

“Ne yani? Kanında uyuşturucu varken Meryem Ana olduğunu söylemiş olsaydı da inanacak mıydınız ona?”

“Kaç yaşındasınız?” diye sordu Thompson.

“On sekiz.”

“Okuyor musunuz?”

“Lise diplomamı aldım, önümüzdeki sonbaharda üniversiteye başlayacağım.”

Robyn’in göğsünün inip kalktığını görebiliyordu.

Bir dakika boyunca Ptolemy ve Robyn’e baktı polis memurları gözlerini hiç ayırmadan. Ne Robyn ne de Ptolemy hiç koyvermedi.

“Daha sonra daha çok soru sormak için gelebiliriz,” dedi memur Arnold.

“Her zaman burdayız sayın başkan,” dedi Ptolemy. “Doksan bir yaşındaysan ve sokak esrarkeş şeytanlarla kaynıyorsa dışarı pek çıkamıyor insan.”

“Billy Strong’u arayıp bir süre buraya gelmemesini söylersen iyi olur,” dedi Robyn, polisler gittikten sonra.

“O boğalar geldiğinde aklımı kaybediyordum neredeyse,” dedi Ptolemy.

“Ne demek istiyorsun?”

Mutfakta oturuyor, mor renkli hacıyatmaz bardağındaki soğuk çaylarını yudumluyorlardı.

“Üniformalarını görünce aklım gitti birden. Siyah olmaları da rahatlatmadı beni. Sanki, sanki yeniden yarım akıllı olmuştum. İsmimi sorsaydın, cevap veremezdim.”

“Onlarla konuştun ama Grey Baba. İyi de konuştun.”

“Ama hissettim tatlım. Kefen gibi siyah perdeler iniyordu sanki üzerime.”

Aynı anda masaya doğru uzandılar. Parmakları birbirine kenetlenmişti. Gülümsedi Robyn, ne demek istediğini anlamıştı Ptolemy.

“Gel bebeğim,” dedi Ptolemy. “Hazinemi verme vakti geldi.”

Geceleyin Coy geldi yanına.

“Sonunda bir şey yaptın ha oğlum? Bunun için niye bu kadar çok bekledin?”

“Korktum,” dedi yetişkin Ptolemy, Coy denen adama.

“Korktun mu? Bunda korkacak ne vardı? İyi bir dairen, iki tane kız arkadaşın ve her hafta gelen bir paran ve hazinen varken neden korktun?”

“Bunun altında kan var Coydog.”

“Benim kanım. Sen de biliyorsun ki bu hazineyi var eden her bir altın tozu taneciğinde siyah bir annenin göz yaşları, siyah bir çocuğun teri ya da kanı ve belki de hayatın kendisi var. O adam bir köle efendisiydi ve kölelerini beslemek zorunda hissetmiyordu kendini.”

“Çaldın ama,” dedi Ptolemy.

“Onlar da çaldılar ve hatta öldürdüler de. Söyle bakalım sırada kim kimin önünde olacak?”

Gülümsedi Ptolemy bunun üzerine. Ateşi yükselmişti ama farkında değildi. Coydog’la birlikteydi yeniden. Ateşin

ve kanın küçük bir çocuğun zihnini lekelediği günlerin öncesindeki gibi yeni bir konu üzerine sohbet ediyorlardı. Ateşin ve kanın küçük çocuğun zihninin odalarını lekelemeden önceki o eski günlerdeki gibi yeni bir konu hakkında konuşuyorlardı.

“Haklısın Coy,” dedi Ptolemy coşkuyla. “Kesinlikle haklısın. Robyn’e hazineyi gösterdim. Ne yapması gerektiğini de söyledim. Varisin o olacak. Altını aldıktan sonra kanımın aktığına tanık olacak Robyn. Hepsi okula gidecek ve son günlerinde rahat edecekler.”

Uzun süre yatağın ucunda bekledi Coy. Güneş yükseliyordu arkasında. Afrika, tam iki yüz yıl önce, güneşin bu ilk ışıklarının içinde göstermişti kendini.

Coy’un Afrika hakkında anlattığı hikâyeleri hatırladı Ptolemy. Kuzeydeki Tanrılar yeryüzüne inmeden önce var olan vatan Afrika. Kralların ve çılgın adamların olduğu, savaşların yapıldığı ve...

“Tüm bunları nasıl biliyorsun Coy?” diye sormuştu Li’l Pea Coy’a bir gün. “Beyaz adamların tarih kitaplarının bizim hakkımızda sürekli yalan söylediğini söylemiştin.”

“Evet, yalan söylüyorlar.”

“Öyleyse beyaz adamlardan önceki zamanı nasıl biliyorsun? Hiçbir zenci bunu bilemez.”

“Ah, oğlum,” demişti Coy McCann. “Oralıyız biz. Bazılarımız hatırlıyor. Çoğumuzun da kalplerinde ve ruhlarında birikmiş hikâyeler var. Onlar beyaz adamın hikâyesini değiştirerek anlatıyorlar. Bildikleri ama hatırlamadıkları şeyler üzerine konuşuyorlar. Ben de onları dinliyor ve söylediklerinin altındaki gerçeği ortaya çıkarıyorum.”

Güneş yükseliyor ve Coy yatağın ucunda duruyorken Afrika'nın anısı, unutulmuş ama kaybolmamış anıların içinden belirdi.

Yanlış yaptığını düşünerek kaygılanmaya başlamıştı Ptolemy. Belki de Coy hazinesine sahip çıkanın bir kadın olmasını istememişti. Belki de harekete geçmek için çok fazla beklemişti. Ama uzun zaman sonra, Ptolemy'nin hatırlamasına göre iki gün sonra gülümsemiş ve daha sonra başını sallamıştı Coy...

Bir ağrı girmişti içine göğsünü yararak. Sol tarafından sağ tarafına doğru yayılan bir ağrı gibiydi. Zıpladı yerinden çılgılık atarak.

Robyn, elinde şırınga olan bir adamın yanındaydı. Adam ona doğru uzanmıştı, kaşları çatıktı.

“Merhaba şeytan.”

“Sizi görmek ne güzel Bay Grey,” dedi Doktor Ruben.

“Öldüm mü?”

“Yeğeniniz olmasaydı ölmüş olacaktınız. Bu kadar uzun dayanmanıza şaşırdım. Memnun da oldum.”

“Ondan bir para ya da herhangi bir şey almadın değil mi kızım?” diye sordu Ptolemy.

“Hayır efendim. Hiçbir şey.”

Bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamıştı Ptolemy. Ruben’in içinde sarı-yeşil alevler olan ve kahverengi bir denizi andıran gözleri yanıyordu sanki.

“Bir dakikalığına bu adamla yalnız konuşmama izin ver Robyn.”

“Tabii efendim,” dedi Robyn yeniden, Ptolemy’nin hayata yeniden dönüşünün getirdiği rahatlama ses tonundan, omuzlarından ve hatta duruşundan bile belli oluyordu.

Kapıyı kapattı. Ptolemy’nin bileğine parmağını bastırdı Ruben.

“Yarı yaşında bir adamın bünyesine sahipsiniz,” dedi.

“Ne kadar süredir bu yataktayım.”

“Üç gündür.” Küçük bir not defteri alıp yazmaya başladı Ruben. Bir yandan da konuşmaya devam etti: “Yeğeniniz, çok başka bir şey. Yanına iki adam alıp Antonie Church’e gitmiş, benimle iletişime geçene kadar tehdit etmişler adamı. Yeğeniniz beni arar aramaz geldim. Öleceğinizi sandım, ona da söyledim bunu. Ama size bu güçlü ilacı verir vermez kendinize geldiniz. Daha önce hiç böyle bir şey görmedim.”

“Ne kadar kaldı?”

“Herhangi biri için iki gün derdim. En fazla iki hafta.”

“Sonra da kurbanlık bir dana gibi keseceksin beni.”

“Bilim sizin bu fedakârlığınızdan faydalananacak Bay Grey. Yeğeniniz ve onun kuşağı sizin çektiğiniz acıyı çekmeyecek.”

Ptolemy gülümsedi buna.

“Daha güçlü bir ilaç bırakıyorum size,” diye devam etti Doktor Ruben. “Robyn’de telefonum var. Ateşiniz olduğunu hissettiğinizde hemen bu ilacı alın. Daha kötü olursanız yeğeniniz beni arayacak.”

“Rüyamda Afrika’ya gittim.”

“Gerçekten mi?”

“Orayı gördüm. Ama şimdikini değil, iki bin yıl öncekini, Coy’un tahminine göre Büyük Ayrıştırma’dan önceki halini. Dr. Ruben hiçbir şey söylemedi bunun üzerine. Gözlerini kapattı Ptolemy, gözlerini tekrar açıp Robyn’i yanında ellerini tutarak oturuyor görünce anladı ki uykuya dalmıştı.

Şeytan hiçbir yerde görünmüyordu.

“Selam bebeğim,” dedi.

“Uyurken bir bebek gibisin Grey Baba.”

“İki haftam kaldı.”

Parmaklarını öptü Robyn.

“Bugün ne günlerden?” diye sordu Ptolemy.

“Salı.”

“Öğlen Niece’lere gitmem lazım. Yalnız.”

“Tamam.”

“Altınları kiralık kasaya götürdün mü?”

“Evet. Söylediğin gibi bir kısmını götürdüm. Sabah Shirley geldi yanına, ben de bankaya gittim. Sonra da işte Beckford ve Billy Strong’la birlikte Antonie Church’e gittik.”

“Ne zamana kadar altınların tamamı kasada olacak?”

“Üç gün içinde. Perşembeye kadar bitmiş olur.”

“Şimdi uyumak istiyorum bebeğim.”

“Yanına uzanabilir miyim?”

“Bana söylemek istediğin bir şey mi var?”

“Ne gibi?”

“Boşver, çocuğum.”

“Ben küçükken babam, annem ve ben mutluyduk,” diye fısıldadı Robyn yaşlı adamın kulağına. “Ön bahçesinde çiçekleri, arka bahçesinde sebze bahçesi olan mavi beyaz renkli bir evde yaşıyorduk. Annem siyah çocuklara bakıcılık yapıyor, babam da kasabanın dışında bir çiftlikte çalışıyordu. Daha iyi bir işi olabilirdi belki ama dışarıda olmak ara sıra izin almak hoşuna gidiyordu.”

“Annem bir erkek bebek doğurduğunda babam öyle mutlu oldu ki binadaki herkese Alexander isminde bir oğlu olduğunu ve Büyük İskender’in yaptıklarının aynısını yapacağını söyledi. Ama sonra, göğsünde bir şey oluştu ve beş ay hasta oldu.”

“Bebek ilk hasta olduğunda ölseydi o kadar çok etkilemeyecekti annemle babamı. Ama öyle olmadı. İşten çıktı babam ve annemle beraber her gün hastaneye gittiler. Her gün. Daha kötü oldu Al. Eve her gün adamlar gelip kirayı, gaz faturalarını ödememi istediler. Sadece altı buçuk yaşındayken beni evde yalnız başıma bıraktılar çünkü her gün doktora gidiyorlardı.

“Babam ve annem her gece kavga ederlerdi. Al öldükten sonra, babam bir gün içmek için dışarı gitti ve bir daha hiç gelmedi. Annemse Memphis’e taşındı, her gün içiyordu.”

“Bay Roman’la orada tanıştım. Hemen yanımda oturuyor ve bana şeftaliler veriyordu. Annem erkek arkadaşlarını getirdiği zaman beni yanına alırdı. Sohbet eder, masa oyunları oynardık. Ona hikâyeye kitaplarımdan hikâyeler okurdum, o da saçma saçma sorular sorardı bana.

Bir gün annemin beni kucağına oturtan erkek arkadaşından korktuğumu görünce bütün bir gün yanına almıştı

beni. Sosisler, tatlı patates turtası ve alkolsüz bira vermişti bana. Gece olup annem hâlâ gelmeyince sıcak çikolata vermiş, evindeki bir karyolada yatak yapmıştı bana.

Annem öldüğünde ve buraya gelmem gerektiğinde Bay Roman beni evine götürdü. Beni sevdiğini söyledi orada. Ben de onu sevdiğimi ve onu özleyeceğimi söyledim ona. Ama bana aynı şey olmadığını söyledi. Genç bir kadın olsaydım benimle evleneceğini, benim için alt katında sinema ekranı olan arkadaki havuzlu evi alacağını söyledi.

Keşke daha büyük olup Bay Roman'ın karısı olabilseydim dedim o anda. On sekizime bastığımda eve dönüp beni hâlâ seviyor mu diye sormayı bile düşündüm. Sonra seninle tanıştım Grey Baba.”

“Grey Baba, uyanık mısın?”

Ağır ağır nefes alıyor, kesik kesik horluyordu yaşlı adam.

“Her neyse,” diye devam etti Robyn. “Seni tanıdığımda beni Bay Roman gibi sevdiğini anladım. Ama sen beni kimsenin alıp götürmesine izin vermez ya da bir gün sana döneceğimi umardın. İyi düşünemediğin zamanlarda ve düşünebildiğinde de bana göz kulak olmak istedin. Artık kimsenin bana bakmasına ihtiyacım yok. Sadece hayatımda olmasını istediğim birine ihtiyacım var.”

Robyn konuşurken, uykudaki bir adam gibi nefes alıp verişini duyuyordu Ptolemy. Uykudaydı ama her kelimesini duydu. Genç kızı şeftali yerken, yaşlı adamı kıza sevdalanırken hayal etti. Doğal geldi bu ona. Çocuklar sevilme, bakılmak ve ilgilenmek içindi; bazen bir ço-

cuğun yaşaması için kendi hayatını feda etmek zorunda kalabilirdin.

Bir süre sonra kız Los Angeles'a taşınmaktan ve Niece, Hilliard ve yine bir yetim olan Reggie'den bahsedince, aklının bir tarafıyla onu dinlerken, bir taraftan da Letisha'yı Arthur'u ve Reggie'yi oğlu olarak gördüğünü düşündü.

Yaşlı bir adamdı artık, bakması gereken çocukları ve intikamı alınması gereken bir çocuğu vardı. Beyaz papazın elini sıkıdığı o güne o kadar gitmişti, gülümsedi uykusunda. O kibirli ve yaşlı adama bir şey vermişti, ama bir şey de almıştı.

Uykuda ama bilinci açık adam gözlerini açtı sabahleyin. Bir kolu Ptolemy'nin göğsünün üstünde uyuyordu Robyn. Dirseği ağrıyarak kalktı ve alnından öptü çocuğu. Gözlerini açtı Robyn, kucakladı Ptolemy'yi.

“Beni seviyor musun Grey Baba?”

“Her şeyden çok, her şeyden...”

“Pity Baba!” diye haykırdı Niece Ptolemy'yi salı sabahı saat 12.14'te kapısında görünce.

Robyn bir limuzin ve Hernandez isminde İspanyol aksanlı kahverengi bir sürücü kiralamıştı. O da Ptolemy'le birlikte gelmek istemiş, ama Ptolemy Coydog'un hazinesinin ondan başka kimsenin erişemeyeceği bir yerde olması gerektiğini söylemişti.

“İyi ama neden Niece'yi bu kadar çok görmek istiyorsun?” diye sormuştu Robyn.

“Reggie için.”

“Reggie öldü Grey Baba.”

“Herkes unutmayana kadar kimse tamamen ölmez. Bunu unutma kızım, beni hatırladığın sürece içinde olacağım.”

Ağlamıştı Robyn, kendiyle savaş halindeymiş gibi görünmüştü Ptolemy'nin gözüne. Kendini tamamen bırakmasa da sol gözünden yaşlar akmış, güzel dudakları titremişti.

Kollarını Robyn'in boynuna dolamak istemiş, ama kız geri çekilmişti.

“Robyn.”

“Araban geldi galiba Grey Baba. Gitsen iyi olur.”

“Ailenizin yanına mı gidiyoruz?” diye sordu Hernandez Niece’nin evine giderken.

“Evet efendim. Öz ailem hem de. Üzerinden atamayacağın türden.”

Güldü geniş suratlı sürücü.

“İsminiz ne?” diye sordu Ptolemy arka koltuktan.

“Hernandez.”

“Evet Bay Hernandez.”

“Hayır Bay Grey, Bay Hernandez değil, sadece Hernandez. Öylesini daha çok seviyorum.”

“Buralısın değil mi Hernandez?”

“Elli yıldır buradayım,” dedi. “Kırk sekiz aslında. Ben sekiz yaşındayken göç etmiş ailem Meksika’nın güneyindeki bir çiftlikten.”

“Hâlâ İspanyolca konuşabiliyor musun?”

“Hayır. Sadece aksanım var. Bir de İspanyolca kelime biliyorum biraz.”

“Hep beraber yaşadığımız o eski günleri hatırlıyor musun?” diye sordu Ptolemy. “Meksikalılar, Zenciler, Koreliler, Çinliler ve Japonlar bir tarafta...”

“Beyazlar da diğer tarafta,” dedi Hernandez duayı bitirerek.

Güldü iki adam da.

“Ne oldu bize?” diye sordu Ptolemy.

“Beyaz adam üzerimize bir ışık tuttu, biz de otoyoldaki bir ceylan gibi donduk.”

Ptolemy kaşlarını çattı ve arkasına yaslandı. Şeytanın ateşi bile Hernandez ve kendisinin neden haklı olduğunu anlamasına yardım etmemişti.”

Hernandez Ptolemy’yi Niece’nin kapısına bıraktıktan sonra eve gitme zamanı geldiğinde araması için bir de kart bıraktı Ptolemy’ye. Siyah adam ve kahverengi adam el sıkıştılar oturduklar yerden.

“Bizi kimse habere konu etti mi Hernandez?”

“Ne demek istiyorsunuz Bay Grey?”

“Bizim iyi geçinmemiz haber olmuyor.”

Güldü Hernandez ve müşterisine kapıyı açmak için dışarı çıktı.

Mutlulukla bağırdı Niece Ptolemy’yi görünce. Nina da ordaydı çocuklarıyla birlikte. Hilliard ise köşedeki koltukta oturmuş, pembe kılıflı televizyonu izliyordu.

“Buraya gel ve Pity Baba’na merhaba de,” dedi Niece oğluna.

“Selam,” dedi Hilly, tek yaptığı birkaç saniyeliğine gözlerini televizyondan ayırmak olmuştu.

“Televizyonuna geri dön oğlum,” dedi Ptolemy ilgisizce elini sallayarak.

Niecie ve Nina Ptolemy’yle oturup limonata içtiler. Gerğindi Niece, beklediğı ve çoktan planını kurduğı para hakkında soru sormak istemiyordu.

Ptolemy’nin yeni hatırladığı akrabalar hakkında konuştular biraz. Ailesinin ve sülalesinden çok kişi ölmüştü. Cenaze sırasında kötü olduğu için cenazelere götürmüyorlardı Ptolemy’yi.

“Reggie’yi bu yüzden yanına gönderdim Pity Baba,” dedi Niece. “Üzüntüden çıldırabilirdin, nerede olduğunu bilmiyor gibiydin o zamanlar.”

Yeğenin, kendine bakamayacak durumdayken yanında olduğunu söyleyerek onu ve belki de kendini ikna etme çabasını takdir etti Ptolemy. Ama yine de ona kendini mahcup hissettiren bu tavrına kızmıştı. Diğer taraftan da dediklerinde haklıydı. Reggie’yi göndermişti ve o da elinden geleni yapmıştı.

“Hatırlıyorsundur bir keresinde Reggie seni doktora götürmek için çalıştığı süpermarkete gidememişti ve işinden atılmıştı bu yüzden,” dedi Niece. “Ona kanın sudan daha kalın olduğunu ve sana bir şey borçlu olduğumuzu söylemiştim. Onu misafir edip bakacağımı söyleyip buna karşılık ondan tek isteğimin sana bakması olduğunu söylemiştim.”

“Bankada hesabın var mı Niece?” diye sordu Ptolemy.

“Ne?”

“Banka hesabın? Banka hesabın var mı?”

“Hayır. Demek istediğim bir tane olacaktı ama en az üç yüz dolar koymanı istiyorlar ve inan bazen öyle anlar oluyor ki cüzdanıma koyacak otuz senti bile bulamıyorum.”

“Robyn’e seninle beraber bankaya gidip dokuz yüz dolarlık bir hesap açmasını söyleyeceğim,” dedi Ptolemy.

Televizyonundan gözlerini ayırıp yaşlı adama baktı Hilly.

“Sonra da her ay sekiz yüz dolar yatırılacak şekilde ayarlayacağım banka hesabını.”

“Emekliliğinde her hafta sadece iki yüz dolar kadar bir şey alıyorsun,” dedi Hilly.

“Tek sahip olduğum bu değil oğlum,” diye yanıtladı Ptolemy. “Belki o gün orada o parayı çalmasaydın bir şeyler öğrenebilirdin.”

“İşlerini Robyn’in halletmesine nasıl izin verirsin amca?” diye sordu Niece.

“Sen de biliyorsun ki bu kız beladan başka hiçbir şey değil. Merhametimden dolayı aldım onu yanıma. Kötü huyları var ama. Ona güvenemezsin. Onu yanına gönderen de bendim üstelik.”

Niece’nin gözlerindeki şaşkınlığı görmüştü, bu şaşkınlığa hayatı boyunca hep tanık olmuştu. Ne avukatlar, davalar, hatta tehditler ve otomobilliler görmüştü ağzında kaçırdıkları yüzünden.”

Ayağa kalktı Ptolemy, bir eliyle de sandalyeye tutunmuştu dengesini sağlamak için.

“Nereye gidiyorsun Pity Baba?”

“Gidiyorum.”

“Gitme.”

“Gidiyorum tatlım. Konuşurken anladım ki söylediklerim rahatlama değil sorun getirecek. Burada ve şimdi bir son veriyorum buna. Sana bir şeyler vermenin her şeyi istemene sebep olacağını tahmin etmeliydim.”

“Hayır. Sadece o kız için uyarmak istedim seni.”

“Tek bir kelime daha söyleme Niece. Tek bir kelime daha söylersen, on senti bile çok görürüm sana ve bir daha asla konuşmam.”

Niece, Ptolemy’nin gözlerindeki sertliği ve netliği görmüştü. Ptolemy’den yükselen zekâyı, kelimeleri ve duruşundaki kendinden eminliği görmüştü.

“Özür dilerim amca,” dedi.

“Nina,” dedi Ptolemy.

“Evet Bay Grey.”

“Kapının önüne gel benimle,” dedi. “Hilly.”

“Evet?”

“Nina’ya ve bana iki sandalye getir.”

Kaşlarını çattı çocuk.

“Amcan ne diyorsa onu yap Hilliard,” diye emretti Niece.

Letisha ve Artie’nin zıplama ve bağırma sesleri geliyordu evin içinden. Umulmadık aralıklarla büyüklerin ayak sesleri duyulurken pembe televizyondan çirkin ve tiz sesler geliyordu. Helikopterler Güney Los Angeles semalarında boş boş dolaşırlarken, siyah ve kahverengi halk da havadaki denetimin altından geçiyordu. Hernandez’i yolun karşısında arabasının motor kapağına yaslanırken gördü Ptolemy, Meksikalı küçük çocuklar vardı etrafında, kaldırım kenarındaki bir parça çimenlikte oyun oynuyorlardı.

Yaşadığı dünyayı düşündü Ptolemy. Sanki ölmüş ve yirmi yıl sonra yaşlı bir adamın bedeninde bir tilki ya da çakalın zihniyle yeniden doğmuştu. Bir sürü otobur arasındaki yırtıcı bir hayvandı şimdi, insanın devamı olan metal yaratıklarla dolu çöl gibi bir semanın altındaki.

“Niye gülüyorsunuz Bay Grey?” diye sordu Nina.

“Nina, doksan yıldır gördüğüm en güzel kadınsın.”

Güldü Reggie’nin sevimli karısı, bakışlarını kaçırdı sonra.

“Bay Grey!”

“Gerçekten öyle,” dedi. “Sensia isminde bir karım vardı.”

“Çok güzel bir isim.”

“Çok güzel de bir kadındı. Ama senin kadar değil.”

Yaşlı adama döndü Nina, bu övgülerin nereye varacağını merak ediyordu. “Gerçekten mi?”

“Evet. Reggie de seviyordu seni. Hem de öyle seviyordu ki başka bir adama gözünün kaydığını öğrendiğinde, San Diego’ya götürmeye karar verdi seni. Böyle bir güzelliği başkasıyla paylaşmak zorunda kalmayacaktı böylece.”

Nina’nın gülümsemesi dondu. Başını geriye attı.

“Ne?” diye sordu.

“Bankada kredim var,” dedi Ptolemy. “Ailem için ayrıldı. Çocuklarının eğitimi ve düğün masrafları için olan para orada.”

Nina’nın ifadesi yeniden değişti. Nina’nın, asıl niyetini anlamasına izin vermeyecekti Ptolemy.

“Evet,” dedi. “Reggie için bir hediye hazırladım.”

Cebinden eski bir altın para çıkardı. Paranın üzerinde 1821 tarihi okunuyordu.

“Elimdeki şu küçük parçanın değeri yirmi dolar. Bir koleksiyoncu için değeriye en az beş bin dolar. Bunlardan yirmi tanesini Reggie için ayırmıştım. Ama o senin için saklamamı istedi.”

İki elini de ağzına götürdü Nina.

Parayı cebine geri koydu Ptolemy.

“Yalnız bunu sana vermeden önce Reggie’nin nasıl öldüğünü bilmek zorundayım.”

“Bilmiyorum,” dedi. “Ben, onu kimin vurduğunu bilmiyorum.”

“Alfred olabilir mi?”

“Hayır.”

“Reggie’nin seni ve çocukları götüreceğinden ona bahsetmiş miydin?”

Konuşmaya çalıştı Nina, ama yapamadı.

Sirenler çaldı birden, dört tane polis arabası Nina’nın evini geçip, caddenin aşağısına doğru hareket etti.

“O yapmış olamaz Bay Grey. Benim Al’im böyle bir şey yapmış olamaz.”

“Hapse neden girmişti?”

“Hayır.”

“Reggie öldürüldüğünde seninle birlikte miydi?”

“Ben iyi bir kadını Bay Grey, bir anneyim ben...”

“Reggie’ye arkadaşının evinin önünde ateş açtıklarında Alfred yanında mıydı?”

“Bebeğim böyle bir şey yapmış olamaz,” dedi Nina, yalvaran gözlerle Ptolemy’ye bakıyordu.

“Reggie, Alfred’e gideceğinizi söyledikten kaç gün sonra öldü?”

“Bir, bir gün sonra. Bir, bir, bir buçuk gün.”

“Hiç şüphelenmedin mi?”

Nina’nın elleri ağzındaydı yine. Başını iki yana sallıyor, gözlerinden yaşlar boşanıyordu.

“Reggie’nin çocuklarının annesi bu,” diye düşündü Ptolemy, benim kanımdan olanların annesi.

“Ben iyi bir kadını Bay Grey.”

“Ama Alfred’e Reggie’yle gideceğini söylemiştin öyle değil mi?”

Başıyla onayladı belli belirsiz bir şekilde.

“Kalmanı istediğini söylemiş miydi peki?”

Başıyla onayladı.

“Başka ne söylemişti?”

“Onun kadını olduğumu ve ona ait olduğumu söylemişti.”

Yeğenlerini düşündü Ptolemy yeniden, bu kadının çocuklarını.

“Neden takılıyordun bu adamla, Reggie’ye neden yapıyordun bunu?”

Bakışlarını kaçırdı Nina.

“Biliyor muydun?” diye sordu.

“Hayır,” dedi kılçıklı tahta döşemeye bakarak.

Caddeye baktı Ptolemy, Hernandez’le göz göze geldi. Kalbi, başını ahırın kapısına vuran öfkeli bir katır gibi güm güm vuruyordu göğüs kafesine. Şeytanın haplarından birkaç tane alıp su içmeden yuttu.

Hayat koruyan ve hayat alan ilacın kurumuş gırtlğın-
dan geğtiğini hissetti. Sancılı bir yolculuktuk bu. Şeytana
bu ağrı için teşekkür etti Ptolemy.

“Őüphelenmiő miydin peki?”

“Neden tüm bunlarla canımı sıkmak istiyorsunuz?”
diye bağırdı Nina. “Neden yapıyorsunuz bunu bana?”

Hilly, Nina’nın sesini duyup yanlarına gelmiőt.

“Git Hilly,” dedi Ptolemy. “Buradaki hiçbir şey seni il-
gilendirmiyor.”

Homurdanarak gitti Hilly. O gittiğinde Ptolemy “Reggie
bana baktı ve sen de onu aldattın. Sormak zorundayım.
Onu kimin öldürdüğünü öğrenmek zorundayım.”

Ağlamıyordu artık Nina. Reggie’nin ölümünün ona
zırlama ve yas tutma hakkı vermediğini nihayet anladı-
đını düşündü Ptolemy.

“Sordum ona,” dedi.

“Kime?”

“Al’a.”

“Ne dedi?”

“Tokat attı bana. Yumruğuyla yere serdi beni. Reggie’nin
çocuklarını asla evinde istemediğini söyledi.”

“Reggie’yi bu adam için bırakıp gittin yani?”

“Al benim ilk sevgilimdi Bay Grey. On üç yaşındayken
tanıdım onu, yetişkin olduğumu düşünüyordum. Böyle bir
adama nasıl hayır denir bilmiyordum. Reggie’yi sevdim,”
dedi. “Onu sevdim ama engel olamadım kendime.”

Etkisini göstermeye baőlamıőt ilaç. Zihnindeki ateş
sönmiőtü Coydog’un hazinesini koyduğu mağaranın
soğukluğunu bırakarak. Titremiő ve gözlerini kapamıőt
yaşlı adam.

“Oğlumu öldürdün,” dedi.

Başını salladı Nina, ama zayıf bir inkârdı bu. “Bunu yapmak istemedim, duygularıma engel olamadım,” gibi bir şeydi daha çok.

“Robyn seni ve çocuklarını geçindirecek parayı sana verecek.”

“Ama Al almayacaktır,” diye bağırdı Nina.

“Al’la konuşmuyorum.”

“Konuştuğunuz o kız gerçekten çok güzeldi Bay Grey,” dedi Hernandez eve dönüş yolunda.

Yan yana oturuyorlardı ön tarafta. Arabanın açık kırmızı emniyet kemerini giymişti. O geniş şeridi takınca küçük bir çocuk gibi hissetmişti kendini.

“Yeğenimi erkek arkadaşının öldürmüş olabileceğini söyledi.”

“Hayır.”

“Kolundaki o dövmeler de ne Hernandez?”

“Sadece anılar.”

“Genç ve vahşi olduğun zamanlardaki anılar mı?”

“Evet tam o zamanlar,” dedi sürücü. “Bir şeyler değişti, ama onlar hep aynı kaldı.”

Bir süre daha devam ettiler yola. Büyük bir kavşakta durduğunda “Size yalan söyleyebilirdi Bay Grey,” dedi Hernandez.

“Evet.”

“Oturduğumuz evden birkaç apartman ötede oturan birkaç deli çocuk, kuzenim Hektor’un kız kardeşlerini sarhoş edip, diğer çocuklarla birlikte üzerine tren çektiklerini iddia etmişlerdi.”

Ptolemy trenin tam olarak ne demek olduğunu bilmiyor ama tahmin edebiliyordu.

“Bir gün gelip Hector’u ve dostu Pepe’yi öldürdüler,” diye devam etti Hernandez. “Hector’un bunu yapmadığından emindim çünkü o deli çocukların kardeşiyle birlikte olan bendim. Uçmuştuk birlikte, ama kimse görmemişti bizi.”

“Evet,” dedi Ptolemy yeniden.

Işık değişince hareket ettiler. “Ne yaptığımı sormayacak mısınız Bay Grey?” diye sordu on apartman sonra.

“Niye sorayım?” diye cevap verdi Ptolemy. “Ya onları ya da kızı öldürdün. Ya da hiçbir şey yapmadın. Ölmüş bir kardeş ve bir yalanla yaşamaya devam ettin.”

Evinin önünde limuzinden inene kadar konuşmadılar. Beş dolar verdi Meksikalıya, ama o geri çevirdi.

“Tamam Bay Grey. Dikkatli olun.”

Ev diye boş bir daireye gelmişti. Her şey tertemizdi çünkü Robyn evi her gün temizliyordu. Evi her gün süpürüyor, paspaslıyor, toz alıyor ve yıkıyordu. Elbiselerini bile ütölüyordu.

Robyn eve geldiğinde Moishe Abromovitz’e yeniden gitmeleri gerektiğini söyledi Ptolemy.

“O kadar yolu yeniden mi gideceğiz amca? Peki, neden?”

“Çünkü bir yanlış yapıp Niece’ye paramla senin ilgileneceğini söyledim. Öldüğüm ilk anda bir avukat tutup o parayı senden almaya çalışacaktır.”

“Niece böyle bir şey yapmaz.”

“Bebeğim sen böyle düşünüyorsun. Niece’nin seni sevdiğini ve senin için endişelendiğini düşünüyorsun.

Ama tüm bunlar yalnızca senin kafanda.” Bunları söylerken, birkaç haftadır Coy’un yeniden hayatında olduğunu fark etti. Hayatının sonundaki bu hassas müzakerede sanki ziyaret etmişti onu öldürülmüş akıl hocası. “Koltukta uyuduğun ve kendi yapmak istemediği şeyleri yaptığın müddetçe seviyor seni Niece. Yaşlı adamlar sana bakmaya geldiklerinde ve bu yolla onun geçinmesine yardım ettiğinde seviyor seni. Ne kadar para alacağını öğrendiğinde sevmeyecek seni ama. Onun miras hakkını çaldığını söyleyecek.”

“Yanılıyorsun amca,” dedi Robyn. “Niece hala benden asla nefret etmeyecek.”

Ptolemy mutfak masasına uzattı büyük elini Robyn’nin güçlü ellerini tutmak için.

“Nasıl hissettiğini biliyor ve buna saygı duyuyorum,” dedi. “Bana inanıyor musun?”

“Evet.”

“Saygı duyuyor musun peki?”

“Evet.”

“Öyleyse Moishe’ye gel benimle ki sana bıraktığım paranın sende kaldığından emin olayım. Ben gittikten sonra Niece arkandan gelirse, bu masada benim için yedi gün boyunca mum yakmanı istiyorum. Benim için tüm bunları yapacak mısın bebeğim?”

“Mum falan yakmayacağım çünkü Niece hala benden bir şey çalınayı düşünmeyecek.”

“Marketten aldığım üç kırmızı elmam, iki portakalım ve bir de sosisim var,” dedi Nora Chin.

Santa Monica’daki akıl hastanesinin büyük konferans salonundaki masada oturuyorlardı karşılıklı. Orta yaşlı adamın vücudundaki yaşlı adam Moishe Abromovitz ve Robyn masanın en uzak köşesinde oturuyorlardı. Ptolemy ve psikiyatristin arasındaysa büyük bir ses kayıt kayıt cihazı vardı. Kasetin makarası ağır ve istikrarlı ilerliyordu.

Büyük ve uğultu yapan bir sinek Nora Chin’in yanından geçti ama o ne geri çekildi ne de kımıldadı.

“Bugün Robyn’in doğum günü Doktor Chin,” dedi Ptolemy. “On sekiz yaşına bastı.”

“Kaç elmam var?” diye cevap verdi Dr.Chin.

“İki,” diye yanıtladı. “İki elma, üç portakal ve bir de sosis. Çocukken domuz sosisi ve elma püresiyle tüm günümü geçirirdim.”

Gülümsedi Chin. Hoştu, ama biraz sert bakışlıydı.

Neredeyse aynı yaşta olmalarına rağmen Moishe’den yirmi yaş daha genç görünüyordu. Sekiz on tane otoban fotoğrafı gösterdi Ptolemy’ye Chin. Dört tane araba seçilebiliyordu yalnızca: üç tanesi seyirciye doğru geliyordu;

ikisinin rengi beyaz, bir tanesinin de sarıydı. Otobanın diğer tarafında kırmızı fren lambaları açık, mavi bir arazi arabası vardı. Fotoğrafları ters çevirdi Nora Chin birkaç dakika sonra.

“Sizden uzaklaşan arabanın rengi neydi Bay Grey?”

“Buradan Toledo’ya nasıl gidiliyor?”

“Ne?” afallamıştı katı yüzlü ama sevimli doktor zekâ.

“Yol levhasının üzerinde Toledo yazıyordu. O mavi araba ve Toledo arasında benim nerede olduğumu sorduğunuzu zannettim.”

“Bu kadar test yeter sanırım Bay Grey,” dedi Chin, şaşkınlığı dostça bir gülümsemeye dönmüştü. “Neden burada olduğunuzu biliyor musunuz bayım?”

Ptolemy’nin kafasından onlarca düşünce geçti bir anda: Alevler içindeki Maude ve Coy, Melinda Hogarth, Reggie, kadın haber sunucusu, ona kırk yaşında sevmeyi öğreten Sensia, Çinli kadın ve Yahudi adamın varlığından rahatsız olduğu için kaşlarını çatıp oturan Robyn...

“Çünkü yaşıyım ve uzun bir süre kafam yerinde değildi,” dedi.

“Arkamdaki duvarda konuşmalarımızı kaydeden bir video kamera olduğunu biliyorsunuz değil mi?”

“Evet hanımefendi.”

“Ayrıca bir de ses kayıt cihazı var.” İşaret parmağıyla ses kayıt cihazına hafifçe vurdu.

“Evet hanımefendi.”

“Sizin için uygun mu bu?”

“Aklımın yerinde olduğunu göstermek istedim ki kimse son dileğimi ve vasiyetnamemi sorgulamasın.”

Nora Chin’in yüzü donuklaştı birden. Sanki bir ses duymuştu da ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Ciddi

olduğunda böyle göründüğünü düşündü Ptolemy. Öpüşmeden hemen önce de ifadesinin öyle olduğundan emindi Ptolemy.

“Öpüşme anında kadınlar çok ciddidir,” derdi Coy. “O ana kadar sürekli gülerler, ama sıra öpüşmeye gelince uzun otlar arasında kımıldayan bir şey görmüş bir kediye benzerler.”

Siyah sinek sol elinin büyük boğumuna konmuştu. Sineğin, onu ziyaret eden Coy olduğunu düşündü bir an.

“Kararınızı neden sorgulasınlar Bay Grey?”

“Çünkü her şeyimi Robyn Small’a bırakıyorum.”

“Neden bu karara itiraz etsinler?”

“Çünkü genç ve benim kanımdan değil. Çünkü öz ailem paralarını ve malımı kendilerinin hak ettiğini düşünüyor.”

“Siz hak etmediklerini mi düşünüyorsunuz?”

“Tam olarak öyle değil. Sadece güvenmiyorum onlara,” dedi Ptolemy. “Hem de hiç. İyi insanlar, Robyn’e onlarla ilgilenmesini de söyledim. Bay Abromovitz’le onlara her ay para vermesi için anlaştım da. Ama kontrol Robyn’in elinde olmalı.”

“Neden Bay Grey?”

“Çünkü paramı alıp kendi için kullanma şansı varken almadı. Çünkü ailemin ona sinir olabileceğini hiç düşünmüyor. Çünkü beni doktora götürüp iyi bir akla kavuşmamı sağlayan vitaminleri aldı bana.”

Ptolemy masanın en ucunda oturan genç arkadaşına baktı. Robyn hem gülüyor hem ağlıyordu.

“Ama en önemlisi herhangi bir dağınıklık gördüğünde temizlemeden edememesi,” dedi Ptolemy.

“Anlamıyorum,” dedi Nora Chin.

“Robyn olacağı yerden çok olduğu yerle ilgili biri. Ya-
tağının yapılı ve bulaşıkların yıkanmış olmasını ister hep.
Yatmadan önce herkesin iyi olduğunu bilmek ister. O bir
çocuk ama çocuklar bizim geleceğimiz. O bir hayır aldı-
ğında nasıl dağıtması gerektiğini biliyor.”

Ptolemy’nin işaret parmağının aşağılarında geziniyordu
karasinek. Vızıldıyor ve Ptolemy’nin ellerinden yukarı bir
gerilim gönderiyordu.

Nora’nın ifadesi yumuşamıştı. Bir şeyler söylemek is-
tedi ama sonra tuttu kendini.

Onunla yemeğe gidip beyazların yaptıkları yanlışlar
için ne gibi bahaneler ve nedenler ileri sürdüklerini sor-
mak istedi Ptolemy. Pek çok siyah ve kahverengi kişilerin
yaptığı gibi affetmiş miydi o da onları? Yoksa o da Coy
gibi sessizce içeri sızıp, iradelerini mi baltalamıştı?

“Sanırım bu kadar Bay Grey,” dedi Nora Chin.

“Kamera kapalı mı şimdi?”

“Evet bayım.”

“Bu işi seviyor musunuz Bayan Chin?”

“Bugün evet,” dedi yavaşça ve inanarak.

Uzun bir süre birbirlerine baktılar.

“Aradığınız şeylerin hepsi kafaların içinde değil mi Ba-
yan Chin?” diye sordu Ptolemy sonunda.

“Her zaman değil bayım. Kalp bulduğumuz zaman-
lar da oluyor.”

“Evet. Robyn de bilir bunu. Ailemin geri kalanı ise mi-
deyi, mahrem yerleri ya da giysileri hiçbir şeye değişmez-
ler. Aradaki farkı bilmezler onlar.”

“Hangi farkı Bay Grey?”

“Bir çocuk yetiştirmek ile sevmek arasındaki farkı.”

Dokuz gün sonra yatağında uyandı Ptolemy. Yaşlı ve tuhaf hissediyordu kendini. İlk düşüncesi Çinli psikiyatristin ofisindeki karasinek oldu. Parmağında o vızıldamayı hissetti ve kıkırdadı.

“Grey amca?” dedi Robyn.

“Merhaba bebeğim. Bugün günlerden ne?”

“Perşembe.”

“Ne zamandır bu yataktayım?”

“İsmimi hatırlıyor musun?”

“Robyn.”

Sandalyeden kalktı ve yatağa yanına oturdu.

“Beni tanıyor musun?”

“Tabii ki tanıyorum. Benim varisimsin.”

Çocuk ona doğru uzandı ve dudaklarından öptü.

Bu beklenmedik kutsamanın tadını çıkarmak için gözlerini kapadı ve yeniden açtı.

“Ne oldu?” diye sordu.

“Kafa doktorundan geldikten sonra buraya ilk geldiğim günkü gibi konuşmaya başladın amca... Kimseyi tanımıyordun, aklın yerinde değil gibiydi. Söylediğin pek

çok şeyi anlamadım. Tüm gün, tüm gece uyudun. Radyoyu açtım ama kulaklarını rahatsız ettiğini, televizyona ise tahammül edemediğini söyledin.”

İki gün sonra Dr. Ruben’i aradım. Ölmek üzere olduğunu ama yine de iğne vuracağını söyledi. Ya önceki haline döneceğini, ya en son nasılsan öyle kalacağını ya da öleceğini söyledi.”

“Böyle mi söyledi şeytan?”

Başını salladı Robyn, genç bir çocuk görüntüsü veren ciddi bir bakış vardı yüzünde.

“Kaç zamandır?” diye sordu Ptolemy.

“Dr. Chin’den geldiğimizden beri dokuz gün, doktor iğneyi vurduğundan bu yanaysa bir hafta oldu.”

“Allah kahretsin. Nasıl bir dünyada yaşıyoruz böyle? Hale bak, bizi aradığı için teşekkür ediyoruz şeytana.”

“Ölürsen onu aramamı istedi amca. Ama biliyorsun ki sana layık bir cenaze töreni yapmak istiyorum.”

“Öldüğümde.” dedi. “Moishe’yi ara. Cenaze için uygun olan planı onunla birlikte yaptık. Bedenimi Ruben’e verecek. İş bittikten sonra mezarlığa götürmek için geri alacaksın ama ondan. Bedenimin yakılmasını istiyorum.”

“Tabut ya da başka bir şey olmayacak mı yani?”

“Hayır.”

“Neden?”

“Ömrümü yangından korkarak geçirdim,” dedi. “Ona teslim olmak istiyorum artık.”

“Şimdi nasıl hissediyorsun Grey Baba?”

“Hiç sirke gittin mi?”

“Evet. Bay Roman götürmüştü. Erken giderdik, böylece aslanları kafeslerinde, filleri ahırlarında görürdük.”

“Cambazları da görmüş müydün peki?”

“Evet ama düşeceklerinden korktuğum için bakışlarımı kaçırırdım bazen.”

Başını salladı ve gülümsedi.

“Bu kadar komik olan ne?”

“Sen ve ben aynı gibiyiz,” dedi. “Aynı günde doğmuş, aynı öğretmenden öğrenmiş, aynı sirke gitmiş gibiyiz. Akraba değiliz, ama sen benim ikizimsin. Bunu bildiğim için gülüyorum.”

Alt dudağını ısırdı ve kollarını bağladı Robyn.

Başının üzerinden bir sinek geçti vızıldayarak.

“Cambazı neden sordun?”

“Çünkü şimdi tam da böyle hissediyorum,” dedi Ptolemy. “Geniş bir otoyolun olduğu yerde sirktekine benzer bir ip var şimdi. Yerden bin fit yukarıda ve o kadar uzun ki ne başını ne de sonunu görebiliyorsun. Çok yakında oradan düşeceğimi biliyorum ama yürümeye devam ediyorum çünkü biliyorum ki önemli olan nereye düştüğün. Ne demek istediğimi anlıyor musun Robyn?”

Başını iki yana salladı ve elini tuttu.

“Coy altınları aldıktan sonra, onu nasıl astıklarını ve yaktıklarını söylemiştim sana değil mi?”

Başıyla onayladı Robyn.

“Bu şekilde düşeceği zamanı seçmiş oldu. Bunu planlamamıştı. Kuzeye gitmek ve yeni bir hayata başlamak istiyordu. O paraları aldığı anda düşeceğini biliyordu ama önemli değildi çünkü onun için önemli olan bir şeyi yapmıştı, bu hayattaki görevini yerine getirmişti.”

“Altınları neden kendi almamıştı amca?”

“Taşra çocuklarının altına ihtiyaçları yoktur,” dedi Coy ve Ptolemy birlikte.

“Siyah bir çiftçinin ihtiyaç duyduğu güneş, toprak, viski ve kadındır. Yüzüme güneş değsin ve bir de sen ol yanımda, geri kalan her şeyi alabilirler benden.”

Robyn’in yine dudaklarını öpeceğini umdu ama öpmedi kız. Yine de öpmüş gibi gülümsedi Ptolemy.

“İki günlüğüne Beckford’la bir yerlere gidebilir misin?” diye sordu Ptolemy.

“Bana ihtiyacın olabilir.”

“Her akşam altıda beni ara. Cevap vermezsem gel ve beni kontrol et.”

“Niye ama?”

“İki günlüğüne yalnız kalmaya ihtiyacım var. Buna gerçekten ihtiyacım var.”

“Tamam. Sen öyle istiyorsan. Ne zaman gideyim?”

“Sabah bebeğim. Bu gece sen ve Shirley Wring’le yemeğe çıkmak istiyorum. Büyük ve kırmızı bir Çin restoranına gitmek istiyorum.”

Uyandığında zihninde hâlâ Len Wah’ın Çin restoranında durmadan çalan o akortsuz flütün sesi çalıyordu. O gece Shirley zümrüt yüzüğünü takmış, Robyn de makyaj askıları olan diz üstü dar bir siyah elbise giymişti. Gülmüş, konuşmuş ve yemeğin yanında bir de ucuz kırmızı şarap içmişlerdi.

Ptolemy için anlatılan her hikâye ipin altındaki taş zemini tamamlayan parçalardan biriydi. Ateşi vardı ama ilaç almadı. Beyni fırlayacak gibiydi ama düşmekten korkmadı.

Oturdıkları küçük masada bir kalabalık olduğunu hissetmişti Ptolemy. En uzak köşede Coy ve Sensia flörtleşiyordu, Reggie ve Nina’yı ise kavga ediyorlarken görmüştü.

Yüzlerce surat görmüştü etrafına baktığında. Hilly’le bankada oturdukları zaman da böyle olmuştu, o zamankinden farklı olarak gördüğü her yüzü ve her ismi tanımıştı bu kez.

Mutfakta oturmuş onu bekliyordu Robyn.

“Hoşça kal demek için bekliyordum seni,” dedi Robyn özür dileyerek.

“Ben de.”

“Seni seviyorum Grey Baba.”

“Ben elli yaş daha genç olsaydım, sen de yirmi yaş daha büyük olsaydın...”

“Seninle evlenir ve çocuklarını doğururdum. Sonra Mississippi’ye gider ve şeftali ve mısır yetiştirirdik.”

Öptüler birbirlerini, kucaklaştılar ve sonra tekrar öptüler, kucaklaştılar yeniden.

Koridordan aşağı doğru kapıya yürüyene kadar izledi onu Ptolemy. Kapıdaki çatlaklardan içeri sızıyordu güneş ışıkları. Kapıyı açınca, gölgesi Ptolemy’nin ayak parmaklarına kadar uzanmıştı.

“Hoşça kal,” dedi Robyn.

Cevap vermek istedi ama sesi kısıldı. El salladı. Gülümsemişti sonra ama Robyn’in gördüğünden emin değildi.

“Hilly?” dedi telefona.

“Evet.”

“Alfred’in telefon numarasını biliyor musun?”

“Evet,” dedi savunur bir şekilde.

“Onu ara ve Reggie’nin altınlarının yanımda olduğunu söyle.”

“Ne altını?”

“Sen ne dediysem onu de. Ne söylediğini anlamazsa, Nina’ya sormasını söyle. Benimle konuştuğunu ve ona anlattıklarımı Alfred’e anlatmasının sorun olmayacağını söylediğimi söylesin Nina’ya.”

Kırk yedi dakika geçmişti bu konuşmanın üzerinden. Ptolemy, Robyn’in aynı zamanda yatak da olan koltuğunda oturuyordu. Saate bakıyor ve hayatını hatırlıyordu.

“Öyle bir zaman gelir ki sadece geçmişi düşündüğünü fark edersin,” demişti Coy bir keresinde ona. Gençken yarını düşünürsün ama yaşlanınca gözlerini ve kulaklarını kapatır, geçmişe dalarsın.

Koltuğun ucunda oturuyordu. Bacakları ağrıyordu. Hatırlıyordu. Hayatı yüz tane televizyon ekranının içinde belirlemiştir birden. Tek yapması gereken ekranlardan birine bakmaktır. Buz kamyonunu Memphis’e doğru sürdüğü günü hatırladı. Tabutta gördü babasını, Ptolemy’nin cenaze töreni için aldığı takım elbise vardı üzerinde. Sensia’yı bir adamı öperken görmüştü evinin aşağısındaki caddede. Sürekli tekrar eden uzun içli bir öpüşmeydi. Sensia eve geldiğinde ondan nefret ediyordu, ama onu kaybetme fikrine dayanamadığı için hiç konuşmamıştı.

İki nolu sarı bir kalem ve bir de uçları kahverengine dönmüş ve yırtılmaya yakın tek sayfa bir kâğıt aldı çıkardı. Robyn’e ne yaptığını ve neden yaptığını en iyi şekilde açıklayan bir mektup yazdı.

Şeytan ve simyasıyla olan ilişkisi kesilmişti sonunda. O hayatı da yaşamıştı ve artık sonundaydı.

Kapı çalındı.

“Kapı açık,” dedi yaşlı adam.

Bir hışımla içeri girdi Alfred, saldıracakmış gibi bakıyordu Ptolemy'ye.

Gülümseyerek cevap verdi Ptolemy.

Siyah bir pantolon ve fuşya renginde bir gömlek vardı Alfred'in üzerinde. Göğsünde Georgie yazan o madalyon vardı. Çilek teni olduğundan daha kırmızıydı, çilleri daha koyu gözüküyordu. Yüzü hiç olmadığı kadar acımasızdı, zar zor nefes alıyordu.

"Otur Alfred," dedi Ptolemy karşısındaki sandalyeyi işaret ederek.

Koltukla sandalyenin arasındaki masanın üzerinde altın madeni bir para ve İç Savaş'tan kalan yirmi dolarlık bir altın parça vardı. Oturduktan sonra, masanın üzerindeki madeni parayı alıp okşadı Alfred.

Gevrek gevrek gülmeye başladı.

"Geri kalanı hani ihtiyar?"

"Reggie hayatımın ışığıydı Robyn'i tanımadan önce," dedi Ptolemy. "Hiçbir şey düşünemiyordum o zamanlar, ama birini sevebilmek için düşünmek zorunda değilsin."

"Ceplerini aramamı mı istiyorsun?"

"Onu tabutta görmek öldürecekti beni neredeyse."

"Bu evi harabeye çeviririm."

"Bir ay önce Robyn onun mezarına götürdü beni."

"Dalga geçmiyorum," dedi Alfred. "Canını yakarım ihtiyar."

"Biraz yüksekte çok güzel bir yerdi," dedi hatırlayarak. "Büyük yeşil ağaçlar ve güzel bir esinti vardı bir de. Mezar taşı küçüktü ama saygı uyandırıyor. Gittin mi oraya hiç?"

Sakinleşmişti bir dakika için.

“Nina ve çocukları götürdüm oraya ama arabada bekledim ben.”

“Cebine koyduğun para onun.”

“O öldü.”

“O halde Nina ve çocuklarının.”

“Nina’ya ben bakıyorum.”

“Çocuklarına bakmıyorsun ama. Niece’de çocuklar.”

Alfred’in gözleri patladı ve ayağa kalktı birden. Ona baktı Ptolemy, şaşırdı kendi cesaretine. Şeytan ilacına ne koymuştu da eli kulağında olan ölüme karşı bu kadar kayıtsız kalabiliyordu?

“Paralar senin olursa ne yapacaksın?” diye sordu Ptolemy.

“Bir tanesini çoktan aldım.”

“Tamam,” dedi Ptolemy. “Ne yapacaksın onunla.”

“Seksen Altıncı Cadde’deki tefeci dükkânına götürüceğim. Altın pahalı.”

“O da en az yirmi bin değerindeki bir altın için beş yüz dolar verecek sana.”

Alfred’in öfkesi dinmişti. Kurnazca bakmıştı.

“Belki de gerçek değeri tefecinin vereceğinin üç katı kadar,” diye ekledi Ptolemy.

Geri oturdu Alfred.

“Nasıl?” diye sordu.

“Reggie’yi öldürdün mü Al?”

“Otomobillinin biri öldürdü onu.”

“O gün silah var mıydı yanında?”

“Reggie öldü.”

“Sen de onun kadını aldın.”

Gülümsedi Alfred. Kasıtlı gülmediğini söyleyebilirdi Ptolemy.

“Sokaklar kötüdür ihtiyar,” dedi Alfred, yüzündeki sırtımayı saklayamıyordu. “Her an hem de her an ölüyor insanlar.”

“Bunu biliyorum. Senden daha iyi biliyorum muhtemelen. Ölüyorum. Başım bir ateşin içinde sanki. Kemiklerimin yerinde toz varmış gibi hissediyorum.”

“Nina’nın hakkını vermezsen gerçekten öleceksin. Ne dediğini söyledi bana. Ne düşündüğünü de.”

“Sen ne dedin?” dedi Ptolemy ileri doğru uzanarak, yetmiş yıl önce Natalie Kline’ı öpmek için de böyle uzandığını hatırladı. Buzun parasını ödeyemeyince Ptolemy’yi öpmüştü genç kadın. Bu öpücükten kimseye bahsetmemiştir. O zamanlarda, 1936 yılıydı, bir zenci beyaz bir kadını öperken görülürse öldürülebilirdi.”

“Ne dediğim önemli değil,” dedi Alfred, birbirine kenetlediği dişlerini göstererek. “Bana Nina’nın altınlarını ver ve sonra da nasıl satacağımı söyle.”

“Onu öldürdün mü Al? Reggie’ni öldürdün mü?”

Alfred masaya doğru uzandı ve Ptolemy’nin yüzüne bir tokat attı. Tokatın verdiği şok aklını yitirmek üzere olduğunu fark ettirdi Ptolemy’ye. Akli gezintiye çıkmış, Alfred vurduğunda yeniden eski haline dönmüştü.

“Bu kolay bir soru adamım,” dedi Ptolemy. “Oğluma ne olduğunu bilmek zorundayım. Bunu bilmeliyim. Ben yaşlı bir adamım Al, seni öldüremem. Orada olduğumu söyleyemem.”

“Ya altınlar?” diye sordu Alfred yumruğunu sıkarak.

“Bilmek istediğim şeyi bana söylersen, seninle birlikte Nina’nın yanına gelip altınları ona vereceğim.”

Kanının pompalandığını hissediyordu Ptolemy. Alfred, acı bir meyve yemiş gibi dudaklarını bükmüştü.

“Nina’yı götürecekti biliyorsun,” dedi Alfred. “Seni de tek başına bırakacaktı öylece. Nina’yı alacaktı benden, ama benimdi Nina. Bana aitti. Onunla evli olması umrumda değil, ben bir kadını istersem, başka çaresi yok, bana gelmek zorundadır. Hiçbir aptalın benim olanı almasına izin vermem.”

“Beni duyuyor musun?” diyordu Alfred.

“Hayır kaçırdım. Ne dedin?”

“Altınları ver bana dedim.”

“Reggie’nin ne yaptığını söyledin. Onu öldürdüğünü söylemedin.”

“Benimle oyun oynama yaşlı adam.”

“Reggie’yi öldürdün mü?”

“E...evet,” dedi Alfred, itiraf dudaklarından beklenmedik bir anda çıkmıştı. “O adi herifi öldürdüm. Tamam mı? Şimdi söyle, altınlar nerede?”

“Sana bir altın bile vermeyeceğim, beni anladın mı ahmak? Ailemi, kanımı öldürdün sen benim. Bunun için bir de para mı vereceğim sana? Çıldırmış olmalısın.”

Alfred, Ptolemy’ye uzandığında, elini minderin altına kaydırды yaşlı adam. Kolayca havaya kaldırmıştı Alfred yaşlı adamı, terli kahverengi ve çilek renkli teninin altından fırlamıştı yaşlı adamın kemikleri.

Katilin gözlerindeki öfkenin şaşkınlığa dönüştüğünü gördü Ptolemy silahıyla iki kez ateş edince.

Ptolemy yere düşünce Alfred'in son gücünü onu öldürmek için kullanacağından emindi. Ama katil intikam almaktan çok ellerindeki kanla ilgiliydi. Yüksek sesle ve hızlı nefes alıyordu. Ağlıyor ve inliyordu bir taraftan da.

“Hayır, hayır...” dedi Alfred. Böyle ölen tüm insanlar için üzüntü duydu Ptolemy: Coy, dedesi, arkadaşının kapisının önünde ölen Reggie.

Ptolemy'den geri kaçtı Alfred, sendeleyerek kapıya kadar gitti sonra. Kapının yeşil renkli cam tokmağını kavradı ama elindeki kanın kayganlığı yüzünden çevirmekte zorlandı. Nihayet kapıyı açtı ve koridora doğru yürüdü sendeleyerek.

Ptolemy de ayağa kalktı arkasından ve peşinden gitti katilin. Silahı evinin kapısından içeri doğru atmış ve birkaç adım gerisinden takip etmişti hantal adamı. Kan, beton zemine topak topak dökülürken Alfred yürümeye devam ediyordu. Dışarı çıkmışlardı. Apartmanın çıkışındaki ilk basamağı kaçırmış, kaldırıma yuvarlanmıştı Alfred. Ptolemy onun orada öleceğinden emindi ama kalktı ve sendeleyerek caddeye doğru gitti. Yol ayrımında durunca, oraya doğru ilerledi Ptolemy. Alfred'in solunda, birkaç adım arkasındaydı

Çığlık attı Melinda Hogarth.

Durdu ve gözlerini eski bir apartmanın önünde oturan kadına dikti gözlerini Ptolemy. Yüzünde korku vardı Melinda'nın, Ptolemy'yi şaşırtmıştı bu. Melinda onun gözünde başkasının acısını hissedemeyen musibet bir kadındı. Ama yanılıyordu. Kadının öfkeli yumrukları ağzındaydı şimdi. Gözlerinden korku okunuyordu.

Döndüğünde Alfred'in kavşağa kadar gittiğini gördü. Dizlerinin üstüne düşmüştü, göğsü bacaklarının, alnı

asfaltın üzerindeydi. Arabalar frene basıyor, kefaretni öde-
miş adamın etrafında patinaj yapıyorlardı.

Melinda da ayağa kalkmış ağılıyordu çılgınca.

Dairesine dönerken nereye gittiğini unutmuştu Pto-
lemy.

Gözlerini açtığında daha önce yaşadığı her şey kilitli
kapının ardındaydı yeniden. Sarı bir odadaki yüksek bir
yatağın üzerindeydi. Klasik müzik çalıyordu, televizyon-
daysa bir haber kanalı açıktı.

Büyük bıyıklı beyaz bir adam vardı karşısında.

“Bay Grey?”

“Kim?”

“Bay Grey sizsiniz.”

“O benim. Konuştuğunuz kişi benim.”

“Ben Doktor Ruben'im.”

“Sizi tanıyor muyum?”

Gülümsedi Ruben, zihninin arkasındaki bir korku
dürtünüştü Ptolemy'yi. Eski, soluk ve içindeki havanın
çoğunu kaybetmiş gevşek bir korkuydu bu.

“Yeğeninin bir arkadaşıyım,” dedi Ptolemy'nin ismini
çoktan unuttuğu o adam.

“Grey amca?”

Kafasını yatağın diğer tarafına çevirirken tüm kon-
santrasyonunu toplamıştı. O yol üzerinde pek çok şey
görmüş, kaydetmiş ve sonra unutmuştu. Boş bir oda, ye-
şil bir kapı ve bir zamanlar kapının ardında ve yerin al-
tında olan eski bir vazifeyi tamamladığı hissi. Dışarıda
bir yerde kan vardı, pencereden görülüyordu, sonra bir
kız belirdi. Keskin oval biçiminde gözleri ve çikolata ren-
ginde bir teni vardı. Güzeldi. Kapısına gelip, onu içinde

bulunduğu yalnız ve acı dolu hayattan çıkaran kadına benzetmişti onu.

“Rob, Rob, Robyn.”

Şükran doluydu Robyn’in gülümsemesi. Ptolemy’nin yüreği mevsim başında babasının küreğiyle kabaran bir toprak gibi kabarmıştı. Göğsünde bir ağrı hissetmişti.

“İyi misin amca?”

“Benim ismim ne?”

“Ptolemy Usher Grey.”

“Bu bir kralın ismi.”

“Evet.”

“Neden burdayım?”

“Hastalandın amca. Sonra Dr. Ruben geldi yaşayıp yaşamadığını görmek için, ona şeytandan sağ kurtulduğunu söyledim.”

Çocuğun şaka yaptığını anladı Ptolemy ama bunun ne anlama geldiğini unutmuştu. Yine de anlamış gibi gülümsedi.

“Alfred hastanede öldü. Polisler hapishaneye götürecekti seni ama Moishe Abromovitz bir kâğıt verdi onlara. Sen iyileşene kadar bekleyeceklerini söylediler.”

“Öldürdüm mü?”

Başıyla onayladı Robyn. Kızın ismini hatırlamaya çalıştığında çocukluğunda oturdukları evin avlusunda bayat ekmek kırıntılarını yiyip ağlayarak şarkı söyleyerek etrafında dolaşan kuş sürülerini hatırladı.

“Niecie hakkında söylediklerinde haklıydın,” dedi Robyn.

“Haklı mıydım?”

“Evet.”

Bıyıklı adam kalktı ve odadan çıktı. Ptolemy yeşil kapı kapanana dek izledi adamı.

“Ne demiştin?” diye sordu kıza.

“Niecie hakkında söylediklerinde haklıydın dedim.”

“Ne demiştin ki?”

Piyano çalıyordu radyoda.

“Mahkemeye giderek verdiklerini benden almaya çalışacağını söylemiştin. Evinden taşınmak zorunda kaldım. Bir yer buldum kendime. Beckford orada benimle kalmayı denedi ama sürekli para hakkında soru soruyordu bana. Sonunda dayanamadı ve gitti.”

“Yavaşla,” dedi Ptolemy.

“Şimdi her şey yolunda.”

“Yolunda mı gerçekten.”

“Evet,” dedi ama hikâyenin bu kadar olmadığından emindi Ptolemy.

Elini uzattı ve ona şarkı söyleyen kuşları hatırlatan kız, ellerinin içine aldı elini. Derin bir iç çekti ve galiba kız bir soru sormuştu ona. Müzik, gökyüzü oldu ve televizyondaki adamın sözleri ayaklarının altındaki yere dönüştü. Biri mavi, diğeri kahverengiydi ama hangisinin hangisi olduğundan emin değildi. Her şey parlıyordu sanki, etrafındaki her şey farklıydı şimdi. Başka bir odadaydı. Yeni bir tat vardı bu odada. Kız yine oradaydı. Unutulmuşlarına kapanmıştı kapı, hayatın kendisi de unutulmuştu zaten. Birtakım hisler vardı ama onlar da çok uzaktaydılar.

İnsan gibi konuşan bir çakal kulağına fısıldadı, yüzünü yaladı ve sonra

Sonrasında

Sevgili Robyn,

İki gündür Beckford'la uzaktasın ve ben burada bu apartmanda nihayet adam olmayı bekleyerek oturuyorum. Damarlarımda şeytanın ilacı yanıyor ve Coydog McCann sol kulağıma fısıldıyor. Hayatımda sen varsın. Bu, şüphelenmediğim, ummadığım ve hatta hayalini bile kurmadığım bir şeydi. Seni seviyorum ve eğer benimle ilgilenmemiş olsaydın, şu an burada olmayacaktım. Ve eğer sen yirmi yaş daha büyük, ben de 50 yaş daha genç olsaydım, karım olmanı isterdim ve dünyadaki hiçbir ruh senin kadar uygun olamazdı.

Bilmeni istiyorum ki, ailemdeki herkesin durumu sana bağlı. Senden hoşlanmıyor olabilirler. Varisim olarak seni seçtim diye çıldırmış da olabilirler. Fakat sonunda senin gücün, benim rehberliğim ve Coy'un yıllar önceki haklı suçu sayesinde daha iyi olacaklar.

Burada oturuyorum, gelmesini ve bana doğruyu söylemesini bekliyorum. Tüm isteğim bu. Ne olduğunu ve neden olduğunu bilmek istiyorum. Çünkü ne kadar yıl yaşadımsa, 91 yıl olsa gerek, hatırlamama rağmen, o gün

ne olduğunu hâlâ bilmiyorum. Gerçeği bilmeli insan ve ona göre davranmalı, tek doğru bu.

Bir şey olmalıysa, ben bu şeyin öğlenden sonraya kalmasını istemiyorum. Seni ne kadar sevdiğimi ve sana âşık olduğumu bilmeni istiyorum. Benim sunabileceklerimin en iyisini hak ediyorsun; bu yüzden minderin altında bir tabanca ve kahve masasının üzerinde bir İspanyol altını var. Anlamayabilirsin. Bunun seninle bir ilgisi olmadığını düşünebilir ve aptal gibi davranmamı istemeyebilirsin. Neden bütün bir hayatı dikkatli yaşayıp son dakikada fırlatıp attığımı sorabilirsin.

Fakat bebeğim, çocukken çıkan o yangının içine koşmalıydım. Elimde değnek ya da taş koşmalıydım Coy ateşin üzerinde dans ettiğinde. Sensia'yı terk etmeli ve uzak durmalıydım, bu beni öldürse bile.

Bunu yapmalıyım bebeğim çünkü sen bana yürek ve şans verdin ve çünkü seni gördüğümde anladım.

Seni her zaman seveceğim,
Ptolemy Usher Grey

